

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1936

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ23·(640)





ΟΥΚΡΑΝΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του
Α. Μαρτσίβιτς

Από 'Ιθάκη που ήταν στο χωριό, στην πολιτεία έγινε Γιάν και η γυναίκα του Γιάννοθα. Βρήκαν ένα μικρό σπιτάκι μακρύτερα, στην άκρη ενός στενού δρομάκου κι' εκεί στριμώχτηκε όλη η οικογένεια σαν σαρδέλλες στο βαρέλι.

Ο Γιάν έκοβε ξύλα και ό,τι έβγαζε τ'άβρωγε. Η γυναίκα του κουβαλούσε νερό, υπηρετούσε τους κυρίους έπλενε ρούχα και... έδερνε τον άνδρα της.

—Εσύ τό πιωτό κι' εγώ τό κοντό! του έλεγε.

Ήταν μία γυναίκα σωματώδης και δυνατή σαν άθλητης, ενώ εκείνος ήταν μικρός κι' αδύνατος σαν γατάκι. Έκείνη τον έδερνε κι' αυτός έκλαιγε και ζητούσε συγχώρεσι, σά μικρό παιδί.

Σιγά-σιγά ο Γιάν αδυνάτησε τόσο, που δεν μπορούσε ούτε ξύλα πεινά να κόψει. Η γυναίκα του όμως δεν έδινε προσοχή και κάθε μέρα τον έστελνε στη δουλειά. Και όταν είδε πως κι' αυτό δε σούηθησε —δεν του έδωσε να φάη.

Χωρίς πολλά λόγια, κάθησε αυτή με τ'α παιδιά να φάνε και τον Γιάν τον έσπρωξε από το τραπέζι και του είπε:

—Εγώ δεν έχω με τί να σε τρέφω, άμε να διακονήσης, σαν δεν είσαι ικανός να δουλέψης!..

Ο Γιάν με δάκρυα πήγε στην πλύστρα Βαλεντίνοθα, που ζούσε στο ίδιο χωριό και άρχισε να παραπονιέται. Και η Βαλεντίνοθα ανέλαβε να μειωτήσει. Η Γιάννοθα τότε της εξήγησε γιατί φέρθηκε έτσι.

Βέβαια, δουλειά για τον Γιάν θά βρισκόταν, μά έλα που ήταν μεθύστακας!... Στο ξενοδοχείο που υπηρετεί η Γιάννοθα, ο ποσιτέρης έχει ανάγκη από έναν βοηθό για ν' ανοίγει το πορτί της αούλης τη νύχτα στους ξένους. Μπορούσε έτσι να κερδίσει όχι λίγα ο Γιάν, μά θάπρεπε να κρατή τον εαυτό του καλά...

Ο Γιάν ώρκιστηκε σ' όλους τους άγιους που υπάρχουν στον κόσμο, πως δεν θά ξαναβάλει πεινά στο στόμα του τό πιωτό.

Κι' έτσι πήρε τη θέσι του παραπορτιέρη. Κάθησε στην μικρή καμαρούλα, όχι μακρύτερα από την αούλπορτα και καρτερούσε πότε θά χτυπήσει το ηλεκτρικό κουδούνι.

Την πρώτη νυχτιά δεν έκλεισε μάτι καθόλου. Πήγε στο σπιτί του κι' ούτ' εκεί μπόρεσε να κοιμηθί και όλη την ημέρα ήθελε να πιη. Αισθανόταν κάποια κάψα, του έρχόντουσαν ανατριχίλες...

Την τρίτη νύχτα, αφού έκλεισε την αούλπορτα, σκέφθηκε: «Έ, τώρα πεινά θά κοιμηθώ... δυό νύχτες δεν κοιμήθηκα, την τρίτη όμως ο ύπνος θά νικήση!...»

Μπήκε στην καμαρούλα του, έσβυσε τό φώς και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι. Άρχισε να τον παίρνει ο ύπνος... Άρχισε να ροχαλίζει...

—Εξάφνα—μπούμ!... κάτι σαν κανονία βρόντηξε μπροστά στα μάτια του. Και μία κόκκινη λάμψις απλώθηκε από τον ούρανό ως τη γή...

Η καρδιά του Γιάν άρχισε να κτυπά πό γρήγορα, σαν του σπουργιτή όταν πιαστή. Έτρεμε όλος. Ο φόβος του έπνιξε την άναπνοή μέσα στο στήθος και τ' αυτιά του βούιζαν σαν να χτυπούσαν δέκα σιδεράδες στο άμμόνι.

Μόλις τόλμησε ν' απλώση τό χέρι του για να κάνει τό σταυρό του.

Κοίτονταν πολλή ώρα έτσι, ξύλιαζε χωρίς θυμητικό και τ' αυτιά του εξακολουθούσαν, όπως πρίν, να βουί-

ζουν φοβερά, σαν να φυσούσε φθινοπωρινός άγέρας μέσα στα ξερά κλαδιά. Με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να καταλάβη τί συνέβαινε.

Απλώσε τό χέρι για να πάρη τ'α σπέρτα, με τόσο φόβο και προσοχή, σαν να τό άπλωνε άπάνω σε άποκοιμισμένο λυσσασμένο σκυλί και φοβόταν μήν τό ξυπνήση και τον δαγκάση...

Όταν άναψε τό φώς, ο φόβος του πέρασε... Και τόσο πολύ μάλιστα, που μπορούσε και να μη συλλογιέται τίποτε απ' όσα συνέβησαν.

Κάθησε στο σκαμνί και δεν ήξερε τί να κάνει. Να ξαναπιαγιάση; Φοβόταν.

Αξαφνα τινάχτηκε σαν να τον ζεμάτισαν. Κάτι σαν ράγισμα άντήχησε ψηλά στο εικόνισμα. Ο Γιάν φοβόταν να σηκώση τ'α μάτια του. Άν άξαφνα τό εικόνισμα σκίσητε;... Άν ο άγιος κοιμείται;... Ανατρίχιασε όλο του τό σώμα...

Άρχισε να προσεύχεται. Όσες προσευχές ήξερε τις είπε... Τ'α χείλη του ψιθυρίζουν και τ' αυτιά του άφουγκράζονται. Μήπως άκούεται τίποτε γύρω;

Νά—ντούρ! ντούρ! ντούρ!.. πάλι. Κάποιο άμάξι περνά... Μά τί βλέπει; Τό άμάξι είνε άναποδογυρισμένο... Πώς μπορεί ένα άμάξι να τρέχη έτσι γυρισμένο;... Και πως μπορούν να γυρνούν η ρόδες;... Μά, καλά τ' άμάξι... άμε τ' άλογα—πώς; Άμ' ο άμαξάς;.. Γιατί κάθεται ανάποδα, με την πλάτη γυρισμένη στ' άλογα;!..

Ο Γιάν έπαψε να προσεύχεται. Σκούπισε με τό χέρι τό μέτωπό του κι' άρχισε να συλλογίζεται: «Τ' είν' αυτά που του συμβαίνουν; Πώς βλέπει στο δρόμο άμάξια ανάποδα, τη στιγμή πουνε κλεισμένος στην κάμαρά του; Όνειρεύεται; Η τρελλάθηκε; Μωρέ μήπως φταίει για όλ' αυτά τό ότι δεν έχει πιη ούτε δρόμι κρασί;»

Ξανάρχισε να προσεύχεται. Τώρα πεινά έκλεισε τ' αυτιά του με τ'α δάχτυλα για να μην άκούη τίποτε και τ'α μάτια του για να μη βλέπη και αποφάσισε να προσευχηθί με όλη του την καρδιά...

Δεύτε, προσκυνήσωμαι!..

Αξαφνα κάτι τρομερό συνέβη πάλι. Ο Γιάν είδε μπρός του την ταβέρνα του χωριού, την ταβέρνα του Αθράμκο. Ο Αθράμκο φιλονεικεί με τον Συμεών Κολοτίλο, που του ζητάει να τον βερεσει.

—Τφού!... τί κάνεις έτσι, θά πάγω από τό χωριό τάχα;... Κατά τη γνώμη σου, δεν αξίζω τρία κρείτταρ;... λέει ο Συμεών.

—Αξίζεις, δεν αξίζεις, δεν σοβ δίνω χωρίς λεφτά! αποκρίνεται ο Αθράμκο και τ'α πόδια του χτυπούν στο πάτωμα, αλλά και άμέσως άρχίζει να μουρμουρίζει με την γυναίκα του Εθραίκα...

Χωριότες κάθονται στο τραπέζι και τρατάρουνται. Από μία γεμάτη μπουτλία βότκα γεμίζουν τ'α ρακοπότηρα. Η βότκα μουρμουρίζει: μπουτλί! μπουτλί! μπουτλί!... Κι' η φούσκες τρέχουν από τό λαμό ως την μέση της μπουτλίας... Ο Συμεών έπιμένει στο δικό του:

—Ακούο Αθράμκο!

Ο Αθράμκο καμώνεται πως δεν άκούει.

Ο Συμεών έύνει τό κεφάλι του.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

—Μά τό Θεό, ποτέ πεινά δεν θάρθω στην ταβέρνα σου! φοβερίζει ο Συμεών.

—Μην έρθης! απαντάει ο Αθράμκο.

—Αθράμκο, άκούς;..

Ο Αθράμκο γυρίζει σ' αυτόν τό ξερακιανό του πρόσωπο.

—Σε φορτώσου με!..

θράμκο.

Ο Συμεών πηγαίνει ως την πόρτα και σταματά.
Οι χωρικοί στο τραπέζι γλεντούν:
— Γεια νά δίνη ο Θεός!...
— Με τις υγείες σας, χρόνια πολλά!...
— Γεια νάχετε!...
Ο Συμεών στριφογυρίζει πάλι κοντά στον Άθράμκο:
— Έλα, βρέ Άθράμκο... μα τό Θεό!... Άμε πώς!...
Στους άλλους δίνει, σ' έμένα γιατί άρνεσαι;
— Βρέ άμε καλιά σου.
Ο Συμεών γυρίζει τώρα στο Γιάν. Γιατί —Θεέ μου—
κι' ο Γιάν έκει τόχα βρίσκεται.
— Δάνεισέ μου εσύ, Γιάν, τρία κρέιτσερ! του λέει.
Ο Γιάν ανατινάζεται στα πόδια του και τεντώνει τό
λαιμό σαν νά πνίγεται... Μά τ' άκουσε μέ τ' αυτιά του;
— Δάνεισέ μου εσύ, Γιάν, τρία κρέιτσερ!...
— Παναγία μου, σώς με! ψιθύρισε ο Γιάν. Αυτό τό μπε-
κρίκι δέν θά μ' άφήση ήσυχο!... Νειρεύουμαι... Παρα-
μιλάω...

Κάθισε στο σκαμνί και ξανάρχισε την προσευχή του.
Μά άξαφνα: «μπούμ! μπούμ! μπούμ!... τρά-ρα-ρά!...
ρι-ρι-ρί!...» έξωπιά μιά μου-
σική, σαν νά του τρυπά κά-
ποιος τ' αυτιά μέ σύρμα.
Στριγγίζει, λαχανιάζει,
κουδουνίζει...

—Μωρέ τί κακό είν' αύ-
τό, νά σου τρυπάουν τή
νύχτα μέ μουσική; Ούτε
προσευχή δέν σ' άφήνουν
νά κάησ!... λέει ο Γιάν.

—Μά τί μουσική μπορεί
νά είν' αυτή; Τήν νύχτα;
Πού νά είνε; Πάω νά δω...
Μόλις σηκώθηκε, έπαιξε
ή μουσική...

—Τί είνε τοῦτο πάλι; ά-
ναρωτιέται ο Γιάν.

Στάθηκε λιγάκι. Τό ή-
λεκτρικό κουδούνι χτυπά
τώρα από πάνω του.

—Δζίνι! δζίνι! δζίνι!...
—Κάποιος έρχεται... λέει
ο Γιάν.

Και τρέχει κι' άνοίγει τό
πορτί... Είν' ένας νοικάτο-
ρας. Του βάζει στο χέρι μιά
δεκάρα και του ψάλλει:

—Κοιμάσαι σαν πέτρα και
δέν μπορεί κανείς νά σε ευ-
πνήση, μισή ώρα χτυπά τό
κουδούνι!...

Και τρεχάτος άνεβαίνει τή
σκάλα.

Ο Γιάν φέγγει στον νοι-
κάτορα και γυρίζει πίσω
στο πορτί. Μπροστά στην
αυλόπορτα στέκεται έν' ά-
μάξι.

—Δέν μοῦ λές, τί μουσική
έπαιξε έδω; λέει ο Γιάν.

—Πού; ρωτά ο άμαξάς.

—Τί πού; έδω στο δρόμο... Σάν νάτανε στρατιωτική!...

—Μήν είδες όνειρο;!

Ο Γιάν έκλεισε τό πορτί και πήγε στην καμαρού-
λα του.

—Έχ, μουμουρίζει, φαίνεται αυτό τό μπεκρίκι μέ
βασανίζει!... Παναγία μου, βοήθησέ με!... Κι' όμως, ένα
ποτηράκι δέν θάταν μεγάλο πράγμα. Με μιάς τότε θά μ'
έπαιρνε ο ύπνος... Ά, βέβαια!... Ένώ έτοι θά πάω χαμέ-
νος... Θάπαινα ένα ποτηράκι κι' εύθες θά μ' έπαιρνε ο ύ-
πνος. Ένα μονάχα!... Μά τό Θεό, μονάχα ένα!... Ούτ' ένα
περισσότερο —μπά, μπά... καλύτερα νά γαδώ!...

Άξαφνα, σαν φάντασμα, είδε μπροστά του την γυναίκα
του μέ την σιδερένια μασιά στο χέρι.

—Παναγία μου, βοήθα!... μέ βασανίζει τό μπεκρίκι!
Ξεφάνισε.

Γονάτισε ύστερα μπροστά στο εικόνισμα, ένωσε τις άπα-
λάμες του και άρχισε νά προσεύχεται. Κάρφωσε στο εικό-
νισμα γουρλωμένα τά μάτια του... Τό εικόνισμα σαν νά
γινόταν όλοένα πιό σκοτεινό... Ο άγιος του έγενε... Μπα,
θά άνειρεύτηκε!... Κύτταξε μέ περισσότερη προσοχή στο

εικόνισμα... Στο δεξι χέρι κρατεί βιβλίο και τά τρία δι-
χτυλά του άριστερό ευλογούν. Μά όχι... Αυτό δέν ένε
βιβλίο... Είνε— φαίνεται καθαρώτατα— μιά μπιλτία μέ όλη
κα... Και στο άριστερό χέρι λαμπυρίζει ένα ρακοπότηρο...
Ο άγιος χαμογελά... Ο Γιάν ανατινάζεται σαν κάποιος
από πίσω νά τον τράβηξε από τά μαλλιά... Τό εικόνισμα
δέν άλλαξε διόλου...

—Θεέ μου, μήν άφήσης νά μέ νικήση τό μπεκρίκι!...
σιγανοκλαίει ο Γιάν. Και όμως, ένα ποτηράκι θ' άξεί...
Ένα μονάχα... Έγώ, βλέπεις, δέν ώρμιστηκα νά μιν πιά!
Μ' ένα ποτηράκι δέν θά μεθύσω δά!... Για δές... Ούτε πρῶτα,
ούτε κοιμούμαι πειά... Άς πούμε πώς τό πῆρα έτσι νά
γιατρικό!... Κι' αν έρεθίσω τους ρευματισμούς; Έπινα έ-
πινα και μέ μιάς σόπι, τόκοφα... Και βέβαια έρεθισα τούς
ρευματισμούς. Τόσα χρόνια έπινα και σέ μιά στιγμή όσος
—κόφτο!... Άν γινόταν σιγά-σιγά, όσο περνούσε ο και-
ρός νά τό λιγοστεύω, θάταν καλύτερα.

Ο Γιάν άρχισε νά τρέμη, σαν νάχε πυρετό... Τά χέρια
του τρεμούλιαζαν, τά πόδια του τό ίδιο και σ' όλο τό σώ-
μα του αισθανόταν κρυάδες... Μέσα στο στήθος του κα-
κάτι νά τον καίη, σαν κάτι νά τον τρώη...

Ξαναγύμνησε τό ήλεκ-
τρικό κουδούνι. Ο Γιάν ήρθε
σκοταφτόντας.

—Άνοιξε τό πορτί και νά-
μπούχ— μπροστά του έτα-
μεθυμένος νοικάτορας... Τά
μάτια του βγαλμένα έξω.
Βρωμούσε βότκα.

Και όμως είδε πώς ο Γιάν
έτρεμε.

—Μωρέ μπράβο! φώναξε
ο νοικάτορας... Έσύ μάτια
μου, πρόκαμες στο σπῆνι
μεθύσης έτσι, όπως έγώ στο
ταβέρνα!...

—Μπα! άναστέναξε
ο Γιάν, τρείς μέρες έχω νά
βάλω στο στομάχι!...

—Μά τότε πήγαινε νά με-
θύσης!... είπε ο νοικάτορας,
χωρίς νά καταλάβει, φτα-
νεται, τί λέει.

Ο Γιάν χαίρεται κατα-
νά και τραυλίζει:

—Ευχαριστώ άγαθέ κύριε,
για τή συμβουλή... Τό πο-
τηράκι σου νά φιλήσω!...

Έκλεισε τό πορτί και
γρήγορα-γρήγορα κατόπι
πήρε δρόμο σαν νά σύνασε
κάπου μάλαμα και αν έ-
πρόφτανε, δέν θά έπαιξε
τίποτε... Έτρεξε για τή
ταβέρνα του Άθράμκο.

—Αν δέν ξαναδω τό πορτί
αυτόν τόν κύριο, έλεγε με-
ταχός του ο Γιάν, θά εί-
σημαδί πώς ο Θεός άκούει
τις προσευχές μου κι' έστειλε τήν άγγελό του νά μέ συ-
μβουλέψη!... Μά αν τόν ξαναδω;... Έ, τότε... —φως έ-
νερό πώς αυτός ο κύριος είνε πολύ γνωστικός και σπο-
δασμένος άνθρωπος και πολύ φρόνιμα μέ συμβούλεμα νά
πάω νά πιώ.

Π. ΜΑΡΤΟΒΙΤΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο ΓΚΛΟΥΚ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ

Σέ κάποιο συμπόσιο ρώτησαν τόν μεγάλο μουσουργό

Γκλούκ, τί άγαπούσε περισσότερο στόν κόσμο;

—Τρία πράγματα, άπάντησε εκείνος: Τό χρῆμα, τό κρα-
σί και τή δόξα.
—Πώς! τοῦ παρετήρησαν τότε. Τοποθετείτε τό χρῆ-
μα και τό κρασί πριν άπ' τή δόξα;
—Βεβαίωτατα! άποκρίθηκε ο μουσουργός. Αυτή είνε ή
φυσική σειρά: Μέ τό χρῆμα αγοράζω τό κρασί, μέ τό

κρασί έμπνέομαι και μέ τήν έμπνευσί μου άποκτώ τή δόξα.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την επίδραση των αλκοολικών
πιν διαλυθεί η εμορφία

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ



ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Χθές διεξίωσις παρά τῷ πρεσβευτῇ τῆς Τουρκίας καί τῇ
κ. Εσρέφ.

—Παρίσαντο ο πρεσβευτῆς τῆς Αυστρίας καί ἡ βαρὼν
Βίμπερ, ο ἐπιτετραμμένος τῆς Ὁλλανδίας καί ἡ κ. Σίλεμ,
ο κ. καί ἡ κ. Βίσεκ, ἡ κ. Ι. Μεταξά, ἡ κ. Γ. Μαντζαβίνου,
ο κ. καί ἡ κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Καφαντάρη, ο κ.
καί ἡ κ. Ι. Ράλλη, ο κ. καί ἡ κ. Μανέττα, ἡ κ. Παντζίρη, ο
κ. καί ἡ κ. Ξυδάκη, ο κ. καί ἡ κ. Στ. Εὐγενίδη, ἡ κ. Ι.
Ρωμάου, ο κ. Πιπινέλλη, ἡ κ. Ὑψηλάντη, ο κ. καί ἡ κ.
Μπένση, ἡ κ. Αἰκ. Βάτη, μέ ἐμπριμέ μαρρόν καί καπέλλο
ὁμοιόχρωμο, ο κ. καί ἡ κ. Δελμούζου, φέρουσα κομφὸν ἐμ-
πιμέ ἄσπρο καί μαῦρο, ο κ. καί ἡ κ. Παπάγου, ο στρατι-
ωτικὸς ἀκόλουθος καί ἡ βαρὼν Πεύρονέ.

—Ἡ κ. Βίσεκ μέ μαῦρη τουαλέττα καί οἱ κ. καπέλλο
κόκκινο μέ κουτὸ κόκκινα καί ἄσπρα, ἡ κ. Chabert, ο κ.
καί ἡ κ. Ἡλιάσκου, ἡ δεσποινὶς Παπάγου πολὺ χαριτωμέ-
νη, ο κ. καί ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ἡ κ. Μαξίμου, ἡ κ. Α.
Μελά, ο πρίγκηψ Μπορκέζε, ο κ. καί ἡ κ. Γ. Μελά, ο κ.
Περτίφ, ἡ κ. Αἰλιανού μέ ἐμπριμέ ἄσπρο καί μαῦρο μέ ζώ-
νι μπλε σιέλ καί καστόρινο καπέλλο σὸν ἴδιον τόνο καί ἡ
κ. Β. Δεμερτζή μέ μπλε-μαριν καί καπέλλο μπλε.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Η ΛΑΜΠΕΣ

Ἡ λάμπα παίξει μεγάλον ρόλον στήν ἐπιπλωσί ἐνός σπι-
τιοῦ καί ἐμφανίζεται σέ ἀπειρες ποικιλίες. Ὑπάρχουν λάμ-
πες κρεμοστῆς, λάμπες στήτῆς, λάμπες τοῦ γραφείου, λάμ-
πες πορτατί. Ὑπάρχουν καί τά ἀμπαζοῦρ που ἀντικαθι-
στοῦν τίς λάμπες καί κοστίζουν ἀσυγκρίτως φθηνότερα.

Γιά νά θεωρηθῇ ὅμως ἕνα σπιτί ὡς ἐπιπλωμένο μέ γού-
στο, πρέπει καί ἡ λάμπες νά εἶνε διαλεγμένες σύμφωνα μέ
τή θέσι που θά τοποθετηθοῦν. Στό διάδρομον π.χ. τοποθε-
τεῖτε ἕνα φανάρι, δηλ. μιά λάμπα μικρή, κλειστή γύρω-
γύρω μέ τζάμια, στήν ὁποία ο λαμπτήρ δέν φαίνεται. Στήν
τροπεζαρία νά βάλετε ἕνα πολυφωτό εἴτε γυάλινο, εἴτε
μετάλλينو, σέ σχῆμα πολὺ ἀπλό. Στό σαλόνι ἡ λάμπα
θά εἶνε ἀνάλογη μέ τά ἐπιπλά. Ἀν τά ἐπιπλά σας εἶνε στυ-
λέ, θά διαλέξετε μιά λάμπα μεταλλική σέ εἶδος πολυελαί-
ου. Ἀν εἶνε μοντέρνα, θά βάλετε μιά λάμπα μοντέρνα,
ἀλλά σέ σχέδιο ὅχι πολὺ ἰδιότροπο. Σέ πολλά σαλόνια σή-
μερα δέν κρεμοῦν λάμπες ἀπό τό ταβάνι ἀλλά στερεώνουν
σέ ὁρισμένα σημεῖα τοῦ τοίχου μπράτσα, που καταλήγουν
σέ ηλεκτρικά κεριά καί φωτίζουν ὅ-
λο τό σαλόνι. Τό σύστημα αὐτό δέν
εἶνε εὐκόλο νά τό ἐφαρμόσετε ἀν
τό σπιτί δέν εἶνε δικό σας. Μπορεῖτε ὅ-
μως νά τό ἐφαρμόσετε στήν κρεββα-
τοκάμαρά σας, ὅπου ἡ κρεμαστή
λάμπα εἶνε καί ἀσολή καί περιττή.
Ἔχετε μιά λάμπα πορτατί δίπλα σέ
κάθε κρεβάτι καί στερεώνετε ἄλλη
μιά λάμπα σὸν τοῖχο πάνω ἀπὸ τὸν
καθρέφτη σας, ὥστε τό φῶς τῆς νά
πέφτῃ ὅλο ἐπάνω σας. Μὲ τὸν φωτι-
σμό αὐτὸν ὁποῖος θέλει νά ἀνάψῃ φῶς
τῇ νύχτα, δέν θά ἐνοχλῇ τὸν ἄλλο
καί ὅταν εἶνε κανεὶς ἀρρωστος, δέν
θά παραπονιῇται πὺς τοῦ πέφτει δι-
αρκῶς τό φῶς στὰ μάτια του. Ὅσο
γιά τίς ὀφθίες λάμπες, αὐτές ἔχουν
τή θέσι τους σέ κάθε γωνία. Στήν
κρεββατοκάμαρά σας, κοντά στήν πο-
λυθρόνα που ἐργάζεσθε, στό σαλόνι
σας ἀνάμεσα σέ δύο βαθεῖες πολυ-
θρόνες, σὺ γραφεῖο σας κοντά στήν
βιβλιοθήκη. Ἐνας ἐξυλινὸς στυλὸς
καί ἕνα ἀμπαζοῦρ ἀπὸ περγαμινῇ,
ἀρκοῦν γιά νά κάνουν τὴν ὀραιότε-
ρη λάμπα.

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ



Ἡ κ. Βισσώρη
(Σκίτσος τοῦ κ. Σόφο)

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μάρλεν Ντῆτριχ. Γιά τά σπουδιά, ἀκολουθήστε τίς
συμβουλές που ἔδωσα σὸ προηγούμενο φύλλο στήν «Δίσα
Ροκοκό». Γιά νά σφίξουν οἱ πόροι τοῦ προσώπου σας, ξε-
πλένετέ το μέ κυδωνόνερο ἢ μέ τό ἐξῆς ὑγρὸ, ἀλλά προ-
σοχή μὴν πῶν στὰ μάτια σας:

Polysulfure de sodium liquide 5 gouttes
Eau distillée 50 gram.

Κ. Ε. Ε., Θεσσαλονίκη. Χρησιμοποιήστε καί σεις τό ἀ-
ναγνώρισμα γιά τοὺς πόρους σας κι' ἐπιπλέον πλένετε
τό πρόσωπό σας κάθε πρωὶ μέ γάλα ἀβραστο, σὸ ὁποῖο,
μέρα παρά μέρα, προσθέτετε μιά κουταλιά δρυινὸ καί, μέ-
ρα παρά μέρα, μιά κουταλιά καμφοροῦχο οἰνόπνευμα.

Δανάη ν. Πάτρας. Ἀλείφετε τά βλέφαρά σας, ἐκεῖ που
ὑπάρχουν ἡ ρυτίδες, μέ τό ἐξῆς μίγμα:

Lanoline 35 gram.
Eau Brochier 15 gram.
Bismé de la Mecque 5 gram.

Προσοχή, μὴν τρίψετε τά μάτια σας καθόλου. Κάνετε τοὺς
κομπρέσες μέ τριανταφυλλόνερο ἢ ἀραιὸ χαμομήλι, πρὶν
νά κοιμηθῇτε. Μὴν τὰ κουράζετε, ἀποφεύγετε νά ἐργάζεσθε
μέ τεχνιτὸ φῶς, νά ξενοχῶτε, νά διαβάσετε ἢ νά ράβετε
ἐπὶ πολλὰς ὥρες συνεχῶς. Ἀν ἔχετε καλὸ δερμα, δέν πει-
ράζει ἀν δέν βάφεσθε, ἀλλά μιά καλὴ πούδρα ἀσφαλῶς δέν
θα σας βλάψῃ καί μάλιστα τώρα τό καλοκαίρι θά ἐμποδίσῃ
τό πρόσωπό σας νά γυαλίξῃ.

Ι. Παν., Τρίπολι. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι καταστρέψατε ἀθε-
ραπεύτως τό πρόσωπό σας, βγαζόντας τίς τρίχες μέ ἐπιλα-
τοῦρά. Ἀπορῶ πὺς δέν βγάλατε ἀκόμα κανένα ἐκζεμα ἢ
πὺς δέν πάθατε τίποτε χειρότερο. Τίς τρίχες νά τίς βγάξετε
μὲ ὄνον μέ κερὶ λυωμένο ἢ μέ ἕνα μίγμα που τό κατασκευ-
άζετε μέ μιά κουταλιά λεμόνι, μιά κουταλιά ζάχαρι καί μιά
κουταλιά νερό καί ὅταν γίνῃ σαν μαστίχη, τό ἀλείφετε καί
κατόπιν τό τραβάτε πρὶν ξεραθῇ. Ἐφ' ὅσον ἡ κρέμα σας
βγαζὼν τρίχες, χρησιμοποιεῖτε τὴν ἐξῆς λοσιόν, ἡ ὁποία
ἀσφαλῶς θά σας ἀφελήσῃ:

Pâte d amandes amères 100 gram.
Cire blanche 6 gr.
Blanc de baleine 6 gr.
Alcool 100 gr.

Τὰ ἀμύγδαλα τὰ κάνετε πολὺ κα-
λά, μέ τὴ διαφορά, πρῶτα νά ξεπλύ-
νετε τό πρόσωπό σας, νά τό σφουγγί-
σατε ἢ ἕνα βαμβάκι βρεγμένο μέ ἅ-
νυ αλκοόλ, κατόπιν νά τό ξεπλύνετε
καί τέλος νά τό ἀλείψετε μέ τὴν λο-
σιόν. Δυστυχῶς δέν μπορεῖ νά δια-
θάσῃ τό ὄνομα τῆς πούδρας σας. Ἡ
καλύτερη ἀπὸ τίς πιὸ φτηνές, εἶνε ἡ
πούδρα George Προτιμάτε τό χρῶμα
ὁρε rose, ἵδιας γιά τό καλοκαίρι.

Ἀτυχῆ. Προτιμότερο εἶνε νά
μὴ δώσετε τόσο μεγάλη σημασία σὸ
εἰδωλλίό σας. Ἐνας νέος 20 ἐτῶν,
ὁποῖος εἶνε νά αισθανθῇ σταθερὸν
ἐρωτὰ καί μάλιστα πρὸς μιά νέα με-
γαλύτερη του. Καί αν ὅμως συμβεῖ
νὰ αὐτό, ποῦ θά καταλήξῃ τό πράγ-
μα; Στὴν ἡλικία που εἶνε ὁ ἐκλεκτός
σας, οὔτε τό στρατιωτικὸ του ἔχει κά-
νει, οὔτε σέ μόνιμη δουλειά θά ἐν-
στραθῇ, οὔτε τοῦ εἶνε δυνατόν νά κά-
νῃ σοβαρὴ σκέψι γιά νά δημιουργή-
σῃ οἰκογένεια. Λοιπὸν σκεφθεῖτε καί
βεῖς σοβαρώτερα καί λογικώτερα καί
ἀποφασίστε ὅτι εἶνε γιά τό καλὸ καί
ἡ ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσθέλ και η σύζυγός του Ναδίνια επιστρέφουν στο μέγαρό τους στο Παρίσι, έπειτ' από μία άπουσία δύο ετών στην Άθάνα της Κούθας. Έκεί, τους υποδέχεται με μία τρελλή χαρά η δεκατριετής κόρη τους Τερέζα. Σε λίγο όμως φτάνει κ' η μικρότερη κόρη τους, η Φράγκα, η οποία ενώ όρμα σαν τρελλή από αγάπη να φιλήσει τη μητέρα της, στέκεται έξαφνα σαν απολωμένη και φωνάζει έξαλλη: «Δέν είσαι σύ ή μαμά! Είσαι μία ξένη!» Τού κάκου η Ναδίνια την άγκαλιάζει και τη φιλάει, τού κάκου η αδελφή της την ίκετεύει να βγί από την πλάνη της, τού κάκου ο πατέρας της και η παιδαγωγός της μίς Σίμπυλ την εξορκίζουν να φιλήσει την μητέρα της... Η Φράγκα, άγρια, άπρόσιτη, σχεδόν σαν τρελλή, επαναλαμβάνει: «Όχι!... Δέν είναι αυτή ή μαμά!... Μοῦ έκλεψαν τη χρυσή μου μαμά κ' ήρθε στη θέση της μία ξένη!» Στο τέλος μάλιστα κυριεύεται από μία τρομερή νευρική κρίση και πέφτει θειραία άρρωστη. Η Ναδίνια την περιποιείται με άφορσίω, μολοντί εκείνη την διώχνει από κοντά της και της φέρεται με μίσος. Μία νύχτα, ή παιδαγωγός της Φράγκας, μίς Σίμπυλ, ή οποία κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, άκούει θόρυβο στην κάμαρή της. Σηκώνεται τότε άθόρυβα και πλησιάζοντας στην πόρτα, βλέπει τη Ναδίνια να στέκεται πάνω από τού κρεβάτι της Φράγκας σαν να θέλει να την άπνοτιση και να της λή έπιτακτικά: «Αῤῥιο θά μ' άναγνωρίσεις ως μητέρα σου!... Θά πής ότι είμαι ή άληθινή σου μαμά!... Τό θέλω!... Σε διατάσσο!...» Η μίς Σίμπυλ κατατρομάζει από τη σκηνή αυτή και φεύγοντας άπαράτηρητη, άποφασίζει ν' άνακοινώσει τού πάντα στη θωρήν Γιάκομπσεν, ή οποία έχει θιφίσει την Ναδίνια κ' ή οποία την ξέρει περισσότερο από κάθε άλλον, και να ζητήσει τη συμβουλή της...

Η θωρήν Παυλίνα Γιάκομπσεν είναι μία κυρία άμύπτουτης της άνωτάτης παρισινής άριστοκρατίας, την οποία ή μούρα άνέθεσε από τού κατώτατα κραιωνικά τρώματα για να την χτυπήσει σκληρά κατόπιν σέ δτι προσφίλες είχε. Κόρη ενός διεφθαρμένου και άμύπτωτου μεθύσου, υπέφερε τρομερά κοντά του κατά τά παιδικά της χρόνια, ως ότου συνάντησε τού νεαρό τραπεζίτη θωρήν Γιάκομπσεν, ό όποιος την έρωτεύθηκε παράφορα. Έκτιμώντας την για την μεγάλη της τιμιότητα και την άπέραντη καλαισούνη της καρδιάς της, την τράθηξε από την τρώγλη τού πατέρα της και παίρνοντάς την μαζίτου, μακρυστήν Κούθα, την παντρεύτηκε. Τό νεαρό ζευγάρι έζησε στην όρχη τρισευτυχισμένο και την ετυχία τους αυτή την μεγάλωσε άκόμη περισσότερο ή άπόκτησις ενός παιδιού, τού μικρού 'Ολιθιέ. Έξαφνα όμως, έπιδημία κιτρίνου πυρετού ένοκήπει στην Κούθα κ' ή Παυλίνα προσβάλλεται άπ' αυτόν. Ο σύζυγός της με την άπέραντη άφορσίω τού την σόζει, μά τού μικρόθις τρωμερής άρρώστειας μεταδίδεται σ' αυτόν κ' ύστερα από λίγες μέρες πεθαίνει... Η Παυλίνα θά πέθαινε κ' αυτή από την άπελπισία της, άν δέν είχε τού παιδί της, τόν μικρό 'Ολιθιέ. Άφοσιώνεται λοιπόν στην άνατροφή του και συγχρόνως για να ξεχνά τόν πόνο της, εργάζεται δραστηρίως και διευθύνει μ' έπιτυχία τίς τραπεζιτικές επιχειρήσεις τού συζύγου της, πολλαπλασιάζοντας έτσι την ίδιη τεραστία περιουσία της.

Τά χρόνια περνούν και ό 'Ολιθιέ, ό όποιος γίνεται ένας άραιος έφηθος, άρραβωνιάζεται στην Άθάνα με την Ναδίνια, την κόρη της χήρας μπρκειφίλης της μητέρας του. Ο νέος λατρεύει τη μηστή του και δέν βλέπει την ώρα να γίνουν οι γάμοι τους. Εκεί έξαφνα ό 'Ολιθιέ γίνεται μετ' αχολικός σαν να τόν θασανίζει κάποια μυστηριώδης θλίψη. Άποφύγει όστόσο να πη τόν πόνου του στη μητέρα του και ότ' αν εκείνη τού μιλάει για τόν προσεχή γάμο του με την Ναδίνια, αυτός άλλαζει θέμα συζήτησης. Άπ' αυτό γίνεται φανερό ότι τόν έχει τυλίξει στά δίχτυα της κάποια έπικίνδυνη γυναίκα. Μία νύχτα, τέλος, ή Παυλίνα ξυπνάει ακούγοντας κραυγές άπελπισίας στο μέγαρό της. Οι όπηρετές τρέχουν έξαλλοι και την είδοποιούν ότι ό νεαρός τους κύριος πεθαίνει. Σάν τρελλή ή φτωχή



— Ναδίνια, όρκίσου μου ότι θά σέβεσαι τού θεϊό σου κι' ότι θά τόν ύπακούης σαν πατέρα σου;

μητέρα, τρέχει στο δωμάτιο τού γιου της κ' εκεί βλέπει τόν 'Ολιθιέ έτοιμόθαντο να σπυρθεί από φριχτούς πόνους. Πριν ξεσηκωθεί, λείει στην άγωνία του: «Η άγγελ! Η άγγελ! Να! Να! Να! Λάτ' με σκότωσε!... Τό κατάλαβα μόλις ήπια την παγάτη τού καλλάδα που μοῦ έδωσε... Πού είναι τού πού άπόκτησα μαζί της... Μητέρα... Καί μοῦ μητέρα, όρκίσου μου ότι θά τού έρξαι σά τ' αγαπήσης σαν δικό σου!... Καί καί ή Παυλίνα τού όρκίζεται ότι θά κάνει ότι περσι για να έρθι τού παιδί που άπέκτησε με τού μυστηριώδη άγνωστο, ό 'Ολιθιέ πεθαίνει, περσι να προστάει ν' άποκαλύψι τού θάνατ της.

Έν τῷ μεταξύ, στην Άθάνα ή μαρκησία Μαρία ντε Σάντα-Κρούζ, που νει την άφίει από τη Γαλλία της Παυλίνας και τού 'Ολιθιέ, για να τήν ό γάμος του με την κόρη της Ναδίνια. Άντι ατόν όμως φτάνει έπιστολιος, ξενητεμένος από χρόνια, αδελφός τού πεθαμένου συζύγου της. Ζοζέ ντε Σάντα-Κρούζ, συνδεδεμένος από ένα νεαρό Γάλλο προστάτη μέν του, τόν κόμητα Χριστιανό ντε Ροσθέλ.

1

Τό άρχικό σχέδιο τού Ζοζέ ήταν να μείνι λίγο καιρό στην Άθάνα κ' έπειτ' από μερικές ήμέρες να φύγι πάλι. Άλλα κουθέντιασε όμως με τη μαρκησία Μαρία, κατάλαβε ότι τού έπιτρεπόταν να σκέφτεται για άναχώρησι, άφοῦ σέ λίγην καιρό ή Ναδίνια θά έμενε μόνη κ' έρημη στον κόσμο.

Έκτός ατού, φρόντισε να μάθι σέ ποιά κατάσταση έσκόντουσαν τά οικονομικά της μαρκησίας και όταν έβι ποιά άταξία έπικρατούσε στη διοίκηση τών κτημάτων, τού μαζέ.

Καί σαν ναθελε ν' άφήσει την ένεργητικότητα τού να έσπάση, άνέλαβε μόνος την έποπτεία τους. Γύριζε σά άπαραντα κτήματα και προσπαθούσε να έποπτεύη τά πάντα. Έντωμεταξύ ό Χριστιανός ντε Ροσθέλ δέν άπομακρύνταν καθόλου από τη Ναδίνια. Φαινόταν σαν να τόν είχε μ' γνητσίει ή ώμορφία της.

Φερόταν με μεγάλη γλυκύτητα προς αυτήν και τη θιθοῦσε να νοσηλεύη τη μητέρα της, στην οποία έδειχνε άμωρο σεβασμό.

Κατά την έποχή εκείνη, ό Χριστιανός ήταν ένας νεαρός τριάντα χρόνων, ψηλός, ξανθός, κάπως ψυχρός, με γαλάζια μάτια κ' ή εντύπωση που έκανε σέ όλους ήταν μάλλον ευχάριστη. Η Μαρία ντε Σάντα-Κρούζ τόν άγαπούσε μοναχά γιατί ήταν πρσι τατευόμενος τού Ζοζέ, σπ όποιο είχε άφιέρωσε στην ευγνωμοσύνη της καράδας της και για την άπνοτιση που έδειχνε προς την Ναδίνια.

Όσο για τη Ναδίνια, τή μολοντί είχε την εντύπωση της γεμάτης από την εντύπωση τού 'Ολιθιέ, δέν έβλεπε παρά ένα μόνο πράγμα: ότι Χριστιανός την θορβούσε και περιποιήται την έτοιμότητα της μητέρα της με άφορσίω κ' αυτό την έκανε να τού συμπαθή πολύ.

Έτσι είχαν τά πράγματα στην έπαυλή τών Σάντα-Κρούζ στην Άθάνα, όταν μία μέρα ή μίς Σίμπυλ έβρισκόταν στο δωμάτιο άκούσε από τού σαλονιού διαπεραστική κραυγή, που δεινόμενη από τόν ήχο έσώματος που πέφτει κάτω

«Όρμησε άμέσως προς τού σαλόνι κ' εκεί είδε τη Ναδίνια να κοιτεται άναίσθητη και χλωμή σαν πτώμα κάτω στο χαλί.

Στό συνεφικμένο χέρι της κρατούσε μία τσαλακωμένη και μισοεσκιομένη έφημερίδα.

Προτού άνασηκώσει τη θετή της αδελφή, ή μίς Σίμπυλ θέλησε να μάθι ποιά ήταν ή άφορμή της λιποθυμίας της Ναδίνιας κ' έβριξε μία ματιά στην έφημερίδα.

Τά θέλματά της, έπessan τότε στην άκόλουθη είδησι:

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Όλην ήν έντύπωσι προκάλεσε σ' όλη την παρισινή κοινωνία μία μυστηριώδης συμφορά που χτύπησε μία από τίς άριστοκρατικώτερες άκούγεις της κοσμοπολίσεως.

Ο νεαρός θωρήν 'Ολιθιέ Γιάκομπσεν πέθανε την περασμένη νύχτα κατά τίς δύο μετά τά μεσάνυχτα, στο οικογενειακό του μέγαρο της λεωφόρου Πουασσόν.

Ο νεαρός θωρήν, ό όποιος πέρας όλη τη νύχτα του έξω, πέθανε μία ώρα μετά την έπιστροφή του στην πολυτελεστάτη αυτή κατοικία, στην οποία μένει μαζί με την μητέρα του. Οι γιατροί, που έβλήθησαν έπειγόντως, άναγνώρισαν ίλην δηλητηρία, κατά τού όποιον δέν έπληξε κανένα άντιφάρμακο.

Έτσι ό θάνατος έπληξε κεραυνόβολος. Ο άτυχής νέος μόλις κατόρθωσε να τρανιήσι πρῶ τού μοιραίου, ότι τόν δηλητηρίασαν με μία ποικιλία, την όποια τού πρόσφερε μία γυναίκα, ή οποία από καιρό ήταν ερωμένη του και την οποία άγαπούσε μέχρι τού έσθας.

Τό όνομα ατής της γυναίκας δέν πρόφτασε να τού προσέρι, κανένας δέ από τούς δικούς του δέν την ξέρει.

Η θωρήν Γιάκομπσεν, ή όποια δέν έχει άλλο παιδί, θορβούται θιθαμένη σέ θάνατη άπ' όσας. Είναι τόσο άτελεισμένη, ώστε όλοι φοβούνται μήπως παραφρονήσι.

Η μίς Σίμπυλ νόμιζε πως όνειρευεται. Έτριβε τά μάτια της για να πεισθή ότι είναι ζωντανή. Η τρομερή αυτή είδησις που είχε κάνει την Ναδίνια να σωριαστή κάτω λιπόθυμη, ήταν τάχα άληθινή;

Η μίς Σίμπυλ ήταν νέα, γενναία και πρακτική. Φρόντισε να κρύψι την έφημερίδα και μετεφερε τη Ναδίνια, ή όποια εξακολουθούσε να παραμένη άναίσθητη, στο δωμάτιό της.

— Δυστυχισμένη Ναδίνια! — συλλογιόταν. Τί τρομερό γι' αυτήν!... Τόν άγαπούσε τόσο τόν 'Ολιθιέ!... Όστόσο πρέπει να φανή γενναία για να μην ύποπτευθι καθόλου ή μητέρα της τού τρομερό αυτό δυστύχημα. Γιατί, καθώς είναι άδύνατη, θά πεθάνη άμέσως μόλις τού μάθι.

Άλλοίμονον όμως! Δέν στάθηκε δυνατόν να πραγματοποιήθουν ή φρόνιμες αυτές σκέψεις της μίς Σίμπυλ. Η Ναδίνια, όταν συνήλθε από τη λιποθυμία της, δέν μπόρεσε να θρή την γενναιοτητα που χρειαζόταν για να τού κάνει αυτό. Άπεναντίας κυριεύτηκε άμέσως από δυνατό πυρετό και άρχισε να παραμιλά, μιλώντας αδιάκοπα για τόν 'Ολιθιέ, για τού θάνατό του και για την συντριμμένη καρδιά της.

Η μίς Σίμπυλ, τρομαγμένη εξαίρετικά και μη ξεροντας πειά τί να κάνει, έτρεξε να θρή τόν κ. ντε Σάντα-Κρούζ.

— Δόν Ζοζέ, τού είπε, μία τρομερή καταστροφή μας χτύπησε...

— Τί; ρώτησε εκείνος άνήσυχος.

— Ο θωρήν Γιάκομπσεν, ό μνηστήρ της Ναδίνιας, δηλητηριάστηκε στο Παρίσι από μία γυναίκα που άγαπούσε... Η Ναδίνια διάβασε τίς λεπτομέρειες τού θανάτου τού σέ μία έφημερίδα και σωριαστηκε κάτω άναίσθητη από την άπελπισία της. Τώρα που συνήλθε, παραμιλάει και δέν ξέρει τί λέει...

Ο δόν Ζοζέ έβγαλε μία τρομερή βλαστήμην.

— Ω Θεέ μου! φώναζε κατόπιν. Τί άπρόσδόκητο κακό!

Έμεινε σκεπτικός μερικές στιγμές κ' ύστερα μ' ένα είδος ευχαριστήσεως, που δέν μπόρεσε να τού κρύψι ή είλικρινής έκφρασις της φυσιογνωμίας του, πρόσθεσε:

— Α! Άν έχάθηκε αυτός, θορβείται άλλος... Πιθανόν τού δυστύχημα αυτό να έχη ευχάριστες συνέπειες... Η Ναδίνια θά παντρευτή τού Χριστιανό ντε Ροσθέλ και θά θρεθι βέβαια κερδισμένη...

— Ω δόν Ζοζέ, πως τού λέτε αυτό!... Δέν ξέρετε πόσο τόν άγαπούσε τόν 'Ολιθιέ ή Ναδίνια!... Μπορεί και να πεθάνη από τη λύπη της... Έγώ πολύ τού φοβάμαι...

— Όχι δά!... Στην ηλικία αυτή δέν πεθαίνουν τόσο εύκολα... Θά έχουμε και τού έξης καλό: ότι ό Χριστιανός, όταν την παντρευτή, δέν θά μάς την πάρη και θά φύγι μαζί της.

— Και ή μητέρα της; είπε ή μίς Σίμπυλ. Όταν τού μάθι ή μητέρα της;... Δέν σάς φαίνεται ότι αυτή ή είδησις θά την σκοτώσει;...

Η παρατήρησις αυτή έτάραξε βαθειά τόν δόν Ζοζέ.

— Διάβολε! είπε. Αυτό είναι σθεαρό, μά την άλήθεια... Άς πάμε στη Ναδίνια, κόρη μου, κ' εκεί θά δοῦμε με ποίό τρόπο θα μωρέσουμε να έμπούσουμε τη μαρκησία να διή την κόρη της...

Άλλα ήταν άργά για να τού προλάβουν αυτό. Μία μαύρη ύπηρετρια, ένεργώντας άπερίσκεπτα, είχε είδοποιήσει τη μαρκησία για την κατασταςί της κόρης της κ' εκείνη άξίωσε άμέσως να την μεταφέρουν στο δωμάτιο της Ναδίνιας.

Έτσι, όταν ό δόν Ζοζέ και ή μίς Σίμπυλ έφτασαν στο δωμάτιο της Ναδίνιας, θορβαν τη μαρκησία εκεί.

Ήταν πιο χλωμή από πτώμα κ' είχε γείρει τού κεφάλι της στο μαξιλάρι της Ναδίνιας.

Η δυστυχισμένη μητέρα ήξερε πειά άκριβώς τη δυστυχία που είχε χτυπήσει την κόρη της. Τα είχε άκούσει όλα από τού στόμα της Ναδίνιας, ή όποια στο παραλήρημά της έπανελάμβανε τίς ίδιες φράσεις, που έφταναν για να πληροφορηθούν όποιον την άκούγε τί είχε συμβή.

Έπ' τρείς ήμέρες, ή κατάστας της Ναδίνιας φαινόταν άπελπιστική. Η δυστή της κράσις όσάυτο νήπιος στο τέλος και ή νέα σώθηκε. Κατά τού τέλος της έθιμωδους μπόρεσε να σηκωθεί, για να παρασάβη, άλλοίμονο! στις τελευταίες στιγμές της μαρκησίας, της όποιας έπέσπευσε τού τέλος ή μεγάλη θλίψη της για την άπελπισία της κόρης της.

Πριν ξεψύχη, ή μαρκησία Μαρία είπε στον δόν Ζοζέ:

— Θεέ μου, είδαε τώρα ό άρχηγός της οικογενείας μας. Άν ό Θεός σάς ένεπίσει την έπιθυμία να έαναγνωρίσετε ύστερα από τόσα χρόνια στο πατρικό σας σπίτι, τού έκανε αυτό γιατί ήξερε πως είδαε άναγκαιότατο έδώ... Σας έμπιστεύομαι την κόρη μου. Σε λίγες στιγμές δέν θάχη κανέναν άλλον εκτός από σας στον κόσμο.

Ο δόν Ζοζέ της έδωσε τού χέρι του και της είπε έπ' όσον:

— Να είδαε βέβαια ότι θά κάνω τού καθήκον μου. Σας όρκίζομαι άνώπιον Θεού και άνθρώπων ότι θ' αγαπώ την Ναδίνια, θά την προστάτω και θά την ύπερασπίζομαι.

— Ναδίνια, εξακολουθώ ή άσθενης, όρκίσου μου και συ ότι θ' αγαπάς τού θεϊό σου και ότι θά τόν ύπακούης σαν πατέρα σου;...

— Όρκίζομαι, απάντησε ή νέα μ' άπελπισία.

Έπειτ' από μία ώρα ή Ναδίνια δέν είχε ούτε μητέρα.

Ο δόν Ζοζέ, ό όποιος ήταν πρσι άνδρας, κράτησε την ύποχρεσι που είχε δώσει στη μητέρα της Ναδίνιας. Έγκαταλείποντας έντελως τά σχέδια τού περί έπιστροφής του στην Εύρώπη, έγκαταστάθηκε όριστικά στην Κούθα.

Κ' έπειδή ό Χριστιανός ντε Ροσθέλ έλεγε ότι θά έφυγε μόνος του, τόν πήρε ιδιαίτερος και τού είπε:



— Α! χρυσή μου κόρη, δέν ξέρεις πόσο με κάνεις να χαίρομαι.

—Τι βιάζεσαι τόσο να μās φύγης; Έσὺ στὴν Γαλλία δὲν ἔχεις πειὰ κανένα συγγενή.

—Έχεις δίκιο, ἀπάντησε ὁ Χριστιανός. Ἀλλ' ἂν μείνω τώρα ἐδῶ, ἀργότερα θὰ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ φύγω. Γι' αὐτὸ εἶνε καλύτερο νὰ φύγω ἀμέσως.

—Τι ἐννοεῖς;

—Ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ναδίνα κι' ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι φτωχός, θὰ ἦταν ἀτοπο νὰ ζητήσω τὸ χέρι της...

—Αἱ! Ἀνόητος ποῦ εἶσαι!.. Ἀν εἶς ἐσὺ φτωχός, ἐγὼ εἶμαι πολὺ πλούσιος καὶ θὰ σὰς μοιράσω τὴν περιουσία μου καὶ στοὺς δού.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Χριστιανός ἔκανε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ δεχτῇ, ὁ ντόν Ζοζὲ πρόσθεσε:

—Σῶπα!.. Ἐγὼ δὲν ἀκούω ἀπὸ τέτοια!.. Θὰ σὲ παντρεύω μὲ τὴν Ναδίνα!

Ὁ Χριστιανός μὲ μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ βγάλῃ ἕναν στεναγμὸ ἀπείρου χαρᾶς. Ἐκείνο ποῦ ἐπιθυμοῦσε, τὸ εἶχε πετύχει.

Ἀφελὴς καθὼς ἦταν, ὁ δὸν Ζοζὲ ἐξακολούθησε:

—Μὴ μοῦ φέρεις πειὰ καμμιὰ δυσκολία, γιατί θὰ μὲ κάνης νὰ πιστέψω ὅτι δὲν θέλεις νὰ γίνης ἀνεψιός μου

—Ἀλλὰ ἡ Ναδίνα δὲν μ' ἀγαπᾷ, κι' οὐτε ποτὲ θὰ μ' ἀγαπήσῃ, γιατί ἀγαπᾷ ἄλλον.

—Ἀγαποῦσε ἄλλον, θέλεις νὰ πῆς. Ὁ ἄλλος ὅμως αὐτὸς πέθανε καὶ πέθανε ἀγαπώντας μιά ἄλλη. Μιά κόρη σὰν τὴ Ναδίνα, τὸ θεωρεῖ αὐτὸ προσβολὴ κι' αὐτὸ ἀνοίγει τὴν πόρτα σὲ πολλές ἐλπίδες. Ἐξ ἄλλου, ἀναλαμβάνω ἐγὼ κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρω σὲ εὐτυχές πέρας αὐτὸ τὸ συνοικέσιο. Ἐσὺ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κάνης λίγη ὑπομονή.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Χριστιανός. Ἀφοῦ, γιὰ τοὺς τύπους, προσποιήθηκε ὅτι φέρνει κι' ἄλλες ἀντιρρήσεις, ἀποσύρθηκε ὑπερευχαριστημένος.

Ὡστόσο, ἡ Ναδίνα, μολοντί εἶχε πληγωθῇ κατὰ καρδιά, ἔγραψε στὴ βαρὼν Γιάκομπσεν, τὴν ὁποία ὑπεραγαποῦσε, ἐκφράζοντάς της τὴν ἀπέραντη λύπη της γιὰ τὸ δυστύχημά της.

«Ἐγὼ —τῆς ἔγραψε στὴν ἐπιστολὴ της αὐτῇ— δὲν μισῶ, ἂν καὶ παρ' ὅλες τῆς διαβεβαιώσεως τοῦ ὁ Ὀλιβιὲ περιφρόνησε τὴν δυστυχισμένην του μηνησὶ κι' ἐπρόδωσε τὴν καρδιά της, στὴν ὁποία ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα κυριαρχοῦσε μονάχα ἡ εὐδία του...

Ἀλλὰ ἐσὺ, ἡ τόσο καλὴ, τί θὰ γίνης ἐπεὶ ἀπὸ μιά τέτοια ἀπελπισία;

Ἐκείνη εἶπε: «Καὶ ἀφοῦ εἶσαι πειὰ μιά δυστυχισμένη μητέρα χωρὶς παιδί κι' ἐγὼ ἕνα παιδί χωρὶς μητέρα, θέλεις νὰ ἐνώσουμε τῆς διὰ ἐρημίας μας καὶ τὴν ἀπελπισία μας;

—Θὰ γίνω κόρη σου, δὲν θὰ παντρευθῶ καὶ θ' ἀφοσιωθῶ σὲ σένα, λατρεύοντάς σε ὅπως σὲ λάτρευα πάντοτε καὶ προσπαθώντας νὰ σὲ παρηγορήσω.

Καὶ συνεχίζοντας ἡ Ναδίνα, ἀφῆνε νὰ ξεχυθῇ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν τῆς καρδιά ὅλη ἡ θερμὴ λατρεία ποῦ ἐνοιῶθε γιὰ τὴν βαρὼν Γιάκομπσεν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔφτασε στὸ μέγαρο Γιάκομπσεν, στὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποῦ οἱ γιαιτοὶ εἶχαν ἀπελπιστῇ γιὰ τὰ λογικά της δυστυχισμένης Παυλίνας.

Ἐτοί, ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι. Δεύτερη, τρίτη ἐπιστολὴ τῆς Ναδίνας, εἶχαν τὴν ἴδια τύχη.

Τότε ἡ Ναδίνα, ποῦ ἦταν περήφανη κι' ἀξιοπρεπὴς, αἰσθάνθηκε βαθεῖα λύπη καὶ ἀγανάκτησι.

«Πῶς; συλλογίστηκε. Ἐγὼ ἔξασα τὰ σφάλματα τοῦ γυιὸς της, δὲν θέλησα νὰ μνησικακήσω γιὰ τὴν θανάσιμη προσβολὴ ποῦ μοῦ ἔκανε καὶ συλλογίστηκε μόνο τὴν λύπη

της καὶ τὴν ἀπελπισία της. Προσφέρθηκα σ' αὐτὴν, προσένοντάς της νὰ γίνω κόρη της καὶ αὐτὴ οὐτε μοῦ ἀπάντησε καν. Ἐ, ἀφοῦ τὸ θέλει ἔτσι, θὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι μπορῶ νὰ εὐτυχίσω καὶ μακριὰ της.

Ἦταν τότε ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ, ποῦ ὁ δὸν Ζοζὲ ντὲ Σάντα-Κροῦζ, ἀφοῦ ἄρχισε μὲ ὑπαινιγμούς νὰ μιλάει γιὰ τὸ γάμο, τοῦ ὁποίου τὴν πραγματοποιήσῃ τόσο ἐπιθυμοῦσε, ἐπελάνθανε δραστηριότερες τῆς ἐνέργειές του γιὰ τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσθέλ.

Ἡ Ναδίνα, κυριευμένη πειὰ ἀπὸ τὴν ὀργή της, ἤθελε τώρα νὰ παντρευτῇ, νὰ παντρευτῇ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα. Κι' οὐτε τὴν ἐμελλε καθόλου ἂν θὰ παντρευόταν τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσθέλ ἢ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλον.

Ἡ σιωπὴ τῆς Παυλίνας τὴν ἔθιγε βαθύτατα κι' ἤθελε νὰ τῆς ἀποδείξῃ ἔτσι ὅτι ἡ προδοσία τοῦ γυιὸς της δὲν τῆς εἶχε στοιχίσει καθόλου, ἀφοῦ, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατό του, μπορούσε καὶ παντρευόταν ἕναν ἄλλον.

—Λοιπὸν, θέιε μοι, ἔστω! εἶπε στὸν δὸν Ζοζὲ, μιά μέρα ποῦ ἐκείνους ἐπέμεινε περισσότερο. Ἐστω, θὰ σὰς ὑπακούσω... Θὰ παντρευθῶ τὸν κόμητα Χριστιανὸ ντὲ Ροσθέλ, ὅταν τὸν ὅρον ὅμως ὅτι προηγουμένως θὰ ἐξηγηθῶ μπροστὰ σὰς μαζὺ του. Καὶ ἂν, ἀφοῦ ἐκείνους μ' ἀκούσῃ, ἐπιμένῃ ἀκόμα νὰ μὲ παντρευτῇ, θὰ γίνω κόμισσα ντὲ Ροσθέλ.

Ὁ δὸν Ζοζὲ τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του.

—Αἱ! χρυσὴ μου κόρη! φώναξε μὲ χαρὰ. Δὲν ξέρεις πόσο εὐτυχισμένο μὲ κάνεις!... Καὶ πόσο θὰ χαρῇ κι' ὁ φτωχὸς ὁ Χριστιανός!... Ἀς τρέξω, ἂς τρέξω γρηγορὰ νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ τὸ πῶ... γιὰ νὰ μάθῃ μιά ὥρα προτῆρα τὴν εὐτυχία του...

Ἐπεὶ ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ὁ δὸν Ζοζὲ παρουσιάσε στὴν ἀντιμέτωπία του τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσθέλ.

—Σὲ δέχεται ὡς συγγενὴ της, ἀγαπήτε μοι! φώναξε ὁ γέρος, ἐξαλλος ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι, ἀλήθεια, τώρα ποῦ βλέπω νὰ πραγματοποιεῖται τὸ ὀρατότερο ὄνειρό μου... Τώρα ἂς πεθάνω, δὲν μὲ νοιάζει...

—Μὲ συγχωρεῖτε, θεοὶ μου! τὸν διέκοψε ἡ Ναδίνα. Βιαστήκατε πολὺ, μοῦ φαίνεται... Σὰς εἶπα ὅτι προηγουμένως θέλω νὰ δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις στὸν κ. ντὲ Ροσθέλ... Πιθανόν δὲ ἡ ἐξηγήσεις αὐτὲς νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

—Μιλήστε καὶ μὴ φοβεστέ, δεσποινίς, εἶπε ὁ Χριστιανός, ὑποκλινόμενος ἐμπροσθέν... Ἐνα πλάσμα ἁγίου κι' εὐγενικοῦ σὰν ἐσὺ, δὲν μπορεῖ παρὰ μόνο σκέψεις ὑψηλὰ νὰ ἐκφράσῃ. Σὰς ἀκούω σὰν ταπεινὸς δούλος.

Ἡ Ναδίνα, ποῦ εἶχε παρὲς πειὰ τὴν ἀπόφασί της,

ἄρχισε τότε νὰ λήη χωρὶς κανένα δισταγμὸ:

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν ἀκόμα μικρὸ κορίτσι, ἀγαποῦσα ἕνα παιδί ποῦ ἦταν τῆς ἴδιας ἡλικίας μὲ μένα... Τὸν ἀγαποῦσα πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι ἀγαπᾷ ἡ ἀδελφὴ τὸν ἀδελφὸ της καὶ ὅταν μὲ τὰ χρόνια μεγάλωσα καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε μνηστήρ μου, τὸ πρᾶγμα μοῦ φάνηκε σφοδρῶς κατὰ, ἐπειδὴ ὁλόκληρη πειὰ ἡ καρδιά μου ἀνῆκε σ' αὐτόν...

Ἐπὶ δὲ λίγων μηνῶν, ἐνῶ τοὺς περιμένα αὐτόν καὶ τὴν μητέρα μου γιὰ νὰ γίνουν οἱ γάμοι μας, ὁ μνηστήρ μου πέθανε, ἀφοῦ προηγουμένως φάνηκε ἀπιστος σὲ μένα.

Ἀδὲν σὰς κρύβω ὅτι τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ δυστύχημα μὲ πληγώσε βαθεῖα, μὰ ἡ καρδιά μου ποῦ εἶνε πολὺ εὐαίσθητη καὶ περήφανη, δὲν συγχωρεῖ ποτὲ ὅσους τὴν περιφρόνησαν.

Ἐγὼ αὐτὸ, ὁ Ὀλιβιὲ Γιάκομπσεν εἶνε γιὰ μένα σήμερ σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτέ...

Ὡστόσο, κύριε ντὲ Ροσθέλ, σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ ψυχὴ μου ποῦ ἔχει πληγωθῇ βαθεῖα, δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ νοσήσῃ ἕναν καινούργιο ἔρωτα... Αἰσθάνομαι, βέβαια, τὴν μεγαλύτερη ὑπόληψι γιὰ σὰς... Μπορεῖ ἀργότερα νὰ νοσήσῃ



—Μὲ βλέπετε γονατιστὸ μπροστὰ σας!

τρυφερὴ ἀγάπη... Σὲ ἔρωτα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε καθόλου...

Ὁ Χριστιανός γονάτισε μπροστὰ της.

—Ὡ, δεσποινίς, εἶπε, εὐλογημένη ἡ ὥρα ποῦ ἀκούσα ἀπὸ τὸ στόμα σας τέτοια λόγια... Ὑπάρχει τίποτε καλύτερο στὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι, ἀπὸ τὴν τρυφερὴ ἀγάπη, ὅταν προσφέρω ἀπὸ μιά καρδιά σὰν τὴ δική σας;... Ἀς ἔχω στὴν ἀρχὴ τὰ ὠραία αὐτὰ αἰσθήματα καὶ μπορῶ νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἀπέραντη ἀφοσίωσίς μου κι' ὁ μεγάλος μου ἔρως θὰ ἐμπνέσουν μέσ' στὴν καρδιά σας ἀκόμα πὺ γλυκὰ αἰσθήματα... Μὲ βλέπετε, εἶμαι γονατιστὸς μπροστὰ σας... Γονατιστὸς, σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε σύζυγός μου, σύζυγός μου τέτοια, ὅπως εἶστε τώρα, μὲ καταπληγωμένη τὴν καρδιά, γιατί εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ χάσω βάλασμο στὶς πληγὲς τῆς καρδιάς σας καὶ νὰ τῆς θεραπεύσω...

Τόσο ἐπιτήδεια ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ ὁ Χριστιανός, μίλησε μὲ τόση φυσικὴ συγκίνησι, ὥστε στὸ τέλος ἡ Ναδίνα ἔβαλε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του.

—Ἐστω, λοιπὸν, εἶπε. Ἀς γίνῃ ἡ δοκιμὴ... Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν πρόκειται νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κλειστὴ ἡ καρδιά μου, θὰ σὰς εἶμαι ἐφ' ὅρου ζωῆς εὐγνώμων καὶ ἀφωσιωμένη σας φίλη καὶ πιστὴ σας σύζυγος...

Σὲ μιά γωνιά, ὁ δὸν Ζοζὲ, ἐξαιρετικὰ συγκινημένος, ἔχυνε ἀθόνα δάκρυα.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἔγινε στὴν Ἀθήνα τῆς Κούδας. ὁ γάμος τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τῆς Ναδίνας, χωρὶς καμμιὰ πομπή κι' ἐντελὴς ἀθόρυβος, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Ναδίνας, τὴν ὁποία δικαιολογοῦσε ὁ πρόσφατος θάνατος τῆς μητέρας της.

Σ' ἕνα χρόνον γεννήθηκε ἡ Τερέζα καὶ τότε ἡ εὐτυχία τοῦ δὸν Ζοζὲ δὲν εἶχε πειὰ ὅρια. Ἐγινε ὁ νουὸς της καὶ ὅσο τὴν ἔθλεπε νὰ μεγαλύνῃ τὴν ἀγαποῦσε ὅσο ποτὲ δὲν εἶχε ἀγαπήσει στὸν κόσμο.

Ἡ Ναδίνα, ἀπεναντίας, λίγο καιρὸ μετὰ τὸν γάμο της κυριεύθηκε ἀπὸ θαθεῖα θλίψη καὶ ἀπογοήτευσι. Εἶχε διαλυθῇ πειὰ μέσα της «ἄθε ἱχνος ὀργῆς ἐναντίον τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ Ὀλιβιὲ καὶ ἦταν τώρα μέχρι ἀπελπισίας ἀπαρηγόρητη, γιατί εἶχε παντρευτῇ ἕναν ἄντρα ποῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Γιατὶ ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ὁ Χριστιανός ντὲ Ροσθέλ δὲν τὴν ἀγαποῦσε κι' ὅτι τὴν εἶχε παντρευτῇ μονάχα γιὰ τὰ πλοῦτῃ ποῦ θὰ κληρονομοῦσε ἀπὸ τὸν θεοῦ της.

Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο του, ἄρχισε νὰ φέρεται μὲ ψυχρότητα πρὸς τὴν σύζυγό του, μολὶς καὶ μετὰ βίας τῆς ἔλεγε μερικὲς κουβέντες καὶ πάντα εὗρισκε κάτι γιὰ νὰ τὴν κατηγορήσῃ.

Μπροστὰ στὸν δὸν Ζοζὲ σώπαινε, ἀλλὰ ὅταν ἐκείνους ἔλειπε, εἰδείνε ὅλη τὴν δυστροπία του, πρὸς μεγάλη δυσἀρεσκεία τῆς Ναδίνας καὶ αὐτῆς ἀκόμα τῆς μὲς Σίμπιλ.

Συχνὰ, γιὰ νὰ ζῇ ὅπως ταίριαζε σὲ ἀνθρώπους τῆς περιωπῆς του, καθὼς ἔλεγε, ὁ Χριστιανός πῆγαινε στὰ χαρτοπαίγνια τῆς Ἀθάνας κι' ἐκεῖ ἔχαινε τόσα, ὥστε ἀναγκαζόταν ν' ἀποτεινέται στὸ δὸν Ζοζὲ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του. Ἐκείνους πληρώσε χωρὶς ἐπιπλήξεις καὶ χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν παραμικρὴν δυσἀρεσκεία.

Μὰ, κατὰ βάθος, ὅλ' αὐτὰ τὸν ἔθραυναν σὲ σκέψεις. Μιλοῦσε τώρα λιγώτερο ἀπὸ ἄλλοτε καὶ τὸ σπῆτι δὲν ἀντηχοῦσε πειὰ ἀπὸ τὰ ζωηρὰ καὶ φαιδρὰ ἐκείνια γέλια του, ποῦ ἔδειχναν ὅτι εἶνε ἀπ' ὅλα εὐχαριστήσιμος.

—Εἶσαι τοῦλάχιστον ἐσὺ εὐτυχής; ρώτησε μιά μέρα τὴν Ναδίνα, θάλεποντας τὴν πολὺ χλωμή.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ποτὲ ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα, ἡ

ὁποία, περήφανη καθὼς ἦταν, ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ ἐξομολογήθῃ τῆς θλίψεως της.

—Σὰν παράξενος μαζί σου μοῦ φαίνεται ὁ Χριστιανός.

—Ἀπατάσθω... Φαίνεται ψυχρὸς γιατί ἔχει ζήσει σὲ ψυχρὰ κλίματα...

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Μὰ πῶς μπορῶ νὰ παρανοήμαι, ἀφοῦ ζῶ κοντὰ σὲ σὰς καὶ στὴν Τερέζα μου;...

Ἡ μικρούλα κόρη πραγματικὰ μεγάλωνε καὶ γινόταν χαριτωμένη κι' ὠραία, γεμάτη ὑγεία κι' εὐθυμία. Ὁ δὸν Ζοζὲ οὐτε ἀπομακρυνόταν πειὰ ἀπὸ κοντὰ της. Αὐτὸς ζευγνόταν ἀπὸ τὸ πρῶ ὡς τὸ βράδυ τὸ μικρὸ ἀμάξι, μέσα σὸ ὁποῖο ἡ μικρούλα εἶχε περάσει τὰ νηπιακὰ της χρόνια. Αὐτὸς τὴν ὑποβάσταζε ὅταν ἐπιχειροῦσε νὰ κάνῃ τὰ πρῶτα της βήματα. Αὐτὸς τὴν πῆγαινε στὴν ἀκρογιαλιά κι' ἐπαίξε μαζί της, βοηθώντας τὴν νὰ σκάσῃ λακκοῦδες στὴν ἄμμο ἢ νὰ θρίσκει κοχύλια.

Ἀλλὰ ὁ δὸν Ζοζὲ ἦταν πειὰ πολὺ ἡλικιωμένος. Μιά μέρα, καθὼς περιώδεε στὰ κτήματα, τὸν ἐπίασε στὸ δρόμο παραδοσια καὶ ξαφνικὴ βροχὴ καὶ, πρὶν προφτάσῃ νὰ προφυλάξῃ, τὸ νερὸ τὸν μούσκεψε ὁλόκληρο. Τὸ ἴδιο βράδυ τὸν ἐπίασε θανάτος πυρετὸς κι' ἔπειτ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες πέθανε.

Ἡ Ναδίνα τὸν ἔκλαψε μὲ πόνο. Ὁ Χριστιανός, ἀπεναντίας, ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ἦταν πειὰ καιρὸς νὰ γίνῃ δική του ἡ τεραστία περιουσία του, χάριν τῆς ὁποίας εἶχε παντρευτῇ κι' εἶχε περάσει ἀνιώντας τρία χρόνια κοντὰ σὲ μιά γυναῖκα ποῦ δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπὸν, τῆς κηδεῖας τοῦ δὸν Ζοζὲ, ὁ Χριστιανός ἀξίωσε νὰ ψάξουν ὅλα τὰ χαρτιά τοῦ μακαρίτη καὶ νὰ βροῦν τὴ διαθήκη του.

Μὰ τὰ ὄνειρά του διεψεύσθησαν οἰκτρά, ὅταν ἡ διαθήκη βρέθηκε καὶ ἀνοίχθηκε. Οὐτὲ ἡ σύζυγός του, οὐτε ὁ ἱδιὸς κληρονομοῦσαν τὸν δὸν Ζοζὲ, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειπε ὅλη τὴν περιουσία στὴν Τερέζα, ὅπο τὸν ὅρο νὰ ἔχῃ ὁ πατέρας της τὴν ἐπικαρπία τῆς ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Στὴ Ναδίνα ἰδιαίτερος ἀφῆνε τὰ πατρικά του κτήματα τῆς Ἀθάνας, τὰ ὁποία ἔφεραν τεραστία εἰσοδήματα καὶ θὰ τῆς ἐπαρκοῦσαν μὲ τὸ παρῶντος, ἂν ἐχίρεινε ποτέ.

Ἡ νέα γυναῖκα, καταγορευμένη, δὲν θέλησε τίποτε περισσότερο. Ἀντιθέτως, ὁ Χριστιανός ἄρχισε νὰ βρίζει καὶ νὰ βλαστημῇ. Καὶ πιστεύοντας ὅτι θὰ δυσἀρεστοῦσε πολὺ τὴν Ναδίνα, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κοῦδα, δὴλωσε ὅτι θὰ ἔφευγαν ὅλοι μαζί γιὰ νὰ ἐγκατασταθῶν σ' ἕνα μέγαρο ποῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ δὸν Ζοζὲ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν γάμων τῆς ἀνιψιάς του.

Ἡ μὲς Σίμπιλ, ὅσοις, τοὺς ἀκολούθησε. Ἦταν ἄλλοτε τόσο πολὺτιμη στὴ Ναδίνα καὶ ἡ δὴν γυναῖκα ἀγαπῶν τοῦσαν τόσο, ὥστε δὲν θ' ἀποφαινόταν ποτὲ νὰ χωριστοῦν.

Στὸ Παρίσι, ὁ Χριστιανός ρίχτηκε σὲ ὅλες τῆς διασκεδάσεις καὶ σὲ ὅλες τῆς τέρψεως. Ἡ Ναδίνα στὴν ἀρχὴ τὸν αὐνοῦσε παποῦ γιὰ νὰ προλαμῶνῃ μὲ τὴν παρουσία τῆς σκάνδαλας, ποῦ ἡ ὑπερηφάνειά της δὲν τὰ ἀνεχόταν.

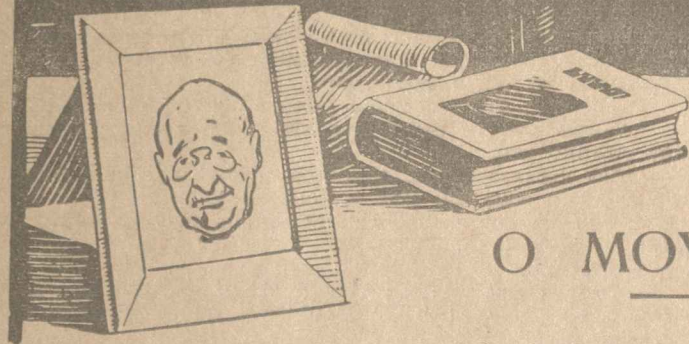
Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἡ νέα γυναῖκα ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ αὐτὴ τὴ ζωὴ, γιατί ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὸ δεύτερο παιδί της καὶ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἐκκουράζεται.

Ἐνα πρῶτ' ὅπως ἔκανε τὸν περίπατό της σὲ μιά ἀπόμερη δεινροστομία τοῦ δάσους τῆς Βουλάνης, σπριζομένη στὸ μπράτσο τῆς μὲς Σίμπιλ, βρέθηκε ἔξωθεν μπροστὰ σὲ μιά κυρία μὲ βαρὺ πένθος, ἡ ὁποία περιπατοῦσε ἀργὰ, μὲ τὸν βαθύτερο πόνο ζωγραφισμένο στὴν φυσιογνωμία της. (Ἀκολουθεῖ)



Τὴν ἐπῆγαινε στὴν ἀκρογιαλιά

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ



Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΨΥΧΑΡΗ

Πολλοί αναγνώσται μας μᾶς ρωτοῦν συχνά ποιους Ἕλληνας πεζογράφους πρέπει νὰ διαβάσουν, ποιά εἶνε τὰ καλύτερα ἑλληνικά διηγήματα. Γιά νὰ τοὺς διευκολύνουμε, ἀρχίζουμε ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους τὴν δημοσίευσιν τῶν καλύτερων ἑλληνικῶν διηγημάτων, τὰ ὁποία —εἰμεθα βέβαιοι— θὰ διαβάσουν ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας.

«Ἀξάφνα, στὸν ὕπνο μου μέσα, μὲ φάνηκε πὼς τὸ ρολόγι μου σπᾶνει. Δὲν τᾶκουγα πειά. Ξύπνησα τὴν ἴδια στιγμή κι' ἀρχισα ἀμέσως νὰ μετῶ. Μετροῦσα καὶ στέκουμουν καὶ δὲν τολμοῦσα. Ἦταν ἡ ὥρα μιὰ τὸ πρωί. Ἐκεῖ πού κοιμῶμουν ἤσυχα, δὲν ἔξερω πὼς, μὲ κατέθηκε μιὰ ὑπόψις, ὀρμητικά, σὰν τὰστροπελέκι. Καὶ τώρα, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, πολεμοῦσα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τελειώσω τὸ λογαριασμό μου.

Θὰ πᾶρω χαρτί γιὰ νὰ σημειώσω. Στάσου ἂν διόμει. Ἡ ἀδερφή μου Ὁ ἀντρας τῆς οὐό. Τὰ τρία τους τὰ παιδιά πέντε. Ὁ παππούς ἔξη. Ἡ μητέρα ἑφτά. Ὁ θεὸς κ' ἡ θειά ἑνιά. Τὰ εἰσδέρφια μας ἑντεκα. Ἐγὼ δώδεκα. Κ' οἱ δοῦλοι κοιμοῦνται στ' ἄλλο σπίτι.

Εἶνε κι' ἀφτὸς ὁ καταραμένος. Τοῦ πατέρα ὁ φίλος. Τὴν ἀνοιξη, κάθε χρόνο, πρέπει νάρθῃ στὴν ἐξοχή, νὰ μᾶς κάμῃ βίζιτα.

Δώδεκα. Καθίσαιε τὸ λοιπὸ στὸ τραπέζι δεκατρεῖς. Θὰ κοιμηθῶμε δεκατρεῖς ὅλη τὴ νύχτα. Ὅχι! δὲν γίνεται. Εἶνε ἀδύνατο νὰ γίνῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ ξυπνήσουμε δεκατρεῖς. Θὰ ξυπνήσουμε δώδεκα. Ποιὸς ἀραγες, ποιὸς εἶνε πού δὲ θὰ ξυπνήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους;

Ποιός; Ἐγὼ πού τὸ συλλογίστηκα. Εἶνε ἀλήθεια πού θὰ πεθάνω; Προτοῦ φέξῃ;

Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ γλυτώσω; Ὁ ἴδιος ἀφτὸς ὁ καταραμένος πού ἦρθε καὶ πέσει. Ἡ οὐχάσα! Ὁ φόβος μου δὲν εἶχε τὸν τόπο του. Τίποτις δὲ θὰ μὲ τύχῃ. Νὰ πού ἦρθε καὶ πέσει καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε κακεῖς.

Πέσει; Θυμοῦμαι. Φρίκη μὲ πιάνει. Ναι, πέσει, τὴν ἀνοιξη, σωστὸς ἑνὺς χρόνος, ἦταν πάλε ἀφ' ἑδῶ.

Ἦταν πάλε μουσαφίρης. Στάσου! στάσου! Ἀχ! τί τρομάρα! Σὰ ἄ φωναξέῃ ἡ καρδιά μου σοῦερά. Λοιπὸν, πότες μὴν κάμῃς λαθες. Πέσει, τὴν ἴδια νύχτα, κοιμηθήκαμε δεκατρεῖς, πέσει, τὴν ἴδια μέρα δεκατρεῖς καθίσαιε στὸ τραπέζι.

Λέν πὼς ὁ χρόνος νὰ σωθῇ, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κακό.

Ἀχ! γιατί ὁ πατέρας νὰ πεθάνῃ; Νὰ ζοῦσε, θὰ εἴμαστε δεκατέσσερεις. Πρόπεραι πέθανε, μεγάλωσαν τὰ παιδιά καὶ μᾶς τᾶβαλαν πιά κι' ἀφτά στὸ τραπέζι μαζί μας. Ἐτοί θέλησε ὁ παππούς. Ἐτοί τὸ θέλησε ἡ κακὴ μου τύχη!

Ἡ μητέρα μὲ τῶλεγε πέσει. Εἶχε δίκιο. Ὅχι! δὲν τὴν ἄκουσα. Νὰ μὴν καθίσουμε στὸ τραπέζι δεκατρεῖς. Δὲν τὴν ἄκουσα καὶ γελούσα. Δὲν ἄφησα νὰ βγοῦν τὰ

παιδιά.

Μιὰ φορὰ νὰ πέση πουθενά ὁ θάνατος, πέφτει, πέφτει καὶ ἀνασσαμὸ δὲν ἔχει.

Ἐνα χρόνο, ἕναν δολάκερο χρόνο, ἔκαμε ὁ Χάρος βίγλα τριγύρω στὸ σπίτι καὶ τώρα ἔμένα θ' ἀρπάξῃ.

Μή! Μή!

Πότε φέγγει; Στὶς πέντε. Στὶς πέντε, πεθαμένος. Τελείωσε, πάει! Νὰ μὴ φέξῃ γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀς μποροῦσε τοῦλάχιστο νὰ φέξῃ μιὰ ὥρα πιδ ἄργά νὰ ξεχινήσῃ τὸ Χάρο.

Τί εἶνε πού τρίχει; Κάτι κρότους ἀκούω. Ὁ κρότος μεγαλώνει. Μὲ τρομάζει.

Κατ' ἄλ' αὖτις τί εἶνε. Τίποτις δὲν εἶνε. Τοῦ παπποῦ ἡ ἀνοπνοή, στὴν κάμερη πλάγι, πού κοιμάται...

Βαρειά, βαρειά παίρνει τὴν ἀνοπνοή του. Δυσκολεύεται νὰ τὴν πάρῃ. Τί καρδιοχτύπια εἶνε τοῦτα; Τάκαλο ἴσα μὲ δῶ.

Ἀχ! καὶ πὼς νὰ μὴν τὸ συλλογιστῶ ἀμέσως; Εἰνητὰ δυὸ χρόνῳ γέρος. Ἐκεῖνος θὰ πεθάνῃ.

Ἦρθε ἡ ὥρα του. Ἦρθε. Καὶ πάει ὁ γέρος.

Εἶδες πὼς χωράτεθε, πὼς ἔπαιζε κάτω στὸ τραπέζι μαζί μας; Ὁ Χάρος πίσω του στεκότανε καὶ σερπυλὸ κτύταζε. Θὰ παλαίψῃ ὁ γέρος εἶνε σὰν τὸ σίδερο. Νὰ θέλεις πιά;

Σώπασε τὸ καρδιοχτύπι. Τί; Κι' ὅλας; Νὰ πού ἐναρχίζεται. Τί καρδιοχτύπι τρομερό. Σηκώνεται, περπατᾷ, τρέχει τρέχει τὸ καρδιοχτύπι, μπαίνει στὴν κάμερή μου, στὰ σεντόνια μου μέσα, στὸ ποκάμισό μου, στὸ στήθος μου μπήκε.

Δὲν ἦταν τοῦ παπποῦ τὸ καρδιοχτύπι. Ἦταν τὸ δικό μου — καὶ τώρα τ' ἀκούω.

Μεγαλώνει, μεγαλώνει ὥρα τὴν ὥρα. Ἐξέρω πιά πού θὰ πεθάνω. Θεοφάνερα τὸ βλέπω. Θὰ πεθάνω μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ φοβοῦμαι πὼς θὰ πεθάνω.

Ὁ καταραμένος ὁ μουσαφίρης! Ἐκεῖνος ὅλα τὰ φταίει. Γίνεται τέτοιο πράμα; Ἐγὼ, ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι; Ἐγὼ νὰ τρέμω; Ἐγὼ νὰ πιστέω σ' ἀφτά καὶ νὰ πεθάνω πού τὰ πιστέω; Δὲ γίνεται. Νὰ συλλογιστῶ, νάρθω στὸ νοῦ μου. Δὲν μπορῶ. Εἶνε ἀλήθεια πού δὲν μπορῶ. Καὶ γιατί, γιατί; Τί ἀνεξήγητο πού εἶνε! Διάβασε, σπούδασε στὴ βιβλία, δυνάμωσε τὰ μυαλά σου ὕστερα νὰ πού κατηχηματὲς ἀκούες τέτοια παραμύθια! Καὶ ποιὸς ἀφτὸς; Ἐγὼ πού καὶ θρησκὸς δὲν εἶμαι δὲν εἶμαι, διδίου.

Ἦσα ἴσα γιὰ τοῦτο. Εἶμαι τώρα μόνος καὶ φοβοῦμαι.

Μόνος, ὁλομόναχος. Ὁ κόσμος καὶ γὰρ τίποτις ἄλλο. Στὸν οὐρανὸ κανένας!

Καὶ τί ἔχει νὰ πῇ; Ἀς εἶνε στὸν οὐρανὸν ἡ ἄς μὴν εἶνε, ὅπως κι' ἂν τὸ πάρῃ. Ἐτοί ἡ ἀλλοῖς, ἡ ἰδέα μου μπορεῖ πάντα νὰ εἶνε μπόικη. Καὶ δὲν τὸ βλέπω πὼς εἶνε παραμύθια; Ὁτανεῖ πιά. Πρέπει νὰ στανῶ ἀντρας. Τί; δὲν τὸ κατ' ὀρθὴν δὲν κόμῃ νὰ τὰ ξεφορτωθῶ, νὰ τὰ ξετινάξω ἀφτά τὰ παιδιακία πού εἶνε ντροπὴ!

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...

Μ' ἔμαθε ἡ μάνα μου νὰ τὸ λέω. Ἀς τὸ πῶ καὶ τώρα, νὰ μὲ σώσῃ τὴν πειράξῃ.

Ὅχι! δὲν ἔχει δύναμη νὰ μὲ σώσῃ, ἀφτὸ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴ Βιέννη, κάποιος ἔμπορος ζήτησε νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἰσχυριζόμενος ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ συζήσῃ μαζί της... γιατί τὸ ἕτερον ἡμισὺ τοῦ εἶχε γεννηθῇ ὑπὸ ἀστερισμὸ τελείως ἀντίθετο ἀπ' τὸν δικό του.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τὸ δικαστήριον παραδέχθηκε τὴν ἀστρολογικὴ ἀντίληψιν τοῦ ἐνάγοντος ὡς ὀρθή καὶ τοῦ παρεχώρησε τὸ διαζύγιο.

— 65 κάτοικοι τοῦ Τεξᾶς ἀποφάσισαν ὅλοι μαζί νὰ μὴ ξυριστοῦν ἐπὶ τρεῖς μῆνες.

Στὴν ἀπόφασιν αὕτῃ προέβησαν γιὰτὶ διάβασαν στὶς ἐφημερίδες μιάν ἀγγελίαν, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐργανώσεως τοῦ Ἰωθιλαίου τῆς πρώτης Ἐξορμήσεως τῶν Χρυσοθηρῶν, ζητοῦσε 100 Ἀμερικανούς, μὲ ἐμφάνισιν χρυσοθηρῶν τῆς τότε ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι νὰ λάθουν μέρος σὲς γιορτές.

— Στὴν πόλιν Σζέγκντ τῆς νοτίου Οὐγγαρίας, ὅλοι οἱ κάτοχοι σκύλων, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀκύρωσιν ἐνὸς νόμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ηὔξανε ἡ φορολογία ἐπὶ τῶν τετραπύλων αὐτῶν, ἔδρασαν μαζί μὲ τοὺς σκύλους τῶν κατὰ τὸν ἐξῆς ἀποτελεσματικὸ ὅσο καὶ κινηματογραφικὸ τρόπο.

Συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῶν δικαστικῶν συμβούλων, τοὺς ὁποίους ἀπέλησαν ὅτι, ἂν δὲν προθοῦν στὴν ἀμεση ἀκύρωσιν τοῦ σχετικοῦ νόμου, θ' ἀφήσουν τὰ σκυλιά τους ἐλεύθερα νὰ διεκδικήσουν μὲ τὰ... δόντια τους τὰ δικαιώματά τους.

Περὶττὸ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ νόμος ἀκυρώθηκε παρενθὺς.

— Τὸν περασμένο μῆνα, σὲ μερικὲς περιοχὰς τῆς Σιτηρίας, στὴν Αὐστρία, ἔπεσε κόκκινον χιόνι.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ, γὰρ ὁποῖο ἔχει παρατηρηθῇ καὶ στὸ παρελθόν, ὀφείλεται σὲ ἰσχυρὰ ρεύματα ἀέρος, τὰ ὁποῖα ἀνύψωσαν ἕνα εἶδος κοκκινωπῆς ἀμμου ἀπὸ τὴν Σαχάρα καὶ τὴν μετέφεραν στὶς Ἀλπεῖς, ὅπου τὴν ἀνέμιξαν μὲ τὰ σύμφερα.

Υπολογίσθηκε ἐπίσης ὅτι τὸ χρωματιστὸ χιόνι πού ἔπεσε, περιεῖχε 20.000 τόννους ἀμμου.

— Ἐνὰς ἔμπειρος Σκωτσέζος διακρηκτικὸς εἶχε κατορθώσῃ νὰ παραιομένη ἀσπληπτος ἐπὶ πολλὰ χρόνια, χάρις στοῦ... ἐύλο πούτρωγε ἀπὸ τὴν γυναῖκά του!

Οἱ σκωτσέζοι αὐτοὶ διαπληκτικοὶ ἦσαν ὅμως φαινομενικὸι καὶ εἶχαν σκοπὸν νὰ ρίχνουν ἀτάχτη στὰ μάτια τῶν γειτόνων.

Πράγματι τὸ κόλπο αὐτὸ εἶχε φέρεῖ ἀριστα ἀποτελέσματα. Ὅσακις δηλαδὴ ἡ ὑπόνοια τῆς ἀσπληπτικῆς ἐστρέφοντο κατὰ τοῦ Σκωτσέζου καὶ τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα ζητοῦσαν πληροφορίες ἀπὸ τοὺς γειτόνους γιὰ τὸν κρυπτοφῶδες τὸν δρογόνον. Ἐκεῖνοι... ἐσχίζαν τὰ ρούχα τους ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτός, τὸν ὁποῖον θεωροῦσαν ὕποπτον, ἦταν ἕνα ἄκακο ἀρνακί καὶ ὅτι ἡ γυναῖκά του καθημερινῶς τὸν ἐθάρζε καὶ τὸν ἔδερνε μπροστὰ τους.

— Τὸ μαῦρον φεῖδι «Μακαμπά», τὸ πιδ θανατηφόρο σπ' ὅλα τὰ φεΐδια τῆς Ἀφρικής, τρέχει πιδ γρήγορα καὶ ἀπὸ τὸ ταχύτερο ἄλγον.

Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ διαφύγῃ 40 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

— Ἡ περισσότερὴς πλεονεξικὴ συνδιαλέξεις γίνονται στὸν Καναδᾶ.

Ἡ ταχύτης τῆς φωτὸς τοῦ μεταβάλλεται διὰ τοῦ ηλεκτρικοῦ ἀνταρῆς εἶνε 92.000 μίλια τὸ δευτερόλεπτον.

— Στὴ Βαρσοβία τὸν περασμένο μῆνα χάρις τὸ νεότερο ζευγάρι. Ὁ σύζυγος ἦταν 14 χρονῶν καὶ ἡ σύζυγος 13.

τέθουν τώρα δέκα χρόνια πού εἶδα τὸ φοβερὸ ἀφτὸ ἀνέιρο καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀμέσως τὸ πρῶν, νὰ τὸ θυμοῦμαι. Τί καλὰ πού περνούσαμε τότες στὸ σπίτι μας στὴν ἐξοχή! Ζοῦσε ὁ καλὸς μου ὁ παππούς. Πρόπεραι πέθανε ὁ κακὸς, ἑκατὸ χρόνῳ γέρος. Δὲν εἴμαστε στὸ τραπέζι δεκατρεῖς, ὅταν ἐρχεται ὁ μουσαφίρης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ



ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Τοῦ Φρανσουά Κοππὲ)

Πῶς ἦταν ἄλλοτε ἡ ψυχὴ μου!
 "Ὅμοια μ' ἕνα παλαιὸν ρωμαϊκὸ ἀνάκτορο, ἔστεκε ὑπερήφανη, ἀδιάλλακτη καὶ σιωπηλὴ...
 Καὶ τώρα; "Ω! τί καιροί! τί πάθη!...
 Κύμα πελώριο, ἡ τύψεις καὶ ἡ φροντίδες σαρώσαν ἀπ' τὰ στήθη μου τὴ χαρὰ καὶ τὴ ζωὴ...
 * * *

Κι' εἶνε ἔρεπτο ἡ καρδιά μου ἀπὸ τότε.
 Τὸ πατρικὸ μου σπῖτι ἐρήμαξε, τὸ ρήμαξαν οἱ πόνοι καὶ ἡ φροντίδες...
 Παντοῦ τριγύρω, ἡ ἐρημιὰ καὶ τὸ σκοτάδι...
 Κι' ἐμείνα ἕνς ἔρεπτο, ἕνα ἔρεπτο!
 Μέσα στὸν ἀνέμο τῆς τύχης μου... στήν τραγικὴ τὴ μοῖρα τῆς ζωῆς μου.
 * * *

Πέρασαν χρόνια, πόσα χρόνια!
 Κι' ἐγὼ μόνος, σιωπηλὸς θεατὴς τῆς ἐρημιᾶς μου, γροικουσα τις στιγμές τις ὥρες νὰ κυλοῦν δίχως ἐλπίδα.
 Πόσα μερόνυχτα, μίας ἀγωνίας φρικτῆς!
 Πόσες ἡμέρες σκυθρωπές, χωρὶς κανένα σκίρτημα χαρᾶς, χωρὶς οὐτ' ἕνα νέο φῶς, οὐτ' ἕνα ἀχτίδα νέας ἐλπίδας!
 * * *

"Ετσι ἦμουν, ὅταν πέρασες, γλυκεῖά μου, ἔτσι θρισκόμουν, ὅταν ἡ ματιά σου πρωτάστραψε μπροστά μου, γελαστή κι' ἐλπιδοφόρα!
 "Ετσι ἀπελπισμένος, νικημένος, - σωριασμένος, ἐδέχτηκα τὸν ἔρωτά σου, ὁ μεγάλη καὶ ὠραία ψυχὴ τῆς ἀγάπης!
 * * *

Καὶ τώρα ποὺ σιμά σου περπατῶ, καὶ τώρα ποὺ σιμά σου συλλογιέμαι, ὅλα τὰ χρόνια ἐκείνα τῆς ζωῆς μου... μὴ μ' ἀπελπίζεις πάλι, ἀγαπημένη...

Δὲν εἶμαι πειὰ ἐκείνος ποὺ μπορῶ νὰ ξαναζήσω μέσ' στὸν πόνο, δὲν εἶμαι πειὰ ἱκανὸς νὰ ξανακλάψω, ἔτσι σὰν τότε, μόνος δίχως τὴ σκιά τοῦ ἔρωτά σου.

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

(Τοῦ Θωμᾶ Μοῦρ)

"Αχ! ἐκεῖνο τὸ σήμαντρο! Κάθε δειλινὸ ποὺ τ' ἀκούω νὰ παίζῃ τῆς ψυχῆς μου ραγίζει τὰ φύλλα! "Α-ναμνήσεις παλαιῶν χρόνων... "Ημουν παιδάκι τότε... Παιχνίδια μὲ τὰ γειτονόπουλα... Χρόνια χαμένα, ἀγύριστοι καιροί!
 * * *

"Αχ! ἐκεῖνο τὸ σήμαντρο! Τὸ ἦσυχό σπιτάκι μας ποὺ θυμίζει! Κάτι ποὺ ἐπέρασε, ποὺ ἐπέρασε γιὰ πάντα, ἔρχεται πάλι νὰ μοῦ πῇ κρυφὰ καὶ μυστικὰ ἕναν πόνο.
 * * *

"Αχ! ἐκεῖνο τὸ σήμαντρο! Πόσα καὶ πόσα ἔρχονται στὸ νοῦ μου! Τὰ χρόνια ἐκείνα πὼς ἐπέρασαν!

Πόσες καρδιές τότε ἀνθοῦσαν!

Πόσες ἀγάπες πέθαναν μέσ' στὴν ψυχὴ μου, καὶ θύ-

πτηκαν μαζί της.
 Πόσες γλυκεῖες, ἀξέχαστες ἀγάπες!...
 * * *

"Αχ! ἐκεῖνο τὸ σήμαντρο! Θὰ παίζῃ λοιπὸν πάντα ἔτσι; Καὶ τὴ στερὴν τὴν ὁρὴ τῆς ζωῆς μου θ' ἀκούω λοιπὸν τὸν ἦχο του...
 "Ὅταν θὰ ξεψυχῶ...
 "Ὅταν θὰ ταξιδεύω πρὸς τις ἀγνωστες χώρες τοῦ θανάτου...
 * * *

ΠΟΝΟΣ...

(Τοῦ Καρ. Μπωντελαίρ)

"Ω! τί εἶν' αὐτὸ π' αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου...
 Εἶν' ἀγάπη!... Εἶνε πόνος!... Εἶνε νοσταλγία!...
 ...Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγες, ἀγάπη μου, δὲν ἤσυχαι οὔτε στιγμή...

Κοιμῶμαι μὲ τὴ θύμῳ σου καὶ ξυπνῶ μὲ τὴν εἰκόνα σου!...

Φτωχὴ καρδιά!...
 Πῶς τὴ σπαράζει ὁ πόνος!
 Μὰ γιατί νὰ υποφέρω τόσο; "Αν ἤξερα... "Ω, ἂν ἤξερα τί κρύβεις μέσα στὴν καρδιά σου... Τότε ἴσως νὰ... νὰ ἴσως τότε νὰ... πονοῦσα πὺς πολὺ!...

...Μὰ γιατί νὰ πονῶ; Μὰ γιατί; "Ω, ναι, μὰ καὶ γιατί ἀγαπῶ...

...Πρέπει νὰ πεθάνω...

Φτωχὴ καρδιά!... πῶς τὴ σπαράζει ὁ πόνος!...

... "Ω! "Αν ἤξερα τί κρύβεις μέσα στὴν καρδιά σου...

Θεὲ μου... τί εἶν' αὐτὸ π' αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου...
 Φτωχὴ καρδιά!...

ΠΙΑΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

(Τοῦ Έρρ. Μπορντό)

"Ω - ξανθὴ βασίλισσα, πιάσε ἀπαλὰ μὲ τὸ χέρι σου τὴν καρδιά μου...

"Μὴν ἀφήσης πειὰ νὰ χτυπάη... τὸ χτύπο τῆς ζωῆς...

"...Σφίξε καλὰ τὰ μὲλα καὶ χερᾶκια σου, πάνω στὴν πέτρινη καρδιά μου...

Κι' ἐκεῖνη ἀποκρίθηκε:

"Πιάσε τὸν ἥλιο μὲ τὰ χέρια σου καὶ μὴν ἀφήσης πειὰ νὰ περπατῇ στὸν αὐρανό!...

"Κι' ἀκόμα... σκέπασε τὴ γῆ μὲ τὴν κορμοστασιά σου, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ πειὰ ὁ ἥλιος νὰ μαυρίσῃ τὴν ἐξάντλησιν!...

Κι' ἐκεῖνος λυπημένος εἶπε:

"Πάρε στὸ χέρι σου τὸ μαχαίρι μου... καὶ τρῶσε σέ μου τὴν καρδιά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βρισκόμαστε στὰ 1897.
 "Η Ἑλλάς κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας. Μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιστράτους καλεῖται καὶ ὁ Μαραθιάς, ἕνας ἡσυχὸς καὶ τίμιος νοικοκύρης. Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἀναστατώνει τὸν Μαραθιά, τὸν γεμίζει μούρη ἀπελπίσας. Πῶς θ' ἀφήσῃ τὴν οἰκογένειά του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δύο παιδάκια του, τὸ Νίκο καὶ τὴ Δροσοῦλα; Τί θ' ἀπογίνουιν τὰ χτήματά του; Πάνω στὴν ἀπελπίσας τοῦ Μαραθιάς, γαίνει καὶ δανεῖζεται 250 δραχμὲς ἀπὸ τὴν θηριώδη κι' ἀκαρδὸς τοκογλύφου τοῦ χωριοῦ τὸ γέρο Ρούφουλα, ὅπως τὸν λένε οἱ χωριάτες.

"Ὁ Ρούφουλας ἔφτασε μιά μερὰ — πρὶν ἀπὸ χρόνια — στὸ χωριὸ ξυπόλητος καὶ κακομοῖρης. Καὶ μὲ τὴν πονηριά του, τὴ σκληρότητά του, τὴν ἀπαρνησίαν καὶ τὴ μιζέρια του, κατάρθωσε νὰ κἀνν περιουσία, γδύνοντας τὴν τοκογλυφία, ἀρπάζοντας τὸ ψωμί ἀπ' τὸ στόμα τῶν ἄλλων. Παντρετὴκε μάλιστα τὴν κόρη τοῦ δημάρχου κι' ἀπόκτησε καὶ γυιὸ, τὸ Γούλη.

"Ὁ τοκογλύφος ὁ ἀκαρδὸς δανεῖζει τὸ Μαραθιά καὶ τοῦ δίνει νὰ ὑπογράψῃ ἕνα χαρτί. Κι' ἐκεῖνος τὸ υπογράφει χωρὶς νὰ τὸ καλοκυτᾷ.

"Ὁ Μαραθιάς φεύγει γιὰ τὸν πόλεμο καὶ σκοτώνεται σὲ μιά μάχη. Τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπίσας τῆς ἡ γυναῖκα του δένεται καὶ χτυπιέται. Καὶ τὴν ἴδια ὥρα παρουσιάζεται ὁ τρομερὸς ὁ Ρούφουλας. Τὸ δάνειο τῶν 250 δραχμῶν τὸ ἔχει κάνει στὸ χαρτί πὺς ὑπογράφει ὁ Μαραθιάς ἀπρόσχετα 2.500, προσθέτοντας στὸ ποσὸν ἕνα μηδενικό. Κ' εἶνε ἔτοιμος τώρα ν' ἀρπάξῃ τὰ χτήματα τῆς χήρας, νὰ τὴν πετάξῃ στὸ δρόμο, ὁ ἀσπλαγχνος, ὁ τοιγυρῶν.

Παίει νὰ τρελασθῇ ἡ Μαραθιά.

Ρήμαξε τὸ σπῖτι της... Ξεράθηκαν τὰ χτήματα... Γυρίζει σὰν τὴν ἀδίκη ὀργὴ δεξιὰ-αριστερὰ ἡ μούρη γυναῖκα, χωρὶς νὰ θρῖσκη πούθενά τὸ δικὸν της.

Κι' αὐτὸς ὁ δικηγόρος τῆς τὴν κοροϊδεύει καὶ τὴν προδίδει στὸ Ρούφουλα. Κανένα δὲν ἔχει νὰ τὴν κυτᾷ. "Ὅλοι ἀδαιοφροῦν. "Ερρεψαν τὰ παιδάκια της. Πείνα τοὺς δένει καὶ δυστυχία καὶ μούρη συμφορὰ. Χαμένη πειὰ ἡ Μαραθιά, μισοπάλαση, ἀνεμελλισμένη, θάινει στὸ δρόμο καὶ τρέχει νὰ ριχτῇ στὴ θάλασσα, νὰ πνιγῇ στὰ γαλανά της νερά, νὰ ἴσῃ χάσι γιὰ πάντα!...



Πέταξαν κάτω κι' αὐτὲς τίς ἁγίες εἰκόνας.

Δυὸ-τρὶς ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, κατάλαβαν καὶ τρέξαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν.

— Δὲν εἶνε τώρα τίποτα... "Αἰντε. Μὴ γυρίζῃς, γυναῖκα μοναχὴ, στα καφενεῖα. Πήγαινε στὸ σπῖτι σου, καὶ μάσε τὰ παιδάκια σου...

"Ἄλλοι τὴ μαλλώσανε:

— Τί τρέχεις, ἔτσι ἀνάμαλλη, σὰν παλαθὴ, στὴν ἀγορά;... Δὲν ντρέπεσαι τὸν κόσμο;

Τὴν ὤσανε, ἀναίσθητη σχεδὸν, ἀπὸ ἐκεῖ, δυὸ-τρὶς ἄνδρες χειροδύναμοι καὶ τὴν φέρανε στὸ σπῖτι της. Ἀπὸ κοντὰ ἀκολουθοῦσε κόσμος πολὺς, ἀμίλητος καὶ λυπημένος, σὰν νὰ συνῶδευε κανένα λείψανο... "Ὅταν ἐστρίψανε τὴ γειτονιά, ἡ γυναῖκα τοῦ Μαραθιά, ὁ ἀνθρωπομάζωμα, τρέσανε ὅλες μαζί, ξεφωνίζοντας καὶ σέρνοντας στοὺς δρόμους τίς παντοφλές τους.

Τὰ παιδάκια τῆς φτωχῆς, μόλις εἶδαν ὅλο τὸν κόσμον ἐκεῖνο νὰ μπαίνει μέσα στὸ σπῖτι, καὶ νὰ φέρνῃ τὴ μητέρα τους ξερὴ, μὲ γλαρωμένα μάτια καὶ λειψανιασμένο πρόσωπο, ἀρχίσαν νὰ κλαῖνε φοβισμένα, φωνάζοντας τὴ μητερούλα τους.

— Μάνα, μανούλα μου, τί ἔπαυες;

— Τρόμαξαν τὰ ἔρμα, εἶπε μιά πονόψυχη γειτονίσσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὰ ἱλαρώσῃ... Δίκηρ ἔχουε... Τὴ μάνα, τὴ μανούλα

τους, τὴ μητερούλα τους, τὴ βλέπουν ἔτσι... Μήπως ἔχουν καὶ κανέναν ἄλλον τὰ φτωχὰ;

Ὁ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

"Ὁ πλειστηριασμὸς πρόέβαινε ὀλοταχῶς. Μερικοὶ νοικοκυραῖοι εἶπαν γιὰ μιά στιγμή νὰ ἐρεθῇ κανεῖς νὰ ἐπ' αὐτοῦ τὰ χτήματα, μήπως μείνῃ κανα λεπτὸ στὴν οἰκογένειαν. "Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἀναλάθαινε αὐτὸ τὸ θάρρος;

— Κι' ἂν ἔμεναν ἀπάνω του.

"Ὅλοι τὸ προέβλεπαν, πὼς ἔλα τὰ «υπάρχοντα» τοῦ μακαρίτη Μαραθιά θὰ μένανε τοῦ Ρούφουλα, γιὰ ἕνα μονάχα ψωμιὸ κοιμᾷται.

Κι' ὅλοι συμφωνοῦσαν: — Κρίμα! Κρίμα, μεγάλο κρίμα! Κοτζάμ' περιουσία, ἐκεῖ πέρα, ποὺ καλοζοῦσε μιά φαμίλια! "Ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶ-θρῇ ὁ ἀλιτῆριος. "Ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶθρῃ!...

Καὶ ὅπως ὅλοι τοὺς φοβόντουσαν, ἔτσι καὶ ἔγινε στὸ τέλος.

"Ὁ πλειστηριασμὸς κατακυρώθηκε ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ρούφουλα...

— "Ἀλλὰ οὐνα, ἀλλὰ ντοῦε, ἀλλὰ τρέ! "Ἐχει ἄλλος; φώναξε ὁ κήρυκας ὁ Μπεγλιτάς, γιὰ τελευταῖα πειὰ φορὰ καὶ χτύπησε τὸ σφυρὶ ἀπάνω στὸ τραπέζι.

"Ὁ Ρούφουλας, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἦταν κύριος καὶ διακάτοχος ἀπόλυτος ἐπὶ ὅλης τῆς περιουσίας τῶν κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου Μαραθιά...

Μολαταῦτα ὁ Ρούφουλας, δὲν ἔβγαλε ἀμέσως τὴ χήρα ἀπὸ τὸ σπῖτι της. Τὸ ἄμεσο ξεσπίτωμα θὰ ἔκανε κακὴ ἐντύπωση σ' ὅλο τὸ χωριὸ κι' ὁ Ρούφουλας ἤξερε ν' ἀποφεύγῃ τίς κακοτοπιές.

"Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταβίβασις τῆς κυριότητος καὶ το γδύσιμο μίας καλῆς οἰκογενείας, προξένησε μεγάλη λύπη στὸ χωριὸ. "Ἀλλὰ, τί νὰ κάνουν, ἀδύνατοι αὐτοί; Σκέψανε μόνον τὰ κεφάλια τους καὶ κύτταξαν τίς δουλειές τους.

Τὶς πρώτες τίς ἡμέρες ψυχονόσανε τὰ ὄργανα. Πήγαιναν ἡ γειτονίσσες καὶ τὰ περνοῦντο, καὶ κύτταζαν λίγο-καὶ τὴ μάνα

τους, ποὺ ἦταν σὰν ἄλλα, καὶ ἀκούτταξε τὸν κόσμο μὲ κατὴ ματία ἀνοιχτά, ἄλλα ὀδυρμένα.

"Ἀλλὰ αὐτὸ, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τραβοῦσε καὶ ἐπ' ἀπειρον.

— "Ἐχουν κι' αὐτὲς φαμίλια... Τί νὰ σοῦ πρωτοκάνουν;

Ὁ ΚΥΡΓΙΟΣ ΕΜΦΟΡΑΣ

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Ρούφουλας, εἶπε στὴ χήρα Μαραθιά νὰ κατεβῇ καὶ νὰ καθῇ στὸ κατῶν τοῦ σπιτιοῦ της, γιὰ τὸ ἔπάνω πάτωμα θὰ τὸ ἐνοικίαζε στὸν κύργιο "Εμφορὰ, τὸν νέον, ὅπου μόλις πῆγε στὸν τόπο τους.

"Ἡ Μαραθιά, ἀλλὰ ἡ πάντα, σὰν χαμένη, τὴν κατάλαβε — δὲν τὸ κατάλαβε — δὲν συμμορφώθηκε μὲ τὴ διαταγὴ νὰ κατεβῇ. Κι' ἀφοῦ ὁ Ρούφουλας, τῆς τὸ παράγγειλε πολλές φορές, κι' αὐτὴ δὲν συμμορφώθηκε, ὁ Ρούφουλας ἐθάρωσε:

— Στὸ σπῖτι μου, θὰ βάλω ἀφαντάδες; φώναξε. Κι' ἐπῆγε μιά ἡμέρα μαζί μὲ ἄλλους δυὸ καὶ τὴν κατέβασε, τραβώντας τὴν.

— Δὲν φάνει πού τὴν ἔχω καὶ κάθεται ἐδῶ, μόν' θέλει νὰ μοῦ κἀνῃ καὶ νὰζῇ!

"Ἐδῶλε τὸν Λιάσκο, τὸν χαρὰ λη, καὶ τῆς πέταξε κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα τὰ μανούλα της κι' οὕτως τίς ἁγίες εἰκόνας δὲν αὐθάσθηκε. "Ἐστῆκε καὶ μιά γυναῖκούλα, δίνοντάς τῆς μιά δραχμὴ κι' ἕνα

ξερό ψωμιού κομμάτι να σφουγγαρίσει και ν' άσπρίσει άπάνω, γιατί θά έρθη ο κύργιος "Εμφορας.

Από τότε δά ή Μαρθαίω έπαθε άλλη κρίσι. Βλέποντας να μπαίνοναίνον ξένοι άνθρωποι στο σπίτι της και αυτή να κάθεται, για έλεημοσύνη, στο κατώι, ταραχτηκε τόσο πολύ, που ξαναμμένη έβγαλε έξω από την αλή και έπαιρνε σαν παλαστή τούς δρόμους.

Ξυπόλητη κι' άναμαλλιάρα, καθόντανε στής ρούγας τὰ πεζούλια, κάτι μουρμουρίζουσα και μη άπαντώσα σε κανέναν.

— Παλάβωσ' ή κουρούνα! έλέγανε οι χωριανοί, που μαζεύνονταν τριγύρω και την κύτταζαν με συμπάθεια.

— Μωρέ, την κακομοίρα!

— Και τί νοικοκυρά που ήτανε!

Κάτι γλυκόλογες γυναικούλες και καλόκαρδες, προσπάθησαν να την ξαναφέρουνε στο σπίτι, μά τίποτα δεν έκαναν. 'Αφήνονταν στην άρχη να οδηγείται σαν ένα πράγμα άψυχο και μόλις φεύγανε οι ξένοι, αυτή εξαμολούτανε και πάλι στους δρόμους ξυπόλητη, άχτένιστη, χαμένη, άφηρημένη.

— Έπειτα άρχισε να θγαίνει και τη νύχτα και να γυρίζει σαν φάντασμα μέσα στις γειτονιές και να μη πατάει και να μη φαίνεται πειά στο σπίτι της. Τά παιδάκια της, σαν είδε και απόειδε, τὰ πήρε ή γειτονιά και τὰ χώρισαν τὸ ένα σ' ένα σπίτι και τὸ άλλο, σ' άλλο.

— Για να μην τὰ πνίξη καμιά ώρα ή τρελλομάνα τους! έλεγαν.

— Εκείνα κλαίγανε στην άρχη.

— Θέλω τὴ μονούλα μου! Θέλω και τὸν Γιάννο! φώναζε ή Δροσούλλα κλαίγοντας.

— Μάνα! Μάνα! Μάνα! φώναζε και τ' άγόρι.

— Άλλά τ' άφήσαν να φωνάζουνε, όπως άφησαν και τη μάνα τους στη σιωπή της τρέλλα...

— Ποιόν έχει για να τη συμμαζέψη;

— Άλλά και ποιός μπορεί!...

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Σιγά-σιγά άρχισαν να διασκεδάζουσε οι μάγκες με την έρημη τρελλή. Πολλές φορές, σε κάθε διάβα της, σχηματιζότανε κι' ένας στρατός, μικρών παιδιών, από κοντά της, σαν ούρά, που αλάλαζε τριγύρω της. 'Ο κόσμος τὰ έβλεπε αυτά κι' έσήκωνε τούς ώμους του. Αυτή δεν αισθανότανε τὸ σούσουρο που γύρω της θούϊζε. Προχωρούσε και κύτταζε ψηλά. Σιγομιλούσε μέσα της. Θαρρείς πως έλεγε μυστικές κουβέντες, με πρόσωπα άόρατα, ψυχές που δεν τις έβλεπε κανένας, άπάνω στον γαλάζιο ούρανό, ή τη νύχτα, μέσα στο σκοτάδι.

Πως έζούσε ήτανε μυστήριο!

Καμιά φορά, την λυπότανε καμιά γυναίκα.

Και της έδινε λίγο φαί ή κανένα ψωμιού κομμάτι, ή και στο τέλος άποφάγια, όπου περισσεύανε.

Τά έπαιρνε και τάρταγε μηχανικώς, έντελως μηχανικώς. Χαϊμένη πάντα, σ' άλλους κόσμους, θυτισμένη σε άγνωστους κόσμους μυστηριώδεις... 'Ο ταβερνιάρης ή Ντακώσας, της έδινε καμιά φορά κανένα ποτήρι κοκκινέλι, άλλοτε καθαρό, σπιρτόζο, μόλις τώπιανε από την κάνουλα, άφροστεφανωμένο, και άλλοτε άποπιώματα ζεστά, που έβγαζε από μέσα τις μουσίσες με τὰ δάχτυλά...

Αυτή τίποτα δεν έβλεπε.

Μά και ή αλήθεια είνε όμως, ότι ποτέ της δεν διακόνεψε.

Τά θράβια έκοιμάτο σε χαλάσματα, δίπλα σε αϋλές, κοντά σε φράχτες και τὸν χειμώνα τρώπωνε μέσα στις ταβέρνες, και κουβαριζότανε σε καμιά άκρούλα εκεί, δίπλα στους πάγκους. Κάνα-δυό φορές, που θέλησε να πάει στο σπίτι της, ή "Εφορας την έδιωξε με την άστυνομία.

— Ορίστε τώρα, με τούς παλαδούς θά συνοικήσουμε;

Μά για να πούμε την αλήθεια, πολλοί νοικοκυρέοι, και τὸν χωριού της ή παππας, άποφάσισαν να τη συμμαζέψουν και τη συμμαζέψαν. Πολλοί την θάλανε για να κοιμηθι σε μια τὸν σπιτιού τους καμαρούλα. Άλλά πουθενά, μά πουθενά, δεν στάθηκε παραπάνω από μια νύχτα.



Εγύριζε τρελλή, μισόγυμνη, κουρελιασμένη!...

— Έτσι θαρρεστήσανε και την άφήσανε κι' αυτοί! Τι να την κάμουν; Πως να την συμμαζέψουν, που δεν συμμαζεύεται.

— Μαύρη ήτανε και άραχλη. Άλλοιά, που τὸν φηγενοί άνοικοκύρης!

Τώρα πειά την είχαν τὸ κλώτσου και τὸ μπάτσου. Τὰ διώχνανε από παντού, σαν ψωριασμένη σκύλλα.

— "Οξω!... "Οξω, να χαθής!

Τώρα οι μόρτηδες και οι έξυπνοι τὸν καφενέων και τὸν μαγαζιῶν, άρχιζαν να την βασανίζουνε στην άγορά. Την έβφαν με μπογιές, της ρίχνανε λεμόνια στο κεφάλι, τόσο δυνατά, που κουδουνίζανε τ' αυτιά της από τὰ χτυπήματα.

— Καμπάνες, έλεγεν αυτή, θαρούνε!

Της κόβαν τὰ μαλλιά της, της ρίχνανε μπογιά κελαρμιά, άπάνω στοῦ κεφαλιού την κορυφή και την στέλλαν έπειτα να πλυθι στη θρύσι, για ν' αναλύση, να σαφί απ' τὸ νερό, να ξεχυθι και να τη χρωματίση στο πρόσωπο και στο κορμί.

— Έτσι, άλλοτε παρουσιαζόταν κόκκινη και άλλοτε γαλάζια.

Κάθε μέρα, θέατρο στην άγορά. Γέλια και θόρυβος και διασκεδάσεις, με της τρελλής και κακομοίρας τὸ μαρτυρά. Συγγενείς δεν είχε να έπέμβουν, τὰ παιδιά της ήσαν μικρά και τάχανε στα σπίτια και οι νοικοκυρέοι κάνανε τὸν έπνο, γελώντας με τὸν τραμπούκων τις άπανθρωπιές.

Κάνα-δυό, ή κύρ-Γιαννάκος και κάποιος άλλος, θέλανε να μιλήσουν κάνα-δυό φορές, καταδικάζοντες «αὐτὲς τις άγριότητες, μά παρ' όλίγον να τούς πάρουν να τούτους στο μεζέ. "Ετσι κι' αυτοί άπεπασαν. Μόνον που άλλαξαν όρση, σαν θγαίνανε στην άγορά και βλέπανε τὸν κόσμο μαζωμένο.

— Τι να πουν κι' αυτοί και τί να κάνουν!... "Αφού δεν ντρέπονται, νοικοκυρέοι άνθρωποι εκεί, με μά από μουστάκι!

Αυτή πάλι, καθώς δεν αισθανότανε όλα τὰ άνεχόταν, χωρίς όόγγο και χωρίς παράπονο, ξένη στὸν εαυτό της και άναίσθητη, αδιάφορη, εξακολουθούσε να κυττάζει, με τὰ άπλανή της μάτια, ψηλά στὸν ούρανό, και να σιγομιλάει με σκιές άόρατες, με πνεύματα μένου, με ψυχές, μ' άγγέλους.

Ποιός τὸ ξέρει;

— Η αλήθεια όμως είνε, ότι στα μυστικά της αυτά σιγομιλήματα, παράνε ή μορφή της, τὰ μάτια της έλεμπανε και έφεγγαν ή όψις της και έπειτα, σαν τελειώνανε όλα αυτά, έσπαζε δυνατό και άγριο, ένα κόκκινο γέλιο, γέλιο τρελλού, άπαίσιο, που άνοιγε τὸ στόμα της φαρύ, σαν να ξεχωρίζε τὸ πρόσωπό της, με μια μεγάλη και αίματηρή πληγή...

Στά θασανιστήρια αυτά της χόρταιναν και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

Μαρθαίω, έλάμβαναν μέρος και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

Μαρθαίω, έλάμβαναν μέρος και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

Μαρθαίω, έλάμβαναν μέρος και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

Μαρθαίω, έλάμβαναν μέρος και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

Μαρθαίω, έλάμβαναν μέρος και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

Μαρθαίω, έλάμβαναν μέρος και όλοι οι όργιαστοί της δυστυχίας της. Την ξεγύμνωναν συχνά καταμεσής στο παλάτι.

Και οι χοντρονοικοκυρέοι σκέφθηκαν, ότι θά έπρεπε να πάν στὸν άστυνόμο.

Τὸν θρήκαν να μαθαίνει μαντολινό!

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΙΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΙΑ

Η 'Υθέρ ήταν καθισμένη κοντά στο κρεβάτι του άδελφού της, τὸν Ζανό και τὸν διηγέτο μια ιστορία πολύ άστεία, τόσο άστεία που γελοῦσε ή μικρός άρρωστος τραντάζοντας δλόκληρο τὸ κρεβάτι.

— Λοιπόν, λοιπόν τί έγινε κατόπιν; την ρωτούσε κάθε τόσο, με τὸ φόβο μήπως τελείωση ή ιστορία.

— Κ' ή 'Υθέρ εξακολουθούσε. Τὸν περιέγραψε πάλι τὰ φανταχτερά κοστούμια που φορούσε ή Πιφετί, ή κλόουν τὸν ίπποδρομίου και τις τομπες που έκανε για να πιάνη τὸν Μπόμπο και τὸν Μπόμπο που με τις παράξενες μύτες τους και τὸ ποδ άραξεννο ντύσιμό τους.

— Τὸ πανταλόνι τὸν Πιφετί, ρωτάει ή μικρός, είχε χρώμα άγυρένιο;

— Βέβαια, άγυρένιο, μπλέ, πράσινο και είχε άστράκια άργυρά που άστραφταν.

Και τὸ πρόσωπό του ήταν δλόασπρο;

— Άσπρο σαν ένα κομμάτι τυρί, με γραμμές μαύρες στα μάτια και στις βλεφαρίδες.

— Και τὰ μαλλιά τὸν Μπόμπο; Ήταν τόσο κόκκινα όσο μου λές και στέκονταν σηκωμένα στο κεφάλι του;

— Κόκκινα και όρθια σαν τις τρίχες μιας βούρτσας, μά μιας βούρτσας μακρούας και κόκκινης σαν ντομάτα... Μά δταν ήθελε να δείξη ότι τὸν πείραζε ένα πράγμα ή τὸν άφηνε έκπληκτο, τότε τὰ κόκκινα αυτά μαλλιά άνασηκώνονταν πὸ πολύ κι' έπεφταν πάλι, άμα ήούχαζε.

— Γελοῦσε ή κόσμος πολύ μ' αυτό;

— Γελοῦσαν τόσο, ώστε νόμιζες ότι θά έσπαζε ή κοιλιά τους από τὰ γέλια.

— Και τὸν γελοιοκροτούσαν;

— Πολύ, πάρα πολύ, τόσο πολύ, που νόμιζες ότι έπεφτε κεραυνός. Τόσος θόρυβος γινόταν.

— Κι' ή Μπόμπο; Πηδούσε;

— Στην άρχη ναι, μά στο τέλος θύμωσε.

— Γιατί;

— Δεν ξέρω να σοῦ πῶ. Δεν κατάλαβα. Μά την ίδια στιγμή ήρθε κάποιος κύριος, ένας σοβαρός κύριος, ντυμένος μ' ένα κοστούμι μπλέ. Αυτός ή κύριος τούς έδινε διαταγές. "Ηθελε μάλιστα να τούς χωρίση κ' οι δυό παληάτσον πέσανε στα πόδια του.

— Λοιπόν έπειτα;

— Έπειτα άρχισαν να κάνουν ένα σωρό παράξενα πράγματα.

— Τι, τί, για πές μου, να χαρής!

— Έπαιζαν μουσική κάνοντας κάτι ωραία πηδήματα στὸν άέρα...

— 'Ο Ζανό εξακολουθούσε να ρωτάει. Μά σιγά-σιγά ή έρωτήσεις της λιγόστευαν κι' ή μικρός άρρωστος άρχισε να μην ενδιαφέρεται πειά.

— Η σιωπή κυριάρχησε τώρα στο δωμάτιο.

Δεν ξαναρώτησε τίποτε, μά κύτταζε τὸ ταβάνι και τούς τοίχους.

Δεν κοιμώταν... Τί έτρεχε; Είχε άνοιχτά τὰ μάτια, σαν να ήταν μόνος του, χωρίς την 'Υθέρ, την άγαπημένη του άδελφή, που είχε θυμώσει λίγο και θάφευγε, μη ή ματιά της της είχε πη να μείνη εκεί ως ότου γυρίζε. Μά τί έπαθε αυτός ή Ζανό; Γιατί δεν ενδιαφερόταν πειά για τις όραίες της ιστορίες, με τις όποιες είχε γελάσει τόσο στην άρχη;

— Στο δωμάτιο δεν άκουγόταν πειά παρά μόνο τὸ τικ-τάκ τὸν ρολογιού. Τὰ μάτια τὸν Ζανό ήταν πάντα καρφωμένα στο ταβάνι, ένῶ ή 'Υθέρ κύτταζε τὸ πάτωμα.

— 'Υθέρ.

— Ζανό.

— Η 'Υθέρ δεν σήκωσε τὸ κεφάλι, γιατί αισθανόταν ότι δυό δάκρυα ήταν έτοιμα να κλύσουν απ' τὰ μάτια της. Κι' αυτό

— Ζανό.

— Η 'Υθέρ δεν σήκωσε τὸ κεφάλι, γιατί αισθανόταν ότι δυό δάκρυα ήταν έτοιμα να κλύσουν απ' τὰ μάτια της. Κι' αυτό

— Ζανό.

— Η 'Υθέρ δεν σήκωσε τὸ κεφάλι, γιατί αισθανόταν ότι δυό δάκρυα ήταν έτοιμα να κλύσουν απ' τὰ μάτια της. Κι' αυτό

— Ζανό.

— Η 'Υθέρ δεν σήκωσε τὸ κεφάλι, γιατί αισθανόταν ότι δυό δάκρυα ήταν έτοιμα να κλύσουν απ' τὰ μάτια της. Κι' αυτό

τὸ παράπονο, βέβαια, δεν θάπρεπε να τὸ ἴδῃ ή Ζανό, γιατί θά την κορόιδευε. Μά πονηρός εκείνος τὸ κατάλαβε και την ρώτησε:

— Κλαίς, 'Υθέρ;

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

— Μά να, φαίνεσαι. Και φταίω εγώ γι' αυτό, 'Υθέρ μου. Μά δεν κατάλαβες γιατί; Κρίμα σε σένα! Συλλογίζομαι πως δεν θά μπορέσω να δῶ ποτέ αὐτούς τούς κλόουν, τούς τόσο διασκεδαστικούς. Γι' αυτό έπιασα σε συλλογή. "Α, μήπως κλαίς και συ γι' αυτό;

— "Α, βέβαια, έτσι θά είνε...

— Η 'Υθέρ σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

Και λέγοντας αυτά προσπαθούσε να βρῇ κάποια άλλη ιστορία, τὸ ἴδιο διασκεδαστική, για να τραθήξη την προσοχή τὸν Ζανό και για να τὸν κάνει να πάψη να θυμάται πειά τούς κλόουν με τὰ φανταχτερά κοστούμια τους και τις διασκεδαστικές τομπες τους.

— Άστα αυτά, Ζανό. Δεν κλαίω γι' αυτό. Μά δεν πειράζει. "Ας πούμε άλλο πράγμα...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

I
ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Μεταξύ των διαφόρων λαών της γης υπάρχουν μερικοί οι οποίοι πιστεύουν ότι η ψυχή ενός νεκρού μετά θάνατον πηγαίνει και μπαίνει στο σώμα ενός άλλου ζωντανού πλάσματος. Κι' έτσι εξακολουθεί πάλι να ζει μια καινούργια ζωή.

Όταν μάλιστα το πλάσμα στο οποίο σπεύδει να εγκατασταθεί η ψυχή ενός νεκρού τύχη να είναι άνθρωπος, τότε το φαινόμενο αυτό λέγεται μετεμψύχωση.

Πολλοί λαοί, λοιπόν, πιστεύουν, ότι η ψυχή ενός παππού ή μιας γιαγιάς εγκαθίσταται συνήθως στο κορμί του εγγόνου τους. Την πεποίθησή τους αυτή δε την στηρίζουν, όσοι λαοί την πιστεύουν, στην ομοιότητα που παρουσιάζεται συνήθως μεταξύ πάππων και εγγόνων.

Κατηγορηματικότερα στην πεποίθησή τους αυτή είναι κυρίως όλοι οι Ιθαγενείς της Κεντρικής Αυστραλίας. Αυτοί πιστεύουν απολύτως, ότι η ψυχή των νεκρών ξαναζούν ως μικρά βρέφη, για να εξακολουθήσουν κατόπιν την κανονική τους ανάπτυξη μέχρι της στιγμής πάλι του θανάτου των. Επομένως, και σύμφωνα με την πεποίθησή αυτή, για τους Αυστραλούς κάθε ζωντανός δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μετενσάρκωση ενός νεκρού...

Πώς γίνεται, όμως, αυτή η μετενσάρκωση;

Οι Αυστραλοί την φαντάζονται ως εξής: Μόλις πεθάνει ένας άνθρωπος, η ψυχή του βγαίνοντας απ' το κορμί του, αρχίζει να τριγυρίζει γύρω απ' το πτώμα, διαταχτική. Άναγκάζεται κατόπιν ή να σκαρφαλώσει σε κανένα δένδρο ή να κρυφτεί πίσω από κανένα βράχο, μόλις γίνη ο ενταφιασμός του νεκρού.

Έτσι κρυμμένη τώρα η ψυχή, ενεδρεύει υπομονετικά επί ημέρες, μέχρις ότου περάσει από κοντά της καμιά υπαυδή γυναίκα. Τότε βγαίνει βιαστικά απ' τον κρυφώνα της, πλησιάζει την ανύποπτη γυναίκα και χώνεται μέσα στο κορμί της είτε απ' το ανοιχτό στόμα της, είτε απ' τα ρουθούνια της...

Έτσι, το πρώτο παιδί που θα γεννηθή κατόπιν απ' τη γυναίκα αυτή, θάκη στο σώμα του την ψυχή του πεθαμένου!

Την πρόληψη αυτή των μακρινών Αυστραλών, την έχουν κι' όριζόμενες φυλές της Ίνδοκίνας. Εκεί, μόλις γεννηθή το νήπιο σε μια οικογένεια, άμέσως φωνάζουν τον μάγο της φυλής. Εκείνος, αφού προσευχηθή πρώτα, κατόπιν αναγνωρίζει στο πρόσωπο του νεογεννήτου βρέφους ποιός ακριβώς απ' τους προγόνους του μετενσάρκωθηκε στο σώμα του. Και τότε έπακολουθεί ή βάπτισμας του βρέφους, στο οποίο δίνουν το όνομα του προγόνου του εκείνου.

Στην δυτική Αφρική, οι Ιθαγενείς Γιορούμπας, μόλις γεννηθή κανένα παιδί, προσεύχονται στους θεούς των, για να τους φανερώσει ποιός από τους προγόνους τους έχει μετενσάρκωθηκε στο παιδί αυτό. Κατόπιν δε χαιρετούν στο παιδί αυτό, τον μετενσάρκωμένο πρόγονό τους, φωνάζοντας: «Ξανάρθες! Ξανάρθες πάλι επί τέλους ανάμεσά μας!»

Οι διάφοροι, ωστόσο, λαοί που πιστεύουν στην μετενσάρκωση, διαφωνούν μεταξύ τους ως προς τη στιγμή που συντελείται αυτή. Άλλοι απ' αυτούς πιστεύουν ότι η μετενσάρκωση γίνεται κατά την στιγμή της συλλήψεως του παιδιού και άλλοι κατά την στιγμή της γεννήσεώς του. Οι Έλγκαγιος της αφρικανικής Κένυας πιστεύουν ότι



η μετενσάρκωση αρχίζει τη στιγμή ακριβώς που το παιδί βαφτίζεται με το όνομα του προγόνου του, ο οποίος έχει μετενσάρκωθή σ' αυτό...

Επίσης στην Χρυσή Ακτή πιστεύουν ότι τα πεθαμένα παιδιά μετεμψυχώνονται σ' αδελφία τους που γεννιούνται άμέσως μετά τον θάνατό τους.

Οι Τλίνγκιτς της Αλάσκας πιστεύουν πως, όταν μια γυναίκα έγκυος ονειρεύεται κάποιον πεθαμένο συγγενή της, το παιδί που θα γεννηθή ή γυναίκα αυτή, θάκη την ψυχή του συγγενούς αυτού, γι' αυτό δε ακριβώς το λόγο του δίνουν το όνομά του.

Στά χωριά των Έσκιμώων του Βερίγγειου πορθμού, το πρώτο παιδί που θα γεννηθή σε μια οικογένεια έπει από ένα θάνατο, βαφτίζεται με το όνομα του νεκρού αυτού.

Οι Ίνδοι Χόπι της Αριζόνας συνήθιζαν να χαράζουν ένα δρόμο μεταξύ του τάφου ενός νεκρού και του σπιτιού του, για να μη συναντήση ή ψυχή του κανένα εμπόδιο, όταν έβη πάλι να μπη στο σώμα του πρώτου παιδιού που θα γεννηθή μέσα στην οικογένειά του.

Για τον ίδιο λόγο κ' οι Έρυθρόδερμοι Χούρον έθαβαν τους νεκρούς τους στην άκρη των δρόμων: έτσι θα μπορούσαν ή ψυχές τους να τρυπώσουν στο σώμα της πρώτης γυναίκας που θα περνούσε από εκεί και να μετενσάρκωθούν στο πρώτο παιδί που θα γεννιόσε αυτή.

Για τον αυτόν ακόμα λόγο οι Άλγκονκίνιοι Ίνδοι έθαβαν τις γυναίκες που ήθελαν να γίνουν μητέρες να παραστήσουν τους έτοιμοθανούς τους για να τρυπώση ή ψυχή τους στο σώμα τους και ν' αποκτήσουν παιδί.

Οι Ίνδοι της Βρετανικής Κολομβίας, τέλος, όταν πέθαινε κανείς, ο γιατρός της φυλής τον φιλούσε στο στόμα για να πάρη την πνοή του. Κατόπιν φιλούσε στο στόμα μια γυναίκα έτοιμώγεννη, για να πάρη το παιδί που θα γεννιόσε την ψυχή του νεκρού. Τα παιδιά αυτά τά σεβόντουσαν εξαιρετικά και τά θεωρούσαν ιερά. Συχνά μάλιστα, όταν μεγάλωναν, τά έκαναν άρχηγούς των.

Εφόσον τά ζωά —κατά την πεποίθησή των διαφόρων λαών— έχουν κι' αυτά ψυχή, δεν είναι καθόλου δύσκολο σε μια ανθρώπινη ψυχή να αναπαρουσιασθή με μορφή ζωού.

Οι Ιθαγενείς Πιπαρότσες, πάλι, πιστεύουν ότι ή ψυχές μπορούν να μετεμψυχωθούν σε ζωάκια ή σε είδους: Ιπποποτάμους, χοίρους, ύανες, λέοντες, λεοπαρδάλεις, ελέφαντες και έρπετα. Ένας άνθρωπος μάλιστα μπορεί να διαλέξη από ζωντανός σε ποιο από τά παραπάνω ζωά θέλει να μετεμψυχωθή, μα πρέπει να τον βοηθήση σ' αυτό και ή μαγεία. Με την συνδρομή των μάγων, λοιπόν, τά σκουλήκια που βγαίνουν απ' το σώμα του ανθρώπου αυτού όταν πεθάνη μεταμορφώνονται στο ζωό που ήθελε να μετεμψυχωθή.

Πάντως, μονάχα ή ψυχές των βασιλέων μπορούν να μετεμψυχωθούν σε λέοντες.

Οι Ιθαγενείς Μπαρότσες, πάλι, πιστεύουν ότι οι βασιλείς και οι άρχηγοί φυλών μετεμψυχώνονται σε Ιπποποτάμους. Λιγότερο λαμπρό έιναι το μέλλον που περιμένει τις ψυχές των φτωχών οι οποίοι μπαίνουν σε κορμιά χιμπατζήδων.

Κατά την πεποίθησή των Κόντ της Αφρικής, ένας άνθρωπος του οποίου ή οικογένεια σπένει μετά τον θάνατό του, ειναι άμετακλήτως καταδικασμένος να μετεμψυχωθή σε βάτραχο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θά μιλήσουμε για πιο παράδοξα ακόμα πεποιθήσεις πρωτογόνων λαών.

ΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ



Η νύχτα της 27 Φεβρουαρίου 1886, ή Πετρούπολις ήταν σκεπασμένη από το χιόνι, που μια δολοκλήρη εβδομάδα έπεφτε αδιάκοπα. Τά ελκυθρα των μεγιστάνων μόλις και μετά βίας κατώρθωναν ν' ανοίξουν δρόμο ως τά χειμερινά ανάκτορα, όπου ο Τσάρος πασών των Ρωσσιών, Άλέξανδρος Β', έδινε τον τρίτο χορό της σαιζόν.

Τόσο ήταν το κρύο, ώστε άπάνω από τον παγωμένο Νέβα θά μπορούσαν να περάσουν και τά πιο βαρειά κανόνια. Και όλες ή γούνες, μέσα στις οποίες ήταν τυλιγμένοι οι άριστοκράτες, δεν έφταναν για να τους προστατεύσουν από την τρομερή παγωνιά των τριάντα βαθμών υπό το μηδέν.

Στά χειμερινά ανάκτορα όμως, ή ζέση και ή εύθυμία έκαναν τους καλεσμένους να ξεχάσουν άμέσως τον βαρύ χειμώνα. Και όταν ο Τσάρος άνοιξε τον χορό με την Πολωνίδα πρίγκηπισσα Βέρα Μεσερέσκου, οι δυο χιλιάδες καλεσμένοι είχαν την ελευθερία να διασκεδάσουν όπως ήθελαν.

Ο Άλέξανδρος Β', ψηλός και γελαστός, περνούσε από τον έναν όμιλο στον άλλο, συνοδευόμενος από τον νεαρό ακόλουθό του, τον πρίγκηπα Πέτρον Κροπότκιν.

Σε μια στιγμή πλησίασε τον Τσάρο ένας νεαρός αξιωματικός, κατάσταιθος, χλωμός, με βαθουλωμένα μάτια. Όταν τον είδε ο Άλέξανδρος, του χαμογέλασε και, αφού άπομάκρυνε τον ακόλουθό του, τον έκάλεσε κοντά του και άποτραδήχηκαν πλάι σ' ένα παράθυρο.

—Κανένα νέο, Κάρλ Ράμπεργκ; ρώτησε ο Τσάρος.

—Τίποτε ακόμα, Μεγαλειότατε. Μετά μια έβδομάδα όμως, θά σάς δώσω τά όνόματα των συνομητοτών και θά έξεοτε ποιά μέρα και ποιό ώρα σκέφτονται να σάς έπιτεθούν.

Ο Τσάρος, βλοσυρός έφριξε γύρω το βλέμμα του και είδε άκουμπισμένο στο κατώφλι μιας πόρτας τον πρίγκηπα Δολγορούκι, τον άρχηγό της τρομερής Όχράνας, της κρατικής μουσικής άστυνομίας, την οποία είχαν ιδρύσει ο Μέγας Πέτρος. «Έπειτα μου μούρμυρισε ένα ξερό «καλά» κι' έτοιμαζόταν ν' άπομακρυνθή, όταν ο νεαρός αξιωματικός του είπε μ' ένα άδυσήστο θάρρος:

—Η Μεγαλειότης σας γνωρίζει ότι προδίδω τους παλαιούς συμμαχητάς μου και ότι είμαι πρόθυμος να δώσω και την ζωή μου ακόμα για την σωτηρία σας... Ζητώ μια χάρι...

—Λέγε...

—Η Μεγαλειότης σας άς καταδεχθή να παρατηρήση έκει στο βάθος, κοντά στον όμιλο της Μαρίας Άλεξάνδροννας, της μεγάλης Αυτοκρατορείας μας, όπου βρίσκεται ο Άλέξανδρος Άλεξάνδρονιτς...

Ο Τσάρεβιτς... Λοιπόν:

Ο Τσάρεβιτς κουβεντιάζει και χαμογελάει με την κόμισσα Μανουήλωφ. Ζητώ λοιπόν από την Μεγαλειότητα

σας ν' άπαγορεύση στον Τσάρεβιτς να κουβεντιάση άλλη φορά μαζί της.

Ο Τσάρος γέλασε δυνατά και κατόπιν ρώτησε: —Μόνο αυτό ζητάς; Είσαι πολύ νέος, φαίνεται, και έχεις ποιητική καρδιά. Την άγαπάς... Έκείνη όμως σ' αγαπάει:

—Θά την κάνω να μ' αγαπήση, Μεγαλειότατε.

—Καλά. Ο Άλέξανδρος Άλεξάνδρονιτς δεν θά έχη πειά υχέσιες με την κόμισσα Μανουήλωφ.

Ο νεαρός Κάρλ Ράμπεργκ, φιλανθρωπικής καταγωγής, είχε πριν από λίγο καιρό έπιστρέψει από την Άμερική, όπου είχε κάνει μια παραγγελία όπλων για τον ρωσικό στρατό. Τώρα ήταν άξιωματικός του Σώματος Πρεομπραζνσκυ και άφωσιωμένος στον Τσάρο, αν και όλοι οι φίλοι του και παλαιοί συμμαχητάι του είχαν ταχθή με την αντίετη μερίδα, που έβλεπε στον Τσάρο έναν τύραννο.

Ένα βράδυ, στην Όπερα, είδε την Ειρήνη Μανουήλωφ και από την στιγμή εκείνη την έρωτεύτηκε παράφορα. Προσπάθησε να την πλησιάση, να την συγκινήση, αλλά συνάντησε την πιο ψυχρή άδιαφορία. Η κόμισσα ήταν καταγοητευμένη από τις έρωτιστικές πού της έκανε ο Τσάρεβιτς, ένας πρίγκηψ μεταδόσεος και άμαθής, κληρονόμος του θρόνου μετά τον θάνατο του αδελφού του.

Ο Κάρλ Ράμπεργκ σκέφθηκε τότε ότι μονάχα ο άστοκράτωρ θά μπορούσε να του άνοίξη το δρόμο προς την καρδιά της άμορφης χήρας. Όταν λοιπόν πληροφορήθηκε ότι μια συνωμοσία γινόταν εναντίον του άστοκράτορος, ζήτησε άκράσει και του άνεκοίνωσε όσα ήξερε.

—Μεγαλειότατε, του είπε, θά σάς άποκαλύψω όλη την δράση των συνωμοτών, υπό τον όρο όμως ότι ούτε ο πρίγκηψ Δολγορούκι, ούτε κανείς άλλος από την Όχράνα δεν θ' άνακατευθή στην υπόθεσή αυτή.

—Είσαι πιστός, σ' ευχαριστώ, του είπε ο Τσάρος τότε, μόνον σ' άφείνεται να μου πεις τά μακρυνά ξανάθ' γενεία του.

—Υστερα από τον γάμο εκείνο των χειμερινών άνακτόρων, ή Ειρήνη του κακού περιέμενε την έπίσκεψή του Τσάρεβιτς. Ωστόσο κατώρθωσε να τον συναντήση μια άλλη φορά στα ανάκτορα κι' έμαθε την άσπληρη άπαγόρευση του Τσάρου.

Συγχρόνως, από έναν υπηρέτη του πατέρα του, ο Τσάρεβιτς πληροφορήθηκε τις συχνές συναντήσεις του Τσάρου με τον νεαρό Ράμπεργκ, το πάθος του όποιου προς την Ειρήνη ήταν γνωστό σ' όλους. Κατάλαβε λοιπόν ότι ο νεαρός εκείνος άξιωματικός του Σώματος Πρεομπραζνσκυ ήταν ή αίτία της πατρικής άπαγορεύσεως. Κι' άμέσως του έστειλε μια παγίδα, με την βοήθεια της κόμισσης, ή οποία κάλεσε μια μέρα τον Ράμπεργκ στην έγκαλή της.

Η κόμισσα είχε προσφέρει στον καλεσμένο της το τσάι, όταν παρουσιάστηκε ξαφνικά ο Τσάρεβιτς με στολή κυνηγού.

—Κάρλ Ράμπεργκ, φαίνεται πως θέλεις να καταλήγης στη Σιβηρία! είπε ο Τσάρεβιτς μόλις τον είδε, παίζοντας με το μαστίγιό του και γελώντας με φακεντρέγεια. Ο νέος σηκώθηκε κατάχλωμος, υποκλίθηκε και έκανε να φύγη.

—Στάσου και άκουσε με, έμένα που θά γίνω κάποτε άστοκράτωρ και αθέτησ σου! του είπε ο Τσάρεβιτς. Πρόσεχε όμως να μην παραπονεθής στον πατέρα μου, γιατί

(Η συνέχεια στη σελίδα 53)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΚΙ' ΑΝΑΚΑΤΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ RICHARD O' MONROY

ΚΑΘΕ φορά που μ' έθλεπε στο δρόμο ο παλῆς καθηγητής μου τῶν Μαθηματικῶν, ὁ Μπιγκουρντάν, τοῦ ἄρεσε νὰ μοῦ ὑπενθυμίξῃ τί κούτσουρο ποῦ ἤμουν ὡς σπουδαστῆς καὶ πόσους κόπους εἶχε καταβάλει γιὰ νὰ μὲ φέρῃ κάτω στοὺς λογαριασμοὺς καὶ νὰ πετόχῃ ἔτσι νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου.

Μιά μέρα μοῦ εἶπε:
— Εἶθε ὅμως ἀχάριστος... Χίλιες φορές σὰς παρακάλεσα νὰρθετε στὶς μικρὲς μουσικοφιλολογικὲς ἐσπερίδες μου, καὶ σεῖς δὲν ἦλθατε ποτέ. Ἡ γυναίκα μου ἀπαγγέλλει περίφημα στίχους τοῦ Μυσέ. Ἐπίσης ἡ κόρη μου, ἡ Μελίτα, παίζει ἐξαίσιον πιάνο, στὸ ὁποῖο τὴ συνοδεύει ὁ Πιγκέ, ὁ μεγάλος μας μαῖτρ τοῦ κλαρινέττου.

— "Αἱ" ἔρχεται καὶ ὁ Πιγκέ, ὁ περίφημος Πιγκέ; ρώτησα μὲ θαυμασμό... (Πρέπει ὥστόσο νὰ σὰς πῶ ὅτι γιὰ πρώτη φορά ἀκούγα αὐτὸ τὸ ὄνομα).

— Μάλιστα ὁ Πιγκέ, ὁ ἴδιος.
— "Ὡ! τότε, ἂν ἔρχεται κι' ὁ Πιγκέ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Τὸ κλαρινέττο ἦταν πάντα ἡ ἀδυναμία μου...

— Λοιπὸν, τὴν Πέμπτη στὶς ἐνημέρωσις σὰς περιμένω! μοῦ εἶπε ὁ Μπιγκουρντάν.

Χωρὶς ἄλλο!... Ἐνδιαφέρομαι ν' ἀκούσω τὸν Πιγκέ. Τί εὐτυχία!...

Πράγματι τὴν Πέμπτη πῆρα ὑπὸ μάλῃς ὅλη τὴν ὑπομονή μου καὶ σκαρφάλωσα στὸ τέταρτο πάτωμα τῆς οδοῦ Νισλὺ, ὅπου ἔμενε ὁ Μπιγκουρντάν.

Μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ Μπιγκουρντάν, ἔρρηκα καμμιὰ εἰκοσαριά κυρίους μὲ τίς γυναῖκες τους ποὺ δὲν ἦσαν τόσο ἀσχημες, μὰ ἀνάδιναν ὅλες ἓνα ἀπελπιστικὸ ἄρωμα τιμιότητος. Ὁ διάσημος Πιγκέ διηγόταν κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον, καθὼς τουλάχιστον ἐδειχναν τ' ἀνοιχτὰ στόματα τῶν ἀκροατῶν του.

Μόλις μῆκα, ὁ Μπιγκουρντάν ἐνθουσιάστηκε καὶ μὲ παρουσίασε στοὺς καλεσμένους του.

Ἐγὼ χαιρετοῦσα μὲ δειλία. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά νὰ μὲ συστήσῃ στὸν Πιγκέ, ὁ Μπιγκουρντάν τοῦ ἔειπε αὐτὴν.

— Ὁ κύριος δὲν ἦρθε παρὰ γιὰ σὰς. "Ὡ! Δὲν ξέρετε, στὰ Μαθηματικά δὲν σκάμπαζε γρῶ, ἀλλὰ ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία γιὰ τὸ κλαρινέττο. Φαντασθῆτε ὅτι πέντε χρόνια τώρα, δὲν μπόρεσα νὰ τὸν καταφέρω νὰ τιμῇ μιά ἀπὸ τίς ἐσπερίδες μου. Μόλις ὅμως ἔμαθε ὅτι ἔρχεσθε ἐσεῖς, κάθε δισταγμὸς τοῦ διελύθη.

Ὁ Πιγκέ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μ' εὐγνωμοσύνη. Ἐπειτα ἐκάθισα καὶ ἡ «παράστασις» ἄρχισε. Ἐν πρώτοις ὑπέστην καρτερικῶς τὴν ἀπαγγελίαν στίχων τοῦ Μυσέ ἀπὸ τὴν κυρία Μπιγκουρντάν. Ἐπικολοῦσθη μιά ἀτέλειωτη τραγωδία (ἡ δική μου ἐπίσης ἦταν ἀτέλειωτη) ποὺ διάβασε ἓνας κάποιος κύριος Λεφάρ, σπουδαῖος, ἀλλὰ ἀγνωστός συγγραφεὺς. Κατόπιν ἡ δεσποινὶς Μελίτα Μπιγκουρντάν ἔπαιξε στὸ πιάνο μιά συμφωνία, ποὺ ἐδήλωσε ὅτι ἦταν ἡ ἀπαισιονάτα τοῦ Μπετόβεν, ἀλλὰ ποὺ ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν ἤθελε νὰ τὴ πῶς ἦταν ἰδικῆς τῆς ἐμπνεύσεως. Γιατί εἶχε τύχει καὶ κάποτε ἄλλοτε ν' ἀκούσω τὴν ἀπαισιονάτα αὐτὴ καὶ δὲν θυμόμουν νὰ ὑπάρχῃ σὲ κανένα μέρος τῆς ἡ ἀναχωρήσις τραίνου, τὴν ὁποία ἀπέδιδε λαμπρὰ τώρα μὲ τὸ κλαρινέττο ὁ περίφημος κ. Πιγκέ, συνοδεύων τὴν δίδα Μελίτα εἰς τὸ αἰθέριο ταξίδι τῆς. "Αἱ ἦταν μαγεία! Ὑπῆρχε πρὸ παντός μιά φιλή νότα ποὺ τὴν ἐπανελάμβανε συχνά ὁ Πιγκέ καὶ σοῦ ἔδινε ἐντελῶς τὴν ἐντύπωσι, πὼς κάποιος ἀπρόσεκτος ταξιδῶτης τοῦ τραίνου εἶχε πατήσῃ τὴν οὐρὰ ἐνὸς σκύλου ποὺ οὐρλιάζει!...

Ὑστερα καὶ ἀπὸ τὸ μουσικὸν μέρος τῆς ἐσπερίδος, μιά

χοντρή ὑπηρετρία μὰς σερβίρισε τὰ ἀναψυκτικά — ὅπου γλυκὸ καὶ παγωμένο νερό — καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νωρὸς ἀκόμα, ὁ Μπιγκουρντάν ἐπρότεινε νὰ παίξουμε μπακαρετζέκο. Καὶ τίς κουμπάρες νὰ μοῦ ἔλεγε νὰ παίξουμε, θὰ το δεχόμενα μὲ ἀνακούφιον, προκειμένον ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τίποτε νέες καλλιτεχνικὲς ἐκτελέσεις...

Κάθημα κι' ἔκανα πάγκο. Ἡ τύχη μ' εὐλόγησε ἐξαιρετικὰ καὶ στὸ τέλος κέρδισα τοῦ Πιγκέ πενήντα φράγκα. Ὁ Πιγκέ μοῦ ζήτησε συγγνώμην, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ μὲ πληρῶσῃ ἀμέσως, ἐπειδὴ ἀπὸ παλαιὰ συνήθεια, δὲν ἔπαιρνε ποτέ μου τοὺς χρήματα, ὅταν ἔθγαινε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ!...

Σὲ λίγο ἔφυγα καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπιτάκι μου, ὅπου μὲ περιμένε ἔξω φρενῶν ἡ φιλενάδα μου ἡ Λιλή.

Ἰσακωθήκαμε, θρισθήκαμε, ξεμαλλιαστήκαμε καὶ στὸ τέλος τὰ φτιάξαμε κι' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ μοῦ φέρῃ ἀκόμα τὸ αἶσθημα τῆς ναυτίας ποὺ μοῦ εἶχε φέρει ἡ μουσικοφιλολογικὴ ἐσπερίς τοῦ κ. Μπιγκουρντάν. Μόλις ὅμως ἀρχίζει νὰ μὲ παίρῃ ὁ ὕπνος, ἀκούσα τὸ κουδούνι τῆς ἐξόδου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Ποῖος διάβολος νὰ ἦταν ποὺ μ' ἐνωχλοῦσε μέσα στὰ μαῦρα μεσάνυχτα; Ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀνοίξω, ἀλλὰ ἡ Λιλή ἀρχισε νὰ λὲθ ὅτι θὰ ἦτο καμμιὰ φιλενάδα μου καὶ ὅτι ἂν δὲν πῆγαινα ν' ἀνοίξω ἡ μέσως, θὰ μοῦ ἔσπασε τὴν καράφα τοῦ νεροῦ στὸ κεφάλι!...

Ἐπειδὴ ἄλλη καράφα δὲν εἶχα, οὔτε ὅμως καὶ ἄλλο κεφάλι, καὶ ἐπειδὴ ἤξερα τὴν ἀσφάλειά μου, σηκώθηκα, ἔρριξα ἐπάνω μου μὲ ρόμπες καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω, ἐνῶ ἡ Λιλή χάθηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα. Ἦταν ὁ Πιγκέ!...

— Κύριε, μοῦ εἶπε μπαίνοντας μέσα, νὰ μὲ συγχωρήτε πολὺ ποὺ ἔρχομαι σπῆτι σὰς τέτοια ὥρα, διότι εἶμαι ἓνας ἐντιμὸς ἀνθρώπος.

— Δὲν ἀμφεβάλλα ποτέ, τοῦ ἀποκριθῆκα. Ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι νὰ ἦρθατε γιὰ νὰ μοῦ κάμετε τὴν τὴν δῆλωσι;

— "Ὁχι!... Ὁχι!... Σὰς οφείλω πενήντα φράγκα ἀπ' τὸ χθεσινὸ παίγνιδι καὶ ἔξρω ὅτι τα χρεῖ τῶν χαρτιῶν πληρώνονται ἀμέσως...

— Μπα! Μὰ δὲν ἀξίζει ὁ κόπος...
— Λοιπὸν, ἀκούστε με!... Τὰ πενήντα αὐτὰ φράγκα δὲν τὰ ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμή... Τὴν διαχείριση τῆς ἔχει ἡ γυναίκα μου καὶ ἐνῶ τέτοιο ποσὸν — ἂν καὶ μικρὸ — δὲν μοῦ τὸ δίνει ἐν τούτοις ποτέ μου χαρτζήλικι...

— "Εἰ καλὰ, κύριε Πιγκέ, ἀς μὲ

μιλᾶμε γι' αὐτὸ... Καληνύχτα...
— Συγγνώμην!... Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἓνας ἐντιμὸς ἀνθρώπος... πολὺ ἐντιμὸς... καὶ ἐννοῶ νὰ ἐξοφλήσω ἀμέσως τὸ χρεὸς μου... Δίνω μαθήματα κλαρινέττου πρὸς τριάντα δραχμὲς τὴν ὥρα... Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἔχετε τέτοια ἀδυναμία γι' αὐτὸ τὸ ὄργανο... Λοιπὸν θὰ σὰς δώσω τώρα ἀμέσως δύο μαθήματα κλαρινέττου... Σὲ δύο ὥρες θάγουμε κανονίσει τελεῖως τὸ λογαριασμὸ μας...

Καὶ ἔθγαλε τὸ κλαρινέττο του, ἐνῶ ἡ Λιλή σπαρτάριζε στὰ γέλια καὶ χοροπηδοῦσε κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα μὲ τὸ πάθημά μου.

— Ἀκούστε με, κύριε, τοῦ εἶπα τότε σὺν χαμερῆς... Ἐγὼ δὲν ἔχω σπῆτι μου κλαρινέττο, καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπιφάσκει νὰ θάλω στὸ στόμα μου ἓνα κλαρινέττο, ποὺ δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς δικό μου.

— Τὸ προέβλεπα καὶ αὐτὸ καὶ ἔχω φέρει ἓνα ὀκτανοῦργο ἐπιστόμιο!... μοῦ εἶπε ἀμέσως ὁ Πιγκέ.

Τάχασα. Βουθάρηκα. Μαρμάρωσα!... Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸν διώξω τὸ χριστιανό. "Ὁχι ὅμως μὲ τίς κλωτσιές. "Ὁχι... ἐντυγχῶς — μὲ τίς κλωτσιές. Γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φύγῃ, τοῦ εἶπα πὼς δὲν μοῦ χρωστάει τίποτε, γιατί ἀπλοῦστα τὸν ἔκλεβα στὰ χαρτιά.



Ἦταν ὁ Πιγκέ!...

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΤΟΥ «ΦΑΟΥΣΤ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

(Τὰ πρῶτα χρόνια, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.)

ΛΕΝΕ πὼς οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἀφήνουν νὰ φανερωῖται ἡ ὡμορφία τῆς ψυχῆς τους, ὡς τίς παραμικρότερες πράξεις τους.

Κι' ἀλήθεια! Ἄν θελήσῃ κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τῶν μεγαλοφυῶν ποιητῶν ἢ μουσουργῶν, πόσα ὠραία καὶ γοητευτικὰ ἀνέκδοτα δὲν θὰ ἔρῃ;

Ἄς ρίξουμε λοιπὸν μιά ματιά σὲ μερικές τέτοιες σελίδες τῆς ζωῆς τοῦ διασημοῦ συνθέτου τοῦ «Φάουστ» Καρόλου Γκουνῶ.

Ὁ Καρόλος Γκουνῶ, γεννήθηκε κατὰ τὸ 1818 στὸ Παρίσι. Ἡ μητέρα του ἦταν πολὺ καλὴ πιανίστρια καὶ φαίνεται πὼς ἀπ' αὐτὴν κληρονόμησε τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὴ μουσικὴ. Τὴν κλίσιν τοῦ αὐτοῦ, τὴν φανέρωσε ἀπ' τὰ πολὺ μικρά του χρόνια.

«Δὲν θυμάμαι, ἔλεγε ὁ ἴδιος ἀργότερα, πότε ἀκριβῶς μοῦ γεννήθηκε αὐτὴ ἡ λατρεία ποὺ νοιώθω γιὰ τὴ μουσικὴ. Θαρρῶ πὼς πάντοτε ἔτσι ἦταν...»

Οἱ γονεῖς του δὲν θύλαπνε μὲ πολὺ καλὸ μάτι τὴν κλίσιν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν τέχνη. Πήγαινε λοιπὸν καὶ ᾄδανε μὲ μὲρα τὸν ἐπιμελητὴν τοῦ στοὺς λυκεῖο Σαιν-Λουί ὅπου σπούδαζε, καὶ τοῦ ἀνακοίνωσαν τὴ «δυσάρεστη» αὐτὴ κλίσιν τοῦ παιδιοῦ τους.

— Αὐτός; Τρελαίνεται, λέτε, γιὰ τὴ μουσικὴ; Περιέργω! τοὺς εἶπε ἐκπληκτός ὁ ἐπιμελητής. Μὰ αὐτὸς ἐδῶ ἔχει βεῖξει σὲ ὅλους μας, ὅτι ἔχει ἐξαιρετικὴ κλίσιν γιὰ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά, γιὰ κάθε τι ἀρχαῖο... Μιά μέρα θὰ γίνῃ κατ' ἡγήτης... θὰ τὸ ἰδῆτε...

Ἐν τούτοις ὁ ἐπιμελητὴς θέλησε ν' ἀντιληφθῇ καὶ ὁ ἴδιος κατὰ πόσον ἦσαν θάσσοι οἱ πατρικοὶ φόβοι καὶ φύναιζε τὸ μαθητὴν τοῦ ἰδιαίτερώς στὸ γράφειο του. Ἐκεῖ τοῦ εἶπε:

— Μαθαίνω ὅτι σὲ ξανάπιασαν στὸ σπῆτι σου νὰ μουτζουρώνης μὲ νότες μουσικῆς τὰ τετράδιά σου... Εἰνε ἀλήθεια;

— Μάλιστα, «κύριε ἐπιμελητά, θέλω νὰ γίνω μουσουργός, ἀπάντησε θαρρετὰ ὁ μικρὸς Γκουνῶ.

— Μὰ, παιδί μου, δὲν εἶνε ἐπάγγελμα αὐτό. Δὲν γίνεται κανεὶς μουσουργός, ὅπως γίνεται στρατιώτης, γιὰ τὸς ἢ ἀρχιτέκτων... Ἄς δοῦμε ὅμως!... Νά, πᾶρε χαρτί καὶ πέννα καὶ φτιάξε μιά καινούργια σύνθεσι ἐπάνω στὰ λόγια τοῦ Ἰωσήφ: «Θάταν ἀνοίξι... Μόλις εἶχα θῆν ἀπ' τὴν παιδική μου ἡλικία...»

Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχανε διὰλεξιμα καὶ σὲ λίγο θ' ἤμαίνε τὸ κουδούνι γιὰ τὸ μάθημα.

Ὁ Γκουνῶ δταν τελείωσε τὸ διὰλεξιμα, ἔπῃγε πάλι πρὸς τὸν ἐπιμελητὴν, μὲ μιά κολλὰ χαρτί κατὰμουρη ἀπ' τίς νότες...

— "Αἱ! ἡ τιμωρία τελείωσε; τοῦ εἶπε πειραχτικὰ ὁ ἐπιμελητής.

— Δὲν ἦταν γιὰ μένα τιμωρία αὐτό, κύριε ἐπιμελητά. Ἦταν μεγάλη εὐχαρῖς... Πέρασα τὸ διὰλεξιμα θαυμάσια! ἀποκρίθηκε ὁ Γκουνῶ.

— Πολὺ καλὰ... Νά τὸ πιάνο μου... Κάποτε ἐκεῖ τώ-

ρα καὶ παίζε νὰ ἰδοῦμε τί εἶνε αὐτὸ ποὺ σκάρωσες...

Ὁ μικρὸς Γκουνῶ ὑπάκουσε, κάθησε στὸ πιάνο κι' ἀκομπανιόντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτοῦ του, τραγούδησε μὲ τὴ γλυκειὰ του φωνή, μιά γλυκύτατη μελωδία, ποὺ ἔφερε δακρυὰ στὰ μάτια τοῦ αὐστηροῦ ἐπιμελητῆ.

— "Ὡ! ἀγαπημένο μου παιδί, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μόλις τελείωσε ἀγκαλιάζοντάς τον. Ἀσκολήσου παιδί ὅσο θέλεις μὲ τὴ μουσικὴ καὶ μόνο μ' αὐτὴ... Μὴν ἀκούς κανένα καὶ οἱ γονεῖς σου ἄς τὰ θάλουν μ' ἐμένα.

Κι' ἔτσι οἱ γονεῖς τοῦ Γκουνῶ, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν ν' ἀκολουθῇ τὴν κλίσιν τοῦ καὶ νὰ μῇ στὸ Κονσέρβατοῦρά.

Στὰ 1839 ὁ Γκουνῶ, σὲ ἡλικία μόλις εἴκοσι ἐνὸς ἔτους πῆρε τὸ Μεγάλο Βραβεῖο (Γκράν-Πρι) τῆς Ρώμης!

Ἐκτός δὲ τῶν ἄλλων τιμῶν, κατόπιν αὐτοῦ τοῦ βραβείου, τὸν ἔστειλαν στὴ Ρώμη, τὴν Αἰωνία πόλιν τῆς Τέχνης.

Ἐκεῖ ὁ Γκουνῶ ἔμεινε ἐπὶ τρία χρόνια ὡς οἰκτρότροφος στὴν περίφημη θύλα Μεντσίου.

Γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Γκουνῶ θρισκόταν στὴ Ρώμη, καταγινόνταν εἰδικὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ. Ἐνθουσιάστηκε μάλιστα τόσο μ' αὐτὴ, ὥστε ἀποφάσισε νὰ περιβληθῇ ὁ ἴδιος τὸ ἱερατικὸ σχῆμα, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀφοσιωθῇ ὀλοκληρωτικὰ στὴ σύνθεσι θρησκευτικῆς μουσικῆς. Ἡ ἀπόφασίς του ὅμως αὐτὴ δὲν πραγματοποιήθηκε. Ἐγράψε ἐν τούτοις μιά «Λειτουργία», τῆς ὁποίας τὴν ἐκτέλεσι διηύθυνε ὁ ἴδιος ὅταν ἐξετελέσθη στὴν ἐκκλησία Σαιν-Λουί. Κι' ὁ Πάπας ὡς ἀνταμοίωσιν τοῦ ἀπένειψε τὸν τίτλον τοῦ «Ἐπιτίμου Ἡγουμένου τῆς Ἀγίας Ἐδρας».

Ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὴ Ρώμη, ὁ Γκουνῶ ταξίδεψε στὴ Γερμανία καὶ στὴν Αὐστρία, γιὰ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τίς πατρίδες τῶσαν διασημῶν συνθετῶν.

Στὴ Λειψία συνήνησε τὸν Μέντελσον, ποὺ θρισκόταν τότε στὸ μεσορράνημα τῆς δόξης τοῦ καὶ τοῦ ζήτησε τὴν ἀδείαν νὰ τοῦ παῖξῃ μερικά μέρη ἀπ' τὴ «Λειτουργία» του, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ γυνάμιν του.

Ὁ Μέντελσον, ἀφοῦ τὸν ἀκούσε μὲ προσοχή, ἄρπαξε ἓνα φύλλο ἀπ' τὰ μουσικά χειρόγραφα, τὰ κύτταξε ἀκετὴ ὥρα σιωπηλός, καὶ μὲ τὸ σνημειωμένο του ἀπὸ τοπο ὕψος, τοῦ εἶπε:

— Εἶνε δικό σου αὐτὸ ποὺ παίζετε ἐκεῖ;

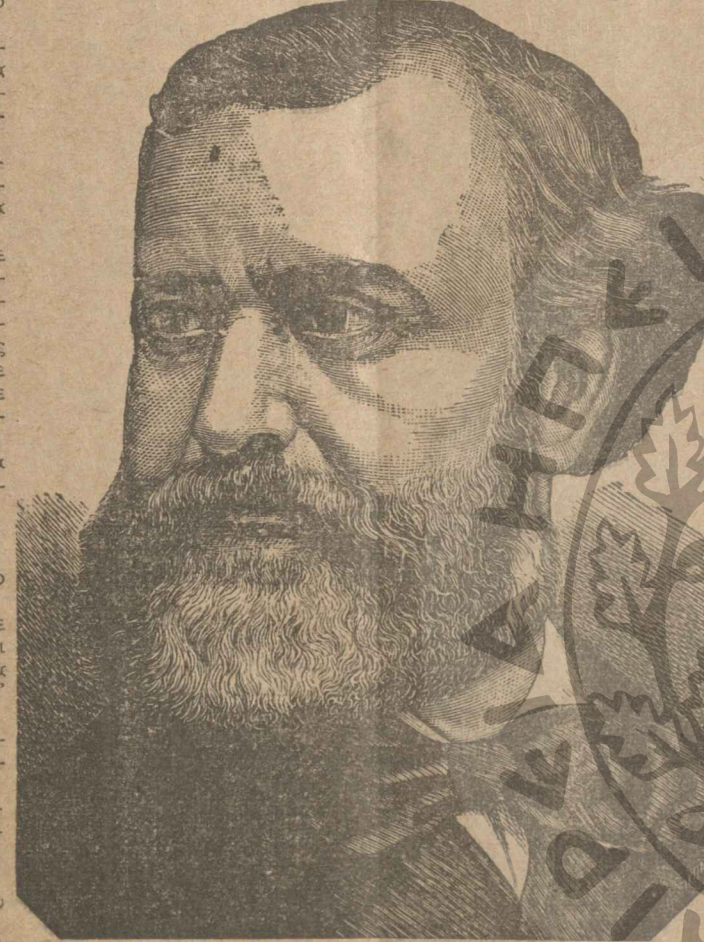
— Μάλιστα, διδάσκαλε! ἀπάντησε παραγμῆνος ὁ μικρὸς Γκουνῶ.

Τότε ἔξακολουθεῖτε. Εἶνε ἀριστοῦργημα!

Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα ὁμιλία τοῦ νεαροῦ μουσικοῦ στὰ καλλιτεχνικὰ του ἀνάστα.

Ἀργότερα, μολονότι γέρος παιδί ὁ Γκουνῶ, ἐννοοῦσε νὰ παρεύρισκεται σὲ κάθε φιλολογικὴ ἢ καλλιτεχνικὴ θραύσι, σὲ κάθε νεοκονσέρτο, σὲ κάθε ἐκθεσι ζωγραφικῆς.

Ὡς τὰ τελευταῖα τοῦ χρόνου (Συνέχεια στὴ σελίδα 64)



Ὁ Γκουνῶ



ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Δεν είε ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο Δαυτ Κόπερφιαντ, πού από νήπιο σχεδόν έμεινε όρφανός από πατέρα, περνάει ώστόσο εύτυχισμένα τά πρώτα παιδικά του χρόνια κοντά στην νεαρή μητέρα του και στην άφωτισμένη τους όηθρέτρια Πέγκοττυ, στο όμορφο σπίτι τους, στο Μπλούντερτον. Της 'Αγγλίας. Μά ή εύτυχία αυτή δέν κρατάει πολύ. 'Η κ. Κόπερφιαντ, νέα και άπειρη καθώς είνε, ξεγελιέται και παντρεύεται τόν κ. Μύρστον, ένα σκληρό κι' όποκριτικό άνθρωπο. 'Ο Μύρστον, από την έπομένη κιόλας του γάμου του, γίνεται ένας άπαίσιος τύραννος γιά τόν μικρό Δαυτ, όση- θούμενος σ' αυτό κι' από την γεροντοκόρη αδελφή του. Τόν δέννει και τόν θασανίζει άλύπητα. Στο τέλος, γιά ν' άπομακρόνη τόν Δαυτ από τή μη- τέρα του, τόν στέλνει έσωτερικό σ' ένα λύκειο, στα περίχωρα του Λον- δίνου, όπου ή ζωή του περνάει κάπως καλύτερα άπ' τό σπίτι του, χάρις στη φίλεια πού τόν συνδέει μέ διαφόρους συμμαθητάς του και προσάντων μέ τό Στάρφορθ. Μά, μία μέρα, τόν καλεϊ ή σύζυγος τού λυκειάρχου και τού άναγγέλλει ότι ή μητέρα του πέθανε. 'Ο Δαυτ ξαναγυρίζει στο σπίτι του γιά νά παρακολουθήση την κηδεία της συντετριμμένης και πε- ρίλυπας. Μετά την κηδεία, οι Μύρστον άπολύουν την Πέγκοττυ από την όηθρεσία τους κι' έκείνη, φεύγοντας, τούς παρακαλεϊ νά την άφήσουν νά πάρη μαζί της στο χωριό της, τό Γιαρμουθ, και τόν Δαυτ γιά καμιά δε- καπενταριά μέρες. 'Εκείνοι, πού άλλο δέν θέλουν, παρά νά ξεφορτωθούν τόν μικρό Δαυτ, της τόν δίνουν. 'Ετσι ό Δαυτ πάει στο Γιαρμουθ και ζή γιά λίγες ημέρες εύχάριστα κοντά στην οικογένεια της Πέγκοττυ — τόν αδελφό της, τόν πανάγαθο φαρά Ντάν Πέγκοττυ, την γρήγ κυρά Κοϋμιτζ, και τούς άνεμικούς της Χάμ και 'Εμίλ. Μία μέρα από τις ημέρες αυ- τές, ή Πέγκοττυ παντρεύεται μέ τόν άμαξέ Μπάρκις.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Ο κ. Ντάν Πέγκοττυ κι' ό Χάμ μάντεψαν χωρίς άλλο τή μελαγχολία πού μου είχε προκαλέσει ό γάμος της Πέγκοτ- τυ κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν γιά νά μου τή δώσουν. Είχαν έ- τοιμάσει μάλιστα πρὸς χάριν μου τά πιό έκλεκτά φαγητά. Στο τραπέζι, ή 'Εμ'λυ ήρθε και κάθησε πλάι μου στο σεν- τούκι, κι' έτσι τέλειωσε ή ώραία εκείνη μέρα.

'Όταν πλαγιάσαμε, ό κ. Πέγκοττυ κι' ό Χάμ θγήκαν νά ψαρέψουν, γιατί ήταν ή ώρα της παλίσρροιας. 'Ενοιώθα τόν έαυτό μου πολύ περήφανο γιατί είχα μείνει μόνος στο πα- ράμερο έκείνο σπίτι γιά νά προστατεύσω την 'Εμίλυ και την κυρά Κοϋμιτζ, σέ ώρα ανάγκης. Εύχόμουν μάλιστα νά παρουσιαστή κανένα λιοντάρι, κανένα φείδι ή κανένα άλλο άνημερο θηρίο γιά νά τό σκοτώσω και νά γεμίσω δόξα. Μά καθώς κανένα ζωό αυτοϋ του είδους δέν υπήρχε στο Γιαρ- μουθ, περιωρίστηκα νά παλεύω μαζί τους στο όνειρά μου.

Τό πρωί, ή Πέγκοττυ ήρθε και μέ φώναζε άπ' τό παρά- θυρό μου, όπως πάντα, σαν νά ήταν όνειρο ό γάμος της μέ τόν Μπάρκις.

'Εκείνη την ημέρα, ή Πέγκοττυ μέ πήρε από τό καραβό- σπιτο και μέ πήγε στο σπίτι όπου είχε εγκατασταθή μέ τόν Μπάρκις. 'Εκεί πέρασα όλη την ημέρα μου καθώς και τή νύχτα πού έπακολούθησε, σ' ένα χαριτωμένο δωμάτιο κάτω άπ' τή στέγη πού ή Πέγκοττυ τό είχε έτοιμάσει έπίτηδες γιά μέ- να. Αυτή ή κάμαρη, όπως μου εί- πε ή καλή μου Πέγκοττυ, θά ή- ταν πάντα δική μου.

— 'Όσο κι' άν ζήσω, μου δή- λωσε, αυτή ή καμαρούλα θά είνε πάντα δική σου. Θά τή συγυρίζω κάθε μέρα, αγαπημένη μου, ό- πως συγυρίζα άλλοτε την καμα- ρούλα σου στο σπίτι σας, κι' άν φύγης καμιά μέρα γιά την Κί- να, μπορείς νά είσαι ήσυχος ότι θά θρίσκειται καλώςσυγυρισμένη καθ' όλη τή διάρκεια της άπου- σίας σου.

'Ενοιώσα πόσο ελκρινής ή.

'Ο «ΔΑΥΤΑ ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ» δέν είνε μυθιστό- ρημα άπ' αυτά πού δημοσιεύονται συνήθως στα περιο- δικά και στις εφημερίδες. Είπε τό καλύτερο έργο τού μεγάλου συγγραφέας Καρόλου Ντίκενς, είνε τό άρι- στούργημα της άγγλικής φιλολογίας κι' ένα από τά καλύτερα μυθιστορήματα όλων των εποχών και των χωρών. 'Όσοι απουδές κι' άν έχω κάνει ένας άνθρα- κας, όσοι άνήρωτες κι' άν είνε ή κοινωνική θέσις του, δέν μπορεί νά θεωρηθή μαρονημένος άν δέν έχω δια- δάσει τόν «ΔΑΥΤΑ ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ».

'Η έντελής περιλήψις των προηγούμενων συνεχι- ζών τού άριστουγγήματος αυτού πού δημοσιεύουμε σή- μερα, έπιδέχεται και στους νέους άνεργάστους μας τό παρακολούθησον ελπίδας.

ταν ή αγάπη της καλής μου Πέγκοττυ και την ευχαριστη- όσο μπορούσα καλύτερα.

Την άλλη μέρα τό πρωί, έφυγα μέ τό άμάξι μαζί της και μέ τόν Μπάρκις γιά νά ξαναγυρίσω στο Μπλούντερτον. Μ' άφησαν μπροστά στην καγκελλόπορτα τού κήπου κι' ένω- σα ένα άλλόκοτο αίσθημα, καθώς είδα τό άμάξι ν' άπομα- κρύνεται, αφήνοντάς με κάτω από τά γέρικά δέντρα, μπρο- στά σ' αυτό τό σπίτι, όπου δέν υπήρχε πειά κανείς νά μέ υποδεχθή μ' αγάπη.

Μία άπέραντη άπελπισία μέ πλημμύρισε τότε πού και ση- μερα ακόμα τή θυμάμαι μέ συγκίνηση. Βρισκόμουν σέ μια άπόλυτη μοναξιά, στερημένος από φίλους, στερημένος από τή συντροφιά παιδιών της ηλικίας μου, στερημένος από κάθε συναναστροφή, έκτός από τις θλιβερές μου σκέψεις.

Τί δέν θά έδινά γιά νά μέ στείλουν στο πιό σκληρό λύ- κειο γιά νά μάθω κάτι, αδιάφορο πώς και αδιάφορο πού. Μά μία τέτοια έλπίδα δέν μου έπιτρεπόταν. Οι Μύρστον από την πρώτη στιγμή πού ξαναγύρισα, μου έδειξαν ότι δέν μπορούσαν νά μέ υποφέρουν κι' ότι δέν ήσαν καθόλου δια- τεθειμένοι νά ξεδεψουν χρήματα γιά νά μέ σπου- δάζουν.

Γιά νά είμαι ακριθής, δέν μέ κακομεταχειρίζονταν, ούτε μ' έδερναν, ούτε μου στερούσαν την τροφή μου, ούτε συμπεριφορά τους άπέναντί μου ήταν συστηματικά κακή και κακή. Μέρες, εβδομάδες, μήνες δλόκληρους, μ' άφησαν στην πιό άπόλυτη έγκατάλειψη, χωρίς νά μου άπευθύνουν ούτε μία λέξη. 'Αναρωτιέμαι καμια φορά τί θά έκαναν οι Μύρστον άν άρρώσταίνα ξαφνικά. Θά μ' άφηναν νά πεθάνω μόνος μου στη μικρή μου κάμαρη ή θά μου έδιναν καμιά βοήθεια;

'Όταν ό κ. και ή μίς Μύρστον θρισκόντουσαν στο σπίτι, έτρωγα μαζί τους. 'Όταν δέν ήσαν εκεί, έτρωγα μόνος μου. Πλανιόμουν μέσ' στο σπίτι ή γύρω άπ' αυτό, χωρίς νά μέ προσέχη κανείς. Με έμποδίζαν μόνο νά πιάνω φίλους, από φόβο μήπως παραπονεθώ σέ κανέναν.

Γι' αυτό τό λόγο, άν και ό γιαιτρός κ. Σύλλιπ μου έπε- νά πηγαίνω νά τόν βλέπω συχνά, πολύσπάνια είχα την ε- τύχια νά περνάω έν' άπόγευμα στο μικρό του έπιστημονικό έργαστήριο.

Γιά τόν ίδιο λόγο έπίσης — έδώ πρέπει νά προστεθή και ή αντίπαθεια πού ένοιώθαν κατά της παληάς μας όηθρε- τρίας — πολύ σπάνια μου επέτρεπαν νά πηγαίνω νά βλέπω την Πέγκοττυ. Πιστή όμως έκείνη στην υπόσχεσί της, έρχόταν και μ' έδλεπε ή μου έδινε ραντεβού στα περίχωρα, και ποτέ δέν έφτανε μ' άδειανά τά χέρια.

Κι' έρχομαι τώρα σέ μία περίοδο της ζωής μου, πού ή θλιβερή της άνάμνησι δέν θά μ' άφήση ποτέ.

Είχα έγώ μία μέρα έξω και περιπλανώμουν σκεπτικός, όταν στη γωνία ενός δρόμου, κοντά στο σπίτι, θρέβηκα έ- ζονα στην γωνία ενός δρόμου, κοντά στο σπίτι, θρέβηκα έ- ζονα μπροστά στάν κ. Μύρστον, ό όποιος περπατούσε μαζί

μέ κάποιο κύριο. Λίγο φοβισμέ- νος, έτοιμαζόμουν νά τούς προσ- περάσω όταν ό κύριος φώναξε — Μπα! Πού τό ξέρω αυτό τό

παιδί;

— Είνε ό Δαυτ Κόπερφιαντ, ή γυνίς της μακαρίτισσας σύζυγού μου, τού άπάντησε ό κ. Μύρ- στον.

'Εγώ τότε κύτταξα πιό προσε- χτικά τόν άγνωστο κύριο κι' από τό γέλιο του κατάλαβα πώς ή- χα νά κάνω μέ τόν κ. Κίναν, τον όποιο είχα γνωρίσει όταν ό κ. Μύρστον, πριν ακόμα παντρευ- τή μητέρα μου, μέ είχε πάρει και πήγαμε έκδρομή στο Λόβεστον.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ



Η ΑΝΤΑΛΟΥΖΑ

("Έργο τού Γιοσάνφ Ζωγράφου Βιέρα Σπάρτα)

— Λοιπόν, Δαυίδ, τί κάνεις; Σε ποιά τάξι πηγαίνεις; με ρώτησε ο κ. Κίνιον.

Είχε θέλει συγχρόνως το χέρι του στον ώμο μου και μ' ανάγκασε να κάνω μεταβολή για να τους συνοδεύσω. Δεν ήξερα τί ν' απαντήσω και τί να κάνω και κύτταξα στενοχωρημένους τόν κ. Μύρστον.

— Μένει για την ώρα στο σπίτι και δεν πάει σχολείο, απάντησε ο τελευταίος. Δεν ξέρω τί να τον κάνω. Είν' ένα πολύ δύσκολο παιδί.

Το σκυθρωπό βλέμμα του καρφώθηκε για μία στιγμή επάνω μου. Έπειτα, ο κ. Μύρστον μάζεψε τα φρούδια του και γύρισε με αποτροπή τα βλέμματά του άλλου.

— Χμ! Έκανε ο κ. Κίνιον, κυττάζοντάς μας και τους δύο. Ωραίος καιρός!

Επακολούθησε σιωπή και δεν ήξερα πώς να ελευθερώσω τόν ώμο μου και να φύγω, όταν εκείνος εξακολούθησε:

— Υποθέτω ότι είσαι πάντα ένας μικρός πονηρός, ξ, Δαυίδ;

— Ω! Δεν το λείπει η πονηρία, απάντησε ο κ. Μύρστον με θυμωμένο τόνο. Θα έκανες καλύτερα να τόν αφήσης να φύγει. Δεν θα σου χρωστάει καμιά ευνωμοσύνη για το ενδιαφέρον σου.

Αμέσως ο κ. Κίνιον με άφησε και τράθηξα για το σπίτι. Μπαίνοντας μέσα στον κήπο, γύρισα κ' είδα τόν κ. Μύρστον στηριγμένο στον τοίχο του νεκροταφείου να κουθενιάζει με τόν κ. Κίνιον και σχημάτινα την έντύπωσι ότι μιλούσαν για μένα.

Ο κ. Κίνιον πέρασε τη νύχτα στο σπίτι. Την άλλη μέρα το πρωί, μετά το πρόγευμα, έτοιμαζόμουν να θγώ έξω, όταν ο κ. Μύρστον με φώναξε. Καθόταν σοβαρός σε μία πολυθρόνα, ενώ η αδελφή του καθόταν μπρος στο γραφείο της. Ο κ. Κίνιον, όρθιος, με τα χέρια στις τσέπες, κύτταζε έξω, κι' εγώ τους κύτταζα όλους.

— Δαυίδ, είπε ο κ. Μύρστον, στόν κόσμο που ζούμε, οι νέοι πρέπει να εργάζονται κι' όχι να γυρίζουν σαν αλχητές...

— Όπως κάνει αυτός, επρόσθεσε η αδελφή του.

— Τζέιν Μύρστον, άφησέ με σε παρακαλώ να μιλήσω. Είπα, Δαυίδ, ότι στόν κόσμο που ζούμε οι νέοι πρέπει να εργάζονται και όχι να γυρίζουν στους δρόμους. Αυτό είναι ακόμα πιο αληθινό για ένα παιδί σαν έσένα, που ο χαρακτήρας του πρέπει να διορθωθεί... Ναι, ο χαρακτήρας σου πρέπει να συμφορηθεί σύμφωνα προς τις ανάγκες της ζωής, να λυγισί, να τσακισί...

— Ναι, πρέπει να τσακισί, είπε η μίς Μύρστον, και θα τσακισί...

— Τζέιν Μύρστον, άφησέ με σε παρακαλώ να μιλήσω. Υποθέτω, Δαυίδ, ότι ξέρεις πώς δεν είμαι πλούσιος. Πάντως, σου το λέω τώρα... Έχεις λάθει ως τώρα μία αρκετά καλή μόρφωση. Η εκπαίδευσίς όμως στοιχίζει ακριβά για να συνεχίσης τις σπουδές σου. Πρέπει τώρα να παλαιώσης μέσα στη ζωή. Όσο πιο γρήγορα άρχισης, τόσο το καλύτερο για σένα. Έχεις άκουσι να γίνεται λόγος για την αποθήκη;

— Για ποιά αποθήκη; ρώτησα ξαφνιασμένος.

— Για την αποθήκη οίνων «Μύρστον και Γκρίνμπι».

— Νομίζω πως άκουσα να γίνεται λόγος, κύριε, μά δει θυμούμαι πότε.

— Δεν έχει σημασία, είπε. Ο κ. Κίνιον διευθύνει αυτή τη δουλειά.

Έρριξα ένα βλέμμα σεθασμού προς τόν κ. Κίνιον, ο οποίος εξακολουθούσε να κυτάζει απ' το παράθυρο.

— Ο κ. Κίνιον μου είπε ότι αρκετά παιδιά εργάζονται στην αποθήκη αυτή. Νομίζει μάλιστα ότι μπορείς περίφημα να εργασίης κι' εσύ εκεί.

— Σε περιπτώσι μόνο που δεν θα μπορούσε να εργασίη άλλου, παρατήρησε ο κ. Κίνιον με σιγανή φωνή.

Ο κ. Μύρστον έκανε μία νευρική κίνησι θυμού και χωρίς να δώσει προσοχή σ' αυτή τη διακοπή, εξακολούθησε:

— Θα κερδίσης αρκετά για την τροφή σου και για τα μικρά σου έξοδα. Η κατοικία σου, για την οποία φρόντισα κιόλας, θα κανονίζεται από μένα καθώς και τα πλυτικά σου.

— Τα όποια δεν θα περνούν το ποσόν που θα όρίσω, πρόσθεσε η αδελφή του.

— Θα φροντίζουμε και για τα ρούχα σου, εξακολούθησε ο κ. Μύρστον, γιατί, για την ώρα δεν είσαι ικανός να τ' αγοράζης μόνος σου. Λοιπόν, Δαυίδ, θα φύγης για το Λονδίνο με τόν κ. Κίνιον για ν' άρχισης να εργάζεσαι...

— Ναι, σου θρήκαμε εργασία, πρόσθεσε η αδελφή του, κι' ελπίζουμε ότι θα συμπεριφερθής καλά. Είχα καταλάβει θαυμάσια ότι ο μόνος σκοπός όλης ας...

της της Ιστορίας, ήταν να με εξορτωθούν, μά δεν θυμούμαι αν αυτή η είδησις μου προκάλεσε ευχαρίστησι ή τρόμο. Είπα την έντύπωσι ότι κι' ο ίδιος δεν ξεχώριζε τί συνέβαινε μέσα μου κι' ότι πάλεσα μεταξύ τών δύο αυτών συναισθημάτων. Δεν πρόφτασα άλλωστε να ταχτοποιήσω τις σκέψεις μου, γιατί ο κ. Κίνιον έφευγε την άλλη μέρα.

Φαντασθήτε την αναχώρησί μου την επόμενη μέρα: Φορούσα ένα παλιό καπελλάκι άσπρο με κρέπι αντί για κορδέλλα, ένα σακκάκι μαύρο κι' ένα παντελόνι από χοντρό ριγωτό θελοόδο που η μίς Μύρστον το θεωρούσε ως το καλύτερο εφόδιο για τα πόδια μου για τόν μελλοντικό μου αγώνα εναντίον τών δυσκολιών της ζωής.

Φαντασθήτε το φτωχό όρφανό που ήμουν, καθισμένο σ' ένα ταχυδρομικό άμαξι, πλάι στόν κ. Κίνιον...

Κυττάχτε πώς το σπίτι μας κ' η εκκλησία μικραίνουν όλοένα... Ο τάφος της μητέρας μου κάτω απ' τα δέντρα γέθηκε πειά... Το καμπαναριό κάτω απ' το όποιο κληρονομήθηκε η παιδική μου ηλικία, εξαφανίστηκε, κι' ο ούρανός είνε άδειος...

XI

Η αποθήκη «Μύρστον και Γκρίνμπι» θρισκόταν στήν άκροταπειά, στή συνοικία του Μπλακφίλντς στό Λονδίνο. Ήταν το τελευταίο σπίτι ενός δρόμου που κατέβαινε με ζιγκ-ζάγκ προς τόν Τάμεσι και που τέλειωνε με μερικά σκαλοπάτια, τα όποια χρησίμευαν για αποθήρα. Αυτό το σπίτι, παλιό και ασφαλισμένο, είχε ένα πεζοδρόμιο που ξεχειλίζει από νερά με την παλίρροια και από λάσπη με την άμπωτι. Τα δωμάτια του, που οι τοίχοι τους είχαν χάσει το χρώμα τους από τη σκόνη και την καπνία ενός αιώνα, τ' ασπία του πατώματα κ' η ξεχαρβαλωμένη του σκάλα, η διαπεραστικές κραυγές και η μαχες τών γέριων γκρίνων παιδικών στά ύπόγεια, ή άκαθαρσία κ' ή μούχλα του, όλ' αυτά τα πράγματα είνε τόσο ζωντανά στή μνήμη μου σαν να είχαν φύγει μόλις χθές από εκεί. Ορθώνονται μπροστά μου όποτε τη θλιβερή μέρα που έφτασα εκεί για πρώτη φορά, ενώ το μικρό μου χέρι έτρεμε μέσα στο χέρι του κ. Κίνιον.

Η επιχείρησις «Μύρστον και Γκρίνμπι» είχε πολλές διακλαδώσεις, και μία από τις σπουδαιότερες ήταν ο έμπορος σ'εμεις μερικόν πλοίων με κρασιά και οινόπνευμα. Δεν θυμάμαι πειά που πήγαιναν αυτά τα πλοία, μά αυτό που ξέρω είνε ότι απ' αυτά τα πλοία μάς ξανάφερναν ένα σωρό μπαουκάλες άδειανές, που μερικοί άνδρες και παιδιά ήσαν επιφορτισμένοι να εξετάζουν στο φως για να ξεχωρίζουν εκείνες που ήσαν ραγισμένες και να πλένουν τις άλλες. Εγώ μαζί με δυο-τρία άλλα παιδιά, κολλούσαμε ετικέτες στίς μπαουκάλες, τούς θάζαμε φελλούς, τις σφραγίζαμε και τις τακτοποιούσαμε σε κάσες.

Την πρώτη μέρα του ντεμπέτου μου μέσ' στή ζωή το πιο μεγάλο απ' τα παιδιά αυτά ανέλαβε να μου δείξη τί έπρεπε να κάνω. Λεγόταν Μικ Γουώλκερ και φορούσε μία ποδιά κουρελιασμένη κι' ένα ψάθινο καπέλλο. Και τα άλλα παιδιά και πρόπαντων κάποιο που το φώναζαν «Πατάτα» είχαν τα ίδια χάλια.

Τα λόγια δεν θα μπορούσαν να εκφράσουν την αγωνία της ψυχής μου, όταν είδα με τί είδους συντροφιά ήμουν καταδικασμένος να ζω στό έξω. Τους παρέβαλα με τούς μικρούς μου φίλους τών ευτυχισμένων παιδικών μου χρόνων — χωρίς και να μιλάω για τόν Στρήφορθ, τόν Τρήντλ και τούς άλλους συμμαθητάς μου — κι' ένιωσα να σθύνω μέσα μου κάθε έλπίδα ότι θα γινόμουν μία μέρα ένας κύριος μωφωμένος καθώς πρέπει.

Κάθε φορά που ο Μικ Γουώλκερ απομακρυνόταν, άφηνα τα δάκρυά μου να κυλούν μέσ' στο νερό με το όποιο έπλενε τις μπαουκάλες και έσοπα σε λυγμούς σαν να είχε ραγίσει ή ίδια μου ή καρδιά και να υπήρχε κίνδυνος να σπάσι.

Το ρολόι της αποθήκης έδειχνε δώδεκα και μισή κι' ο κόσμος έτοιμαζόταν να πάη να φάη όταν ο κ. Κίνιον με φώναξε στό γραφείο του. Υπάκουσα και μπαίνοντας σ' αυτό, θρήκα, έκτος από τόν κ. Κίνιον, έναν άντρα μεσόκοπο, σωματώδη, που φορούσε ρεντιγκότα γκριζά, παντελόνι καλλιγνό στό σώμα του και παπούτσια μαύρα. Το κρανίο του που έλαμπε δεν είχε περισσότερες τρίχες από ένα αυγό. Τα ρούχα του ήσαν τριμμένα, μά πάνω απ' το πουκάμισό του φορούσε ένα πελώριο κολλάρο. Έπαιξε στά χέρια του ένα έλαφρό μπαστόνι στολισμένο με δυο ξεθαρισμένες φούντες κι' ένα ζευγάρι ματογυάλια κρεμόταν από το γυλέκο του, για στολίδη χωρίς άλλο. Είδα κατόπιν ότι σπανίως τα χρησιμοποιούσε κι' ότι σ'αρκούν τα έφερνε στα μάτια του δεν έβλεπε καθόλου.

— Νά τος! είπε ο κ. Κίνιον δείχνοντάς με στόν ξένο.

— Α! να λοιπόν ο κύριος Κόπερφιλντ, είπε ο άγνωστος μ' ένα προστατευτικό τόνο και με μία ευγένεια που μου έκαναν μεγάλη έντύπωσι. Έλπιζω πώς είσθε καλά από ύγεία, κύριε.

Το άπάντησα πώς ήμουν πολύ καλά και πώς έλπιζα να συμβαίην το ίδιο και μ' αυτόν.

— Δόξα τω Θεώ, είπε, είμαι πολύ καλά. Έλαθά από τόν κ. Μύρστον μία έπιστολή διά της όποιας μου εκφράζει την έπιθυμία να δεχθώ σ' έν' απ' τα δωμάτια του σπιτιού μου που έχω για νοίκιασμα εσάς, μικρέ μου κύριε... Και θα χαρώ πολύ γι' αυτό.

— Σου συστήω τόν κ. Μικάουμπερ, είπε ο κ. Κίνιον.

— Ναι, είπε ο άλλος. Αυτό είνε τόνόμ' μου.

Όπως έμαθα κατόπιν ο κ. Μύρστον είχε γράψει στόν κ. Μικάουμπερ για να με πάρη ένοικό του κι' έπειδή δεν ήξερα καθόλου τούς δρόμους του Λονδίνου, ο κ. Μικάουμπερ προθυμοποιήθηκε νάρθι να με πάρη από την αποθήκη στίς 8 το θράδυ που θα σχολάζα.

Μετά την αναχώρησι του κ. Μικάουμπερ, ο κ. Κίνιον μου ανακοίνωσε έπισημως την πρόσληψί μου στόν σίκο «Μύρστον και Γκρίνμπι» με μισθό έξη σελλίνια την έβδομάδα. Μου πλήρωσε μάλιστα μία θδομάδα προκαταβολικώς — από την τσέπη του υποθένω — κι' έδωσε έξι πέννες στόν «Πατάτα» για να μεταφέρη το ίδιο θράδυ τη θαλίτσα μου στό Γουίνδσορ Τέρρας, όπου ήταν ή κατοικία του κ. Μικάουμπερ, για τί θαλίτσα μου, μολοντί πολύ μικρή, ήταν ακόμα θειά για μένα. Ξώδεμα άλλες έξη πέννες για το φαί μου, που ήταν ένα κατέ ποτισμένο με νερό από τη γειτονική θρύσι. Έπειτα χρησιμοποίησα την ώρα που μου έμενε ελευθερή μετά το γεύμα μου για να γυρίσω στούς δρόμους.

Το θράδυ, την όρισμένη ώρα, ο κ. Μικάουμπερ ήρθε για να με πάρη. Έπλυνα τα χέρια μου και το πρόσωπό μου για να τιμήσω περισσότερο αυτόν τόν καθός πρέπει κύριο, και πήραμε κ' οι δυο το δρόμο του σπιτιού του, που θα ήταν στό έξω και δικό μου σπίτι. Καθώς περπατούσαμε, ο κ. Μικάουμπερ μου έδειχνε τις όδους και μερικά γωνιακά σπία για σημάδια για να μπορέσω να ξαναθρώ εύκολα το δρόμο μου την άλλη μέρα.

Όταν φτάσαμε στό σπίτι του — που ήταν φτωχικό, μά με αξιώσεις κομψότητας, όπως κι' ο ίδιος — ο κ. Μικάουμπερ με σύστησε στήν κ. Μικάουμπερ, μία μικροκαμωμένη κυρία, αδύνατη και μαραμένη που καθόταν στο σαλόνι και κρατούσε στην άγκαλιά της ένα μωρό, το όποιο θήλαζε. Αυτός ο μπεμπέκος είχε κι' ένα διδυμο αδελφό και πρέπει να σημειώσω έδω ότι όλο τόν καιρό που έζησα κοντά στήν οικογένεια Μικάουμπερ, δεν είδα ποτέ και τα δύο διδυμα έξω απ' την άγκαλιά της μητέρας τους: πάντα, ή το ένα, ή το άλλο θα θήλαζε. Είχαν και δυο άλλα παιδιά: το μικρό Μικάουμπερ, τεσσάρων χρόνων, και τη μίς Μικάουμπερ, τριών. Αυτά τα παιδιά συμπλήρωναν την οικογένεια μαζί με μία νέα κοπέλλα πολύ μαύρη στήν επιδερμίδα που έκανε τόν νοικοκυρίο. Πρίν περάση μισή ώρα, αυτή ή κοπέλλα με είχε πληροφορήσει κιόλας ότι ήταν όρφανή κι' ότι είχε θγί από το άστυλο του Άγιου Λουκά.

Η κάμαρή μου θρισκόταν πολύ ψηλά στό σπίτι. Ήταν ένα δωματιάκι στενό, επιπλωμένο με τόν πιο στοιχειώδη τρόπο.

Δεν φανταζόμουν, είπε η κ. Μικάουμπερ, καθίζοντας για να πάρη ανάσα άφοο ανέθηκε με το μωρό της για να μου δείξη το διαμέρισμά μου, όταν έζοσα με τόν μπαμπά και τη μαμά, ότι θ' ανακαζόμουν μία μέρα να νοικιάζω δωμάτια. Μά ο σύζυγός μου θρίσκειται τώρα σε πολύ δύσκολη θέσι... Θα μπορέση τάχα να τα θγάλη πέρα; Δεν ξέρω...

Όταν ζοσα με το μπαμπά και τη μαμά, δεν είχα την παραμικρή ιδέα τί θα πη οικονομική στενοχωρία. Μά ή πείρα με δίδαξε.

Μου είπε ακόμα, ότι ο κ. Μικάουμπερ ήταν για την ώρα μεσίτης σε πολλούς έμπορικους οίκους, μά κι' ότι δεν είχε καθόλου δουλειές.

Αυτό δεν άργησα να το αντιληφθώ και μόνος μου, γιατί οι μόνι έπισκέπτες που έρχόντουσαν στό σπίτι, ήσαν οι πιστωτάι του κ. Μικάουμπερ. Έρχόντου-

σαν σε κάθε στιγμή, μερικοί μάλιστα με πολύ άγριες διαθέσεις. Ένας απ' αυτούς, με κατακόκκινα μούτρα — ήταν τσαγκάρης, μου φαίνεται — τρύπωνε μέσ' στήν είσοδο του σπιτιού κάθε πρωί στίς έφτάς κι' από κει φώναζε προς τ' άπάνω στόν κ. Μικάουμπερ:

— Έ! έσεις ψηλά! Ξέρω πώς είσατε μέσα!... Πληρώστε με και μην κρυθόσαστε! Πληρώστε με γρήγορα!...

Μά, μη λαβαίνοντας καμμία απάντησι, λύσσαζε από το κακό του και άρχιζε να φωνάζη: «Λωποδύτες!» και «Κλέφτες!» κι' έπειδή όλ' αυτά δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα, έθγαινε στό τέλος έξω κι' άρχιζε από το δρόμο να φωνάζη προς τα παράθυρα του δευτέρου πατώματος, όπου έμεναν οι Μικάουμπερ.

Σε τέτοιες στιγμές, ο κ. Μικάουμπερ κυριεύονταν από έξευτελισμό κι' άπελπισία κι' έφτανε μάλιστα μέχρι τού σημείου — το κατάλαβα αυτό μία μέρα από τις φωνές της γυναικας του — να προσποιηται πώς θέλει να χτυπηθί με το ξυράφι. Μιάμιση ώρα κατόπιν, γυάλιζε τα παπούτσια του με φροντίδα και πήγε να κάνη τόν περιπάτο του, σφυρίζοντας εύθυμα κάποιο σκοπό και με το πιο άξιοπρεπές ύφος τού κόσμου.

Κ' ή κ. Μικάουμπερ είχε χαρακτήρα εξίσου ελαστικό. Την είδα να λιποθυμά συχνά στίς τρεις το απόγευμα, έπειτα από την έπίσκεψι του εισπράκτορος τών φόρων και στίς τέσσαρες να τρώη κοτολέττες άρνίσιας πανέ και να πίνη μπύρα, που τα είχε αγοράσει ένεχυριάζοντας δυο άσημεια κουταλάκια του τσαγιού. Μία μέρα που είχε γίνει κατάσχεσις τών επίπλων, θρήκα ξαναγυρίζοντας την κ. Μικάουμπερ ξαπλωμένη άναίσθητη μπροστά στό τζάκι, μ' ένα από τα διδυμά της, έννοείται, στήν άγκαλιά της και με τα μαλλιά της λυμένα. Μά ποτέ δεν την είδα πιο εύθυμη από το ίδιο εκείνο θράδυ, ενώ έτρωγε μπριτζόλες και συγχρόνως μου διηγόταν κάθε λογις Ιστορίες για τόν μπαμπά της και τη μαμά της και για την κοινωνία που συναστρεφόταν πρό του γάμου της.

Μέσα σ' αυτό το σπίτι, σ' αυτή την οικογένεια, περνούσα όλες τις ελευθères ώρες μου. Αγόραζα μόνος μου λίγο γάλα κι' ένα ψωμάκι για το γεύμα μου. Για το θράδυ πάλι αγόραζα λίγο τυρί. Μά παρ' όλη αυτή τη λιτότητα του φαγητού μου, με δυσκολία τα έθγαζα πέρα με τα έξη σελλίνια που έπαιρνα την έβδομάδα.

Εργαζόμουν από το πρωί ως το θράδυ και μολοντί ο κ. Κίνιον μου χάριζε κάθε τόσο κι' από ένα σελλίνι, ήμουν έλεινα ντυμένος και τρεφόμουν άσχημα. Έτσι σιγά-σιγά, ή άπογοήτευσις πλημμύριζε την καρδιά μου και τη μεγάλωνε ακόμα περισσότερο, ή έλεινη συντροφιά τών άλλων παιδιών που δούλευαν μαζί μου στην αποθήκη. Μά τόν πόνο μου τόν έκρυβα από όλους, και γι' αυτό υπέφερα ακόμα πιο πολύ...

Κρατούσα λοιπόν το μυστικό μου κι' έκανα τη δουλειά μου. Είχα καταλάβει από την αρχή, ότι αν δεν έκανα τη δουλειά μου καλά σαν τούς άλλους, δεν θα γλυτώνα από τούς έξευτελισμούς και τις είνωνείες. Έτσι έγινα γρήγορα πιο επιδέξις κι' εργατικός απ' όλους τούς άλλους συντρόφους μου. Αν και ζοσα με οικειότητα μαζί τους, ή συμπεριφορά μου κ' οι πράτοι μου ήσαν αρκετά διαφορετικοί από τούς δικούς τους κι' από τούς κρατούσε σε κάποια απόστασι από μένα. Με φώναζαν μάλιστα γι' αυτό «μικρό τζέντλεμαν».

Δεν έβλεπα κανένα ένδεχόμενο να ξεφύγω απ' αυτή τη ζωή κ' είχα χάσει πειά κάθε έλπίδα.

Έτσι έννοίωδ' τον εαυτό μου θαθεία δυστυχισμένο. Μά κρατούσα μόνος μου το σταυρό του μαρτυρίου μου. Ακόμα και στίς έπιστολές μου προς την Πέγκοττυ — με την όποια αλληλογραφούσα ταχτικά — τόσο από αγάπη προς αυτή, όσο κι' από έγωισμό, ποτέ δεν της απέκαλυπτα την αλήθεια.

Η στενοχωρίες τών Μικάουμπερ, μεγάλωναν ακόμα τις θλίψεις μου, γιατί στήν έγκατάλειψι που θρισκόμουν, είχα προσκολληθί σ' αυτή την οικογένεια.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Έπειδή πολλοί αναγνώσται μας μάς παρεπονήθησαν διότι ήσαν αναγκασμένοι να κατατρέφουν τα τεύχη του περιοδικού αποκόπτοντες έβδομαδιαίως το δελτίον τών βιβλίων, τα όποια διανέμι το «Μπουκέτο», κατηγγήσαμε τα δελτία αυτά.

Τας εκδόσεις μας θα προμηθεύσθε πλέον ελεύθερα, χωρίς δελτία, διά της καταβολής μόνον τού αντιτίμου των.

Διά τα έργα τα όποια θα εκδίδωμεν μηνιαίως θα είδοποιούμεν τούς αναγνώστας μας διά του περιοδικού.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΜΠΕΝΑΚΗΣ

Μέσα από την παλιά ζωή και τις μορφές της παλιάς μι-
κρής 'Αθήνας, πού, ήταν των 'Αθηναίων τότε η 'Αθήνα, και



Ο φτωχός ο Μαντζουρίδης, τσακί-
στηκε, τρέχοντας να βρή την έλλη-
νική πρεσβεία της 'Αθήνας!

Κρήτη και δεν ξέρω πού άλλου. Και η μέν πολεμικές του
άνταρσίες είχαν και το τέλος τους, μία ανταρσία όμως δεν
τόν άφησε ποτέ από κοντά και τον ακολούθησε έως των
τάφο.

Η ανταρσία κατά της ίδιας του ζωής!...

Τόν τρέφανε τρία ιδανικά:
Το κρασί, η πατρίδα και η πέννα.

Μπορούσε ίσως να φύγει και να επιδοθή
σε άλλα επαγγέλματα, μπορούσε να μείνει
και στο ναυτικό, πού θα ήταν σήμερα και
— γιατί όχι; — αρχιναύαρχος, μπορούσε
να κάμει ό,τι ήθελε, αλλά προτίμησε από
όλα αυτά, να στάξει τη μαύρη του ζωή, πε-
νιὰ-πενιὰ, κοντά στο καλαμάρι, και άπά-
νω στο τραπέζι το δημοσιογραφικό.

Όταν δεν ήτανε στο γραφείο της εφημε-
ρίδας — εργαζόταν στην «Ακρόπολι» πάν-
τοτε σχεδόν — ήταν στην ταβέρνα. Θυμού-
μαι και ένα τραγουδάκι-γυναικόν, πού το
έλεγε σ' όλους, όταν τον συμβούλευαν να
πάψει πια να πίνει, γιατί ήταν σε χάλι πλέ-
ον ή υγεία του:

«Όλα 'ν' υφάδια της κοιλιάς,
και τ' ψωμί στη μύνη»



Πήγε κι' αντάρτης στην
Κρήτη.

μά το καϊμένο τ' κρασί
δλα τ' αμελιώνει.

«Η, όταν του έλεγαν ο
μακαρίτης ο Παπαδιαμάν-
της:
— «Το κρασί π'ν κάρρα
σε»,
άπαντούσεν αυτός μ' ένα
τετράστιχο, πού δεν ξέρω
άν ήτανε δικό του, ή αν ή-
ταν λαϊκό:

«Ο Θεός έδωκε τ' κρασί
να πίνουν οι άνθρωποι,
και για τ' έωα τ' νερό.
Έτσι περνούν οι κόποι.

Μιά από τις αδυναμίες
του ήταν και η φάρσες. Έ-
θεωρείτο, μάλιστα, τότε
στην 'Αθήνα, ένας από τους
μοναδικούς φαρσέρ.

Θυμούμαι, τότε, ειργά-

ζετο στην «Ακρόπολι» ένα καλό και αγαθό παιδί από τη
Ρωσία, ο μακαρίτης ο Μαντζουρίδης. Φορούσε πάντα θε-
λάδα και σκληρό
καπέλλο.

Πρόθυμο και
πειθαρχικό, όπως
όλοι οι Έλληνες
του έξωτερικού,
πριν άποκτήσουν
την αναιδείαν και
την θρασύτητα
της ελληνικής έ-
λευθερίας.

Κάποιο ζήτημα
έξωτερικό, έθνι-
κής φύσεως, ξεφύ-
τρωσε την έποχή
εκείνη, πού άνε-
στάωσε τους 'Α-
θηναίους. Συγκι-
νούσαν τον κό-
σμο τότε, τ' έθνι-
κα ζητήματα. Έ-
να θράδυ, λοιπόν,
ο Μπενάκης έστει-
λε τον φτωχό και

άπονήρευτο Μαντζουρίδη να πάρη μια
συνέντευξη για τ' ζήτημα αυτό στην... ελληνική πρεσβεία.
— Και πού είνε η ελληνική πρεσβεία; ρώτησεν εκείνος.
— Στην όδο Πινκακτών! 'Αλλά σπείσε
γρήγορα, γιατί θα κλείσουμε τ' φύλλο.

Τσακίστηκε εκείνο τ' θράδυ, χτυπώντας
πόρτες και ξυπνώντας όλα τ' σπιτία της ό-
δο Πινκακτών ο Μαντζουρίδης, για να μά-
θη πού βρίσκεται αυτή η «ανάθεματισμένη»
ή ελληνική πρεσβεία!

— Αυτά είνε τ' χάλια της δημοσιογρα-
φίας σήμερα! του έπενε ο Μπενάκης, έλε-
νολογών, δ'ήθεν την κατάσταση, όταν άπαι-
τιούμενος και έν καταπτώσει έγύρισεν ο
Μαντζουρίδης από την άποστολήν, λέγον-
τας ότι «δεν θ'ήρκε την ελληνικήν πρεσβεί-
αν πουνενά!»

— Άλλη μία φορά, ο Μπενάκης κάλεσε τον
ίδιο συντάκτη και του έπτε σοβαρά δ'ήθεν
και μυστικά:

— Άκουσε εδώ.
— Τι;
— Κάποιο μεγάλο σκάνδαλο άνεκαλύφθη
στον Δ'ήμο και θα χαλάσουμε τον κόσμο αύριο.

— Μπάρ!
— Μάλιστα, αλλά μην π'ης σε κανένα τίποτε! Πήγαινε μί-
νον σε παρακαλώ με
τρόπο, χωρίς κανείς να
σ' έννοήση, και μέτρησε
πόσες ρόδες έχουνε τ'α
κάρρα της καθαριότη-
τος της Δημαρχίας.

— Γιατί; Τι συνέβη;
— Ο Δ'ήμαρχος κατε-
χράσθηκε... μιά ρόδα ά-
πό κάθε κάρρο!

Φαίνεται δέ ότι, είχε
ιδιαιτέραν μανίαν με
την «ελληνικήν πρεσβεί-
αν» ο Μπενάκης.

Μιά φορά, ένας άντα-
ποκριτής από τ' Αγρί-
νιο τηλεγράφησε στην
«Ακρόπολι»:

«Ο Δ'ήμαρχος καταχράσθηκε
μιά... ρόδα από κάθε κάρρο!

Η κουτσοπ'ιναν «ρετσίνα-κάντιο» στά
πατάρια.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

Το τέλος του Μπενάκη ήταν δυστυχές. Συρ-
ροή άσθενειών, πού προήλθαν από τ'ο κρασί,
τά ξενυχτία και την άστατη ζωή του άφρόντι-
δος «εργένη» εκείνου του καιρού, τον έφεραν
μία ώρα ένωρίτερα στον τάφο.
Άπέθανε, άν ένθυμομαι καλώς, σ' ένα δω-
μάτιο μικρό και φτωχικό μιάς αλκής της Πλά-
κας, καθώς μου έλεγαν ο έπιθεωρητής των
σχολείων κ. Ι. Λιάσκας, 'Ηπειρώτης, μόνος και
λημονημένος, την έποχή ακριβώς πού είχε πε-
σει την σπιτονοικοκυρά του ότι είνε «ό γνω-
στός όμογενής Μ π ε ν ά κ η ς έξ Αιγύ-
πτου, θαρυνθείς την πλουσίαν άλεξανδρινήν
ζωήν και θέλων, για ποικιλία, να ζήση λίγο
και ως μποέμ στα δωμάτια της Πλάκας.
Ο άλλος, μακαρίτης και αυτός σήμερα
Μπενάκης, ο πλούσιος και ευεργέτης κατόπι-
της 'Ελλάδος, έξ δυνάματος μόνον ήταν γνω-
στός τότε στας 'Αθήνας.
Ο θάνατός του έτσι έδηλώθη στην άστυνο-
μία, και ένα φύλλο τότε άπογευματινό, μί

4 Ιουνίου 1936

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.



Η κουτσοπ'ιναν «ρετσίνα-κάντιο» στά
πατάρια.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

Το τέλος του Μπενάκη ήταν δυστυχές. Συρ-
ροή άσθενειών, πού προήλθαν από τ'ο κρασί,
τά ξενυχτία και την άστατη ζωή του άφρόντι-
δος «εργένη» εκείνου του καιρού, τον έφεραν
μία ώρα ένωρίτερα στον τάφο.
Άπέθανε, άν ένθυμομαι καλώς, σ' ένα δω-
μάτιο μικρό και φτωχικό μιάς αλκής της Πλά-
κας, καθώς μου έλεγαν ο έπιθεωρητής των
σχολείων κ. Ι. Λιάσκας, 'Ηπειρώτης, μόνος και
λημονημένος, την έποχή ακριβώς πού είχε πε-
σει την σπιτονοικοκυρά του ότι είνε «ό γνω-
στός όμογενής Μ π ε ν ά κ η ς έξ Αιγύ-
πτου, θαρυνθείς την πλουσίαν άλεξανδρινήν
ζωήν και θέλων, για ποικιλία, να ζήση λίγο
και ως μποέμ στα δωμάτια της Πλάκας.
Ο άλλος, μακαρίτης και αυτός σήμερα
Μπενάκης, ο πλούσιος και ευεργέτης κατόπι-
της 'Ελλάδος, έξ δυνάματος μόνον ήταν γνω-
στός τότε στας 'Αθήνας.
Ο θάνατός του έτσι έδηλώθη στην άστυνο-
μία, και ένα φύλλο τότε άπογευματινό, μί

4 Ιουνίου 1936

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η κουτσοπ'ιναν «ρετσίνα-κάντιο» στά
πατάρια.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

Το τέλος του Μπενάκη ήταν δυστυχές. Συρ-
ροή άσθενειών, πού προήλθαν από τ'ο κρασί,
τά ξενυχτία και την άστατη ζωή του άφρόντι-
δος «εργένη» εκείνου του καιρού, τον έφεραν
μία ώρα ένωρίτερα στον τάφο.
Άπέθανε, άν ένθυμομαι καλώς, σ' ένα δω-
μάτιο μικρό και φτωχικό μιάς αλκής της Πλά-
κας, καθώς μου έλεγαν ο έπιθεωρητής των
σχολείων κ. Ι. Λιάσκας, 'Ηπειρώτης, μόνος και
λημονημένος, την έποχή ακριβώς πού είχε πε-
σει την σπιτονοικοκυρά του ότι είνε «ό γνω-
στός όμογενής Μ π ε ν ά κ η ς έξ Αιγύ-
πτου, θαρυνθείς την πλουσίαν άλεξανδρινήν
ζωήν και θέλων, για ποικιλία, να ζήση λίγο
και ως μποέμ στα δωμάτια της Πλάκας.
Ο άλλος, μακαρίτης και αυτός σήμερα
Μπενάκης, ο πλούσιος και ευεργέτης κατόπι-
της 'Ελλάδος, έξ δυνάματος μόνον ήταν γνω-
στός τότε στας 'Αθήνας.
Ο θάνατός του έτσι έδηλώθη στην άστυνο-
μία, και ένα φύλλο τότε άπογευματινό, μί

4 Ιουνίου 1936

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η κουτσοπ'ιναν «ρετσίνα-κάντιο» στά
πατάρια.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

Το τέλος του Μπενάκη ήταν δυστυχές. Συρ-
ροή άσθενειών, πού προήλθαν από τ'ο κρασί,
τά ξενυχτία και την άστατη ζωή του άφρόντι-
δος «εργένη» εκείνου του καιρού, τον έφεραν
μία ώρα ένωρίτερα στον τάφο.
Άπέθανε, άν ένθυμομαι καλώς, σ' ένα δω-
μάτιο μικρό και φτωχικό μιάς αλκής της Πλά-
κας, καθώς μου έλεγαν ο έπιθεωρητής των
σχολείων κ. Ι. Λιάσκας, 'Ηπειρώτης, μόνος και
λημονημένος, την έποχή ακριβώς πού είχε πε-
σει την σπιτονοικοκυρά του ότι είνε «ό γνω-
στός όμογενής Μ π ε ν ά κ η ς έξ Αιγύ-
πτου, θαρυνθείς την πλουσίαν άλεξανδρινήν
ζωήν και θέλων, για ποικιλία, να ζήση λίγο
και ως μποέμ στα δωμάτια της Πλάκας.
Ο άλλος, μακαρίτης και αυτός σήμερα
Μπενάκης, ο πλούσιος και ευεργέτης κατόπι-
της 'Ελλάδος, έξ δυνάματος μόνον ήταν γνω-
στός τότε στας 'Αθήνας.
Ο θάνατός του έτσι έδηλώθη στην άστυνο-
μία, και ένα φύλλο τότε άπογευματινό, μί

4 Ιουνίου 1936

Έ'στυνός άρνείται διαρρήδην παράσχη πληροφορίας
έπ' χθές διαπραχθείσης ένταύθα κλοπής. Άναμένω όδη-
γίας.

Υπογραφή: Έ'Ανταποκριτής
Και η «Ακρόπολις» του άπάντησε τηλεγραφικώς:
«Κύριον Μ.

Άνταποκριτήν «Ακροπόλεως»

Α γ ρ ί ν ι ο ν

Διαμαρτυρηθήτε... έλληνικήν πρεσβείαν.

Υπογραφή: «Μπενάκης»

Αντιπάθειά του ήταν η χωροφυλακή.
Μιά νύκτα, πού έβγαίνει από τη Βουλή, άργά, όταν είχε
διακοπή η συνεδρίασις και συνήτησε έναν Κρήτα ένωμο-
τάρχη, του έπτε θιαστικός δ'ήθεν και ταραγμέως:

— Άστα, μην τ'α ρωτάς!
— Γιατί; τί συμβαίνει; ρώτησε εκείνος.
— Βρέ άδερφέ, έχασε τίς «μπαρμπετες» του ο κ. Πρωθυ-
πουργός και ένινεν ο κόσμος άνω- κάτω.

Πρωθυπουργός της 'Ελλάδος, τότε, ήτανε ο μακαρίτης
θεόδωρος Δηληγιάννης.

— Τι! Τι έχασεν, έπτε; ρώτησεν ο Κρητικός, μη έννοή-
σας τί έσήμαινε η λέξις «μπαρμπετες».

— Τις «μπαρμπετες» του έχασε ο άνθρωπος. Έσείς τί κά-
νετε οι άστυνομικοί, κοιμάσθε;
— Τις έχασε η μήπως του τις κλέψανε;
— Ίσως και να τού τις κλέψανε. Κι' αύριο θα κάνη ένα
διάταγμα, να καταργήση όλη την άστυνο-
μία.

Ετρόμαξεν ο δυστυχής ο Κρητικός και έ-
φυγε προς την Διεύθυνση, τρεχάτος.

Την έποχή εκείνη εις τα τηλέφωνα των ά-
στυνομικών τμημάτων και της Διευθύνσεως
διενυκτέρευαν κάτι μπεκρήδες ύπνωτοάρχαι.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

Το τέλος του Μπενάκη ήταν δυστυχές. Συρ-
ροή άσθενειών, πού προήλθαν από τ'ο κρασί,
τά ξενυχτία και την άστατη ζωή του άφρόντι-
δος «εργένη» εκείνου του καιρού, τον έφεραν
μία ώρα ένωρίτερα στον τάφο.
Άπέθανε, άν ένθυμομαι καλώς, σ' ένα δω-
μάτιο μικρό και φτωχικό μιάς αλκής της Πλά-
κας, καθώς μου έλεγαν ο έπιθεωρητής των
σχολείων κ. Ι. Λιάσκας, 'Ηπειρώτης, μόνος και
λημονημένος, την έποχή ακριβώς πού είχε πε-
σει την σπιτονοικοκυρά του ότι είνε «ό γνω-
στός όμογενής Μ π ε ν ά κ η ς έξ Αιγύ-
πτου, θαρυνθείς την πλουσίαν άλεξανδρινήν
ζωήν και θέλων, για ποικιλία, να ζήση λίγο
και ως μποέμ στα δωμάτια της Πλάκας.
Ο άλλος, μακαρίτης και αυτός σήμερα
Μπενάκης, ο πλούσιος και ευεργέτης κατόπι-
της 'Ελλάδος, έξ δυνάματος μόνον ήταν γνω-
στός τότε στας 'Αθήνας.
Ο θάνατός του έτσι έδηλώθη στην άστυνο-
μία, και ένα φύλλο τότε άπογευματινό, μί

4 Ιουνίου 1936

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η κουτσοπ'ιναν «ρετσίνα-κάντιο» στά
πατάρια.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

Το τέλος του Μπενάκη ήταν δυστυχές. Συρ-
ροή άσθενειών, πού προήλθαν από τ'ο κρασί,
τά ξενυχτία και την άστατη ζωή του άφρόντι-
δος «εργένη» εκείνου του καιρού, τον έφεραν
μία ώρα ένωρίτερα στον τάφο.
Άπέθανε, άν ένθυμομαι καλώς, σ' ένα δω-
μάτιο μικρό και φτωχικό μιάς αλκής της Πλά-
κας, καθώς μου έλεγαν ο έπιθεωρητής των
σχολείων κ. Ι. Λιάσκας, 'Ηπειρώτης, μόνος και
λημονημένος, την έποχή ακριβώς πού είχε πε-
σει την σπιτονοικοκυρά του ότι είνε «ό γνω-
στός όμογενής Μ π ε ν ά κ η ς έξ Αιγύ-
πτου, θαρυνθείς την πλουσίαν άλεξανδρινήν
ζωήν και θέλων, για ποικιλία, να ζήση λίγο
και ως μποέμ στα δωμάτια της Πλάκας.
Ο άλλος, μακαρίτης και αυτός σήμερα
Μπενάκης, ο πλούσιος και ευεργέτης κατόπι-
της 'Ελλάδος, έξ δυνάματος μόνον ήταν γνω-
στός τότε στας 'Αθήνας.
Ο θάνατός του έτσι έδηλώθη στην άστυνο-
μία, και ένα φύλλο τότε άπογευματινό, μί

4 Ιουνίου 1936

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η κουτσοπ'ιναν «ρετσίνα-κάντιο» στά
πατάρια.

Η Αθήνα τότε ήταν μικρή, δεν είχε φα-
σαρίες, και οι διευθύνοντες ήούχαζαν ένωρίς, όταν
δεν γλεντούσαν με γκυοθέσια άπάνω στα
«πατάρια» και με ρετσίνα:

— «Κάντιο άληθινό!»
Οι άγρυπνοι ένωτοάρχαι δεν ήξευραν πε-
ρισσότερον του Κρητικού τί ήσαν η «μπαρμπε-
τες» πού έκλεψαν του Πρωθυπουργού, και όλη
τη νύκτα τ' αστυνομικά τηλέφωνα ξεκούφαιναν
τον κόσμο και ιδίως τ'α γραφεία της «Ακρο-
πόλεως», ζητούντα λεπτομερείας του συμβάν-
τος, για να... δράσουν... Στο σπίτι του Πρωθυ-
πουργού έφοβούντο να άποτανθούν και να ρω-
τήσουν, γιατί έφοβούντο μήπως φανούν ότι δεν
ξέρουν λεπτομερείας της... κλοπής.

Μέσα στη σύγχυση εκείνη την τηλεφωνική, ά-
παντούσε ο Μπενάκης ως... υποδιευθυντής, ζα-
λίζων την αστυνομίαν περισσότερο.
— Άστυνόμος αυτός;... Έδώ υποδιευθυντής...
Τι έκλεψαν, λέει;... Τους μ π α ρ μ π ά-
δ ε ς του κ. Πρωθυπουργού;... Μάλιστα! Μά-
λιστα, γνωρίζω... Ο δράστης;... Μάλιστα...
Καταδιώκεται τη στιγμή αυτή στην όδο Κυν-
θναίων!... Πώς;... Και κάθεσθε ακόμα!...

4 Ιουνίου 1936

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μιλούν δυο δεσποινίδες.
— Απεφάσισα να μην παντρευτώ πριν φτάσω στα τρι-
άντα...

— Και εγώ άπεφάσισα... να μη φτάσω ποτέ στα τριάντα
άν δεν παντρευτώ!...

Μια νέα νειόπαντρη πηγαίνει στη μητέρα της ταραγ-
μένη.

— Μαμά, της λέει, ο Γάστων μου έκαμε μιά φοβερή
δήλωσι.

— Τι παιδί μου;
— Μου έπτε πως άν τον άπατήσω θα με σκοτώση.
— Η μάμά χαμογελάει και άπαντά:
— Και ο πατέρας σου μου είχε κάνει την ίδια άπειλή.

— Άλλά βλέπεις ότι είμαι... ζωντανή έπειτα από τόσα χρό-<

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

ΟΤΑΝ δ κ. καί η κ. Σιμόνε έκαναν τόν κυριακάτικο περίπατό τους στόν δημόσιο κήπο τής Ρώμης, οί άργόσχολοι κ' οί τεμπέληδες εύρισκαν εύκαιρία γιά νά διασκεδάσουν. Γελούσαν μέ τό κωμικό περπάτημα καί τό μπόι τοῦ συζύγου, μέ τήν χρυσή καδένα του, τ' άσημένια μαλλιά του καί τό κόκκινο γαρύφαλο πού είχε στή μπουντουιέρα του. Γελούσαν άκόμη καί με τήν κ. Σιμόνε, πού έθαφε άτεχνα καί χτυπητά τά ρυτιδωμένα μάγουλά της, πού εξακολουθούσε νά στολίζεται σάν νέα είκοσι χρόνων καί πού σκορπούσε δεξιά κ' άριστερά χαμόγελα πού αποκάλυπταν τά κούφια δόντια της.

Ο κ. καί η κ. Σιμόνε ήσαν λοιπόν η ταχτική διασκέδασι τών θαμώνων τοῦ δημόσιου κήπου. Τό «ζεφυράκι», όπως τοὺς λέγανε, μέ τίς κωμικές του τρυφερότητες άποτελούσε τό στόχο κάθε κοροϊδίας. Πήγαινε πάντα εκεί κατά τίς έντεκα ή ώρα, άφού έκανε μ' εξαίρετική προσοχή τήν τουαλέττα του, διέσχιζε μέ άργό βήμα τίς πιδ πολυσύχναστες δειδροστοιχίες κ' ύστερα πήγαινε νά καθήση σέ μία γωνιά, σ' ένα σκιερό πάγκο. Τότε δ κ. Σιμόνε έθγαζε από τήν τάση του μία έφημερίδα, τήν ξεδίπλωνε μέ προσοχή, φορούσε κατόπιν τά γυαλιά του κ' άφωσιωνόταν στή μελέτη της. "Όσο γιά τήν γυναίκα του, εκείνη έμενε σάν νερκωμένη στόν πάγκο, κυττώντας άφηρημένα μπροστά της σάν νά ξαναζούσε μέ τή σκέψη της τήν νεότητά.

Τί δράμα! "Όλα εξακολουθούσαν νά παραμένουν τά ίδια. Τά δέντρα, τά λουλούδια, τά παγκάκια, οί δρόμοι, άκόμη κ' ο κόσμος τών άργόσχόλων. Τριάντα χρόνια, σωστά τριάντα χρόνια είχαν περάσει, κ' όμως η ζωή στόν δημόσιο κήπο δέν είχε αλλάξει καθόλου. "Ο ίδιος κόσμος εξακολουθούσε νά συχνάξη σ' αυτόν: η ξένες γκυοθερνάντες μέ τά χαριτωμένα παιδάκια, κάτι γρηές καί ξερακτιανές γεροντοκόρες, μερικοί καλοντυμένοι απόστρατοι αξιωματικοί πού διψούσαν πάντα γιά συζήτηση, ένα σωρό εύθυμα κορίτσια, πού τό είχαν σκάσει από τό σπίτι τους γιά νά πάνε νά κοροϊδέψουν καί νά γελάσουν μέ τούς νέους πού χάναν άδικα τήν ώρα τους, καί μερικοί φοιτηταί πού κρατούσαν πάντα ένα κλειστό βιβλίο στό χέρι τους, έτσι γιά νά δικαιολογούνται άπέναντι στόν εαυτό τους, ότι είχαν πάει στόν κήπο γιά νά διαβάσουν... "Ο ίδιος κόσμος, η ίδιες ιστορίες, τά ίδια τρυφερά κ' έφημερα ειδύλλια.

Η κ. Σιμόνε πού είχε διατηρήσει όλη τήν τρυφερότητα της καρδιάς της, όταν καθόταν στό παγκάκι καί μέ τή φαντασία της ξαναζούσε πάλι τήν παλιά ζωή της, αισθανόταν τήν συγκίνησι νά της πνίγη τό λαιμό καί τά μάτια της νά δακρύνουν. Στόν δημόσιο κήπο είχε περάσει τίς πιδ εύτυχισμένες στιγμές τής ζωής της. Είχε κάνει ένα π' ήθος γνωριμίες, είχε χαρή τόν έρωτα κ' είχε βασιανίσει ένα σωρό έρωτευμένους μαζί της νέους.

Τί άσυλλόγιστη πού ήταν! "Αφνε τότε τίς μέρες της νά κυλούν άδιάφορα, περιφρονούσε τήν άγάπη τών θαυμαστών της κ' εύχαριστιόταν νά τούς βλέπη νά κυττάζουν σάν μαγνητισμένοι τήν κομψή σιλουέττα της καί τά ύπεροχα ξανθά μαλλιά της! Τί ποταμός χρυσοαφιού ήταν εκείνος! Ξεχυνόταν στούς αγαλαμίνους ώμους της καί τήν έκαναν νά μοιάξη σάν νεράιδα. "Α, η κ. Σιμόνε σά νειάτα της ήταν μία από τίς πιδ σπάνιες καλλονές τής Ρώμης. Κ' είχε τόσες έπιτυχίες, ώστε είχε χάσει πειά τό συναισθημα τοῦ έρωτος. "Όταν άκουγε νά της λένε: «Είσαι ύπέροχη! Θά τρελλαθώ ξε αίτίας σου!» εκείνη άηδίαζε, γιατί είχε άκούσει χίλιες άλλες φορές αυτά τά λόγια. Κι' ώστόσο, σήμερα πού τά χρόνια της άσχημηναν τό κορμί καί της μάραναν τήν ώμορφιά της, τί δέν θά έδινε γιά νά τ' άκούση έστω καί μία φορά!..

Καί, κάθε φορά πού φευγαν από τόν κήπο γιά νά γυρουν στό σπίτι τους, η κ. Σιμόνε έθγαζε ένα στεναγμό καθώς έβλεπε τόν άνδρα της νά διπλώνη μέ προσοχή τήν έφημερίδα γιά νά τήν βάλη στήν τσέπη του, σάν νά μην είχε τίποτε καλύτερο νά κάνει.

Μέ τόν άνδρα της δέν τήν συνέδεε κανένα σοβαρό ειδύλλιο. Κάθε άλλο μάλιστα. Ποτέ δέν είχαν άνταλλάξει μία τρυφερή λέξι. Η τρυφερότητες του ήσαν υπερβολικά κοινές, όπως όλων τών συζύγων. Είχαν παντρευτή μέ συνικέσιο καί τό είχαν πάρει άπόφασι, ότι ο ένας έπρεπε νά ζήση κοντά στόν άλλον.

Καί μ' αυτή τή σκέψη έζησαν σωστά τριάντα χρόνια έκαναν παιδιά, τά πάντρεψαν καί βρέθηκαν πάλι μόνοι έπως τότε πού είχαν πρωταρχίσει τή συζυγική ζωή τους. Τότε τό πέρασμα τοῦ χρόνου, τά γεράματα τούς φόβισαν. "Ο καθείς ένδιαφερόταν νά μην πάθη τίποτε ο άλλος καί έεγελαστή από τόν θάνατο, γιατί η μοναξιά θά ήταν τό πιο τρομερό πράγμα σ' αυτή τήν ηλικία.

Ώστόσο, η Λάουρα



Η Λάουρα βρήκε στό μπουκέτο μία κάρτα τής Τζούλιο...

ρα όμως ένοιωθε ένα άλλο αίσθημα. "Ηθελε νά της βάλη μυαλό καί νά τήν κάνει γυναίκα του. Καί νόμιζε ότι η περιφρόνησι κ' η άυστηρότης ήσαν ο καλύτερος τρόπος γιά νά τήν κάνει νά συνέλθη.

"Όταν τύχαινε νά συναντηθούν τό πρωί στόν δημόσιο κήπο, όπου ο Τζούλιο σύχναζε γιά νά κάνει καμιά νέα γνωριμία, η Λάουρα έτρεχε κοντά του όλη χαρά. Μα εκείνος τής έκοθε τή φορά μέ τήν ψυχρότητά του.

—"Αμα θά σοδαρευθής, τής δήλωνε, τότε θά πιστέψω ότι μ' άγαπάς. Τώρα θέλεις νά μ' έχης κοντά σου γιατί είμαι κομψός, γιατί έχω ένα σωρό κατακτήσεις καί γιατί σέ σκανδαλίζει η ιδέα ότι έχω δοκιμάσει τίς τρυφερότητες πολλών γυναικών.

Κ' η Λάουρα αναγκαζόταν νά φύγη από κοντά του ντροπισμένη.

Ώστόσο ήρθε μία μέρα πού άπαρηγήθηκε γιά χάρι του όλες τίς συντροφίες της κ' έπεσε κλαίγοντας στήν άγκαλιά του.

—Κάνε με ό,τι θέλεις, Τζούλιο! τοῦ φώναζε. Μά πότε

Σιμόνε σ' ηλικία δεκαέξη χρόνων, είχε δοκιμάσει ένα μεγάλο καί παρόμοιο έρωτα. "Ηταν ένα αίσθημα από κείνα πού έρχονται ξαφνικά μέσ' στήν καρδιά, τήν βασανίζουν τήν κομματιάζουν καί πού καθείς ποτέ δέν τά ξεχνάει. Καί σήμερα άκόμη, στό βάθος τής ψυχής της, δέν ντρεπόταν νά σκέφτεται ότι διατρούσε άκόμη τήν άνάμνησι αυτού τοῦ παιδικοῦ έρωτος. "Αλλωστε αλή ήταν η πρώτη της άγάπη! Πόσα δάκρυα δέν είχε χύσει γι' αυτή! Πόσες φορές δέν είχε μείνει άγυρπη στό κρεβάτι της, ενώ ένοιωθε τήν καρδιά της νά σπαράξη από καύμο κ' από ζήλεια! Η τύχη της τό είχε ν' άγαπήση έναν άνδρα πού τήν περιφρονούσε. Ούτε τά τρυφερά της γράμματα, ούτε η παρακλήσεις της είχαν καταφέρει νά τόν συγκινήσουν. "Ο Τζούλιο Μπιάνκι τήν θεωρούσε άμυαλή κ' άσυλλόγιστη καί δέν ένοιούσε νά μπλέξη μαζί της. "Αλλωστε, εκείνη τήν έποχή, είχε τόσες άλλες περιπέτειες! "Ο Τζούλιο, ο ώμορφος Τζούλιο, όπως τόν λέγαν, ήταν ο πιο κομψός νέος τής Ρώμης, ένας πραγματικός Δόν Ζουάν. Σπαταλούσε άσυλλόγιστα τήν περιουσία τοῦ πατέρα του, διασκεδάζε σά νυχτερινά κέντρα καί διαρκώς κυνηγούσε τίς ώμορφες γυναίκες. Γιά τήν Λάουρα

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

πειά νά μέ περιφρονής. Δέν άντέχω σ' αυτό τό μαρτύριο. Κι' ο Τζούλιο δέχτηκε, τέλος, τήν άγάπη της. "Εζησαν μαζί άξέχαστες εύτυχισμένες μέρες. Ξαφνικά, ένα πρωί, η Λάουρα μέσα στό συνθιμισμένο μπουκέτο τών λουλουδιών πού της έστειλε ο Τζούλιο, βρήκε μία κάρτα του:

«Πρέπει νά χωρίσουμε, τής έγραψε. "Αναγκάζομαι νά φύγω από τή Ρώμη. Δέν έξωφώ πότε θά γυρίσω καί γι' αυτό σέ παρακαλώ νά μέ ξεχάσεις».

Κι' έφυγε πράγματι καί δέν ξαναφάνηκε πειά στή ζωή της. "Αργότερα έμαθε η Λάουρα ότι ο Τζούλιο είχε φύγει από τή Ρώμη γιατί είχε σπαταλήσει σ' άσωτειες τήν περιουσία του καί γιατί τόν κυνηγούσαν νά τόν κλείσουν στή φυλακή οί δανεισταί του.

Η Λάουρα έκλαψε πικρά γιά τόν χαμό του κ' έκλεισε στό βάθος τής καρδιάς της τόν άνικανοποίητο έρωτά της. Κι' από τότε εξακολουθούσε νά τόν σκέφτεται κάθε φορά πού κυριευόταν από τή νοσταλγία τών παιδικών της χρόνων. "Ο Τζούλιο ήταν τόσο κομψός, τόσο εύγενής, τόσο ώμορφος, πού ποτέ δέν θά μπορούσε νά τόν ξεχάση. Κι' αυτός ο κυριακάτικος περίπατός της στόν δημόσιο κήπο, δέν γινόταν γι' άλλο λόγο, παρά γιά νά θυμάται η Λάουρα αυτή τήν ώμορφη ιστορία τής νεότητός της. "Όσο γιά τόν συζυγό της, αυτός πού ποτέ δέν είχε ένδιαφερόθ νά μάθη τά μυστικά τής γυναίκας του, τήν άφνε νά βυθίζεται στίς σκέψεις της κ' εκείνος χανόταν μέσα στόν όγκο τών σελίδων τής έφημερίδας του.

Μία Κυριακή, όμως, ένας ζητιάνος, πού είχε καταφέρει νά γλυτώση από τήν επίβλεψη τών φυλάκων καί νά τρυπώση στόν κήπο, πληροφορίας στό παγκάκι τους.

—Κάνετε μία βούθεια... τούς παρακάλεσε.

Ο Σιμόνε όμως τόν έδιώξε μέ τό μπαστούνι του.

—Φεύγα από δω, παραλυμένε! τοῦ φώναζε άπειλητικά. Είσαα κούτσ αν νομίζης ότι θά μάς γελάσης.

—Τί σάς έκανα; παραπονέθηκε μέ κλαψιάρικη φωνή εκείνος. Πεινάω, γι' αυτό ζητιανεύω. Έλεηστε με!

—Νά πäs νά σ' έλεήσουν εκείνοι πού σου τρώγανε τά λεφτά σου! φώναζε θυμωμένος ο Σιμόνε.

Κι' ο ζητιάνος έφυγε τρομοκρατημένος καί κλαυθμηρίζοντας.

—Γιατί τοῦ φέρθηκε τόσο άσχημα; παρετήρησε η γυναίκα του στόν Σιμόνε.

—Γιατί αυτός πού βλέπεις, καθώς μου είπαν, μία φορά κ' ένα καιρό είχε μεγάλη περιουσία καί τήν σπατάλησε. Η καταχρήσεις τόν τσάκισαν καί τώρα ζητιανεύει. Αυτός πού βλέπεις είναι ο Τζούλιο Μπιάνκι. "Ετσι κατάνησε από τό στραβά κεφάλι του ο πιο κομψός δανδής τής Ρώμης!

Η γυναίκα τοῦ Σιμόνε έθγαλε μία σπαραχτική φωνή σάν κάποιος νά τήν χτύπησε κατάσταση μ' ένα μαχαίρι!

"Επειτα όρχισε νά κλάη χωρίς νά σκέφτεται τίποτε, ούτε τόν κόσμο, ούτε τόν άνδρα της. "Εκλαιγε γιατί είχε πεθάνει ξαφνικά ο μοναδικός έρωτάς της, έκλαιγε γιά τήν δυστυχία τοῦ άσωτου φίλου της, έκλαιγε γιατί είχε καταλάβει πειά ότι ο χρόνος είχε καταστρέψει κάθε τι πού τήν συνέδεε μέ τή ζωή καί τή νεότητα.

Καί γύρισε άργά στό σπίτι της καί ποτέ δέν πήγε στόν δημόσιο κήπο. "Ενοιωθε ότι είχε γεράσει κ' η καρδιά της.

"Όσο γιά τόν Σιμόνε, δέν μπορούσε νά καταλάβη γιατί πειράχθηκε τόσο η γυναίκα του από τήν ιστορία ένό ζητιάνου... Δέν ήξερε ποιό ήταν τό μυστικό τής Λάουρας!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΕΡΟΤΣΙ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΙ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΑ

Οί Μωαμεθανοί θεωρούνε τούς τρελλούς ίερούς καί άπαράθιαστους. "Όταν κάποιος ξένος ρώτησε έναν Μωαμεθανό γιατί σέβονται τόσο πολύ τούς τρελλούς, εκείνος τοῦ απάντησε:

—"Ο Θεός έδωσε τό λογικό στόν άνθρωπο, γιά νά τόν προφυλάξη στή ζωή απ' τό κάθε κακό. "Αμα λοιπόν λείψη απ' τόν άνθρωπο τό λογικό, αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος τίθεται υπό τήν προστασία τοῦ Θεοῦ!..

Τό «Μπουκέτο» συνεπές πρὸς τās ύποσχέσεις του, εξακολουθεί νά εκδίδη, χάριν τών άναγνώστών του, ένα έκλεκτόν αίσθηματικόν ρομάντζο μηνιαίως.

Είμεθα βέβαιοι, ότι τό άναγνωστικόν μας κοινόν θά εκτιμήσῃ καί θά ύποστηρίξη τήν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καί αὐταί αἱ έφημερίδες διέκοψαν ἤδη τās μηνιαίας εκδόσεις των. Μόνον τό «Μπουκέτο» τās εξακολουθεί καί θά τās εξακολουθήσῃ καί εἰς τό μέλλον κομψάς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ γάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εἰς τούς φίλους του εἰς αἰρετικές φιλολογικές απολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτά ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ 'Αλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά (νιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ 'Αββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τής Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ 'Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τής Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ 'Ετεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντε Σεμουά.
- 12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ 'Οκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πώλ Φεβάλ.

"Όσοι δέν έπρολάβετε νά προμηθευθῆτε τὰ άνωτέρω βιβλία, δύνασθε νά τὰ πάρετε από τὰ γραφεία μας, όδός Λέκα αριθ. 7, μέ δρχμας 8 καί χωρίς δελτία.

"Από τās παλαιότερας εκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδονται εἰς τούς άναγνώστας μας χωρίς δελτία καί μέ δρχμας 5 διά τās 'Αθήνας καί 6 δρχμας διά τās έπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τής Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
«Η ΣΟΝΙΑ» τής Γκρεβίλ.

Καί «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ 'Εντγας Ποέ.

(Δύο τόμοι, έκαστος δρχμ. 5 διά τās 'Αθήνας καί 6 διά τās 'Επαρχίας)

Καί τὰ ὅκτω περὶ φημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

πού τιμῶνται δρχμ. 25, πρὸς 5 δρχμ. έκαστον διά τās 'Αθήνας καί 6 διά τās 'Επαρχίας, ελεύθερα ταχυδρομικῶν τελών.

Διά τό 'Εξατερικόν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα. Εἰδοποιούνται όμως οἱ άναγνώσται μας, ότι τὰ βιβλία αὐτά πρέπει νά τὰ ζητήσουν απ' εὐθείας από τὰ γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλῶνιν εἰς τὰ κατά τόπους πρακτορεία τών έφημερίδων.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΕΚΑΡΕΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΤΟΥ

ΤΟ σπίτι της θείας Κόρας εκεί έξω στην ακροθαλασσιά τραβούσε την περιέργεια όλων των περιγητών που περνούσαν από την περιφέρεια. Στις άγριες εκείνες άκτες του Ατλαντικού είχαν τον παλιό καιρο τα λημέρια τους οι πειρατές των Αντίλλων κι' ένας θρύλος έλεγε πως στο κτήμα ακριβώς της θείας Κόρας είχαν άλλοτε κρύψει τους θησαυρούς του ό περίφημος πειρατής Τήτς. Οι άνθρωποι της περιοχής είχαν κάνει πολλές έρευνες, χωρίς όμως να κατορθώσουν να έρθουν παρά μόνο ένα-δυό σκουριασμένες παλιοράγκιες και λίγα συντρίμια από ναυάγια. Τα εκατόν χιλιάδες χρυσά δουβλόνια που, κατά την παράδοσι, ο πειρατής είχε κρύψει εκεί, είχαν γίνει άφαντα.

Είχαν περάσει κάπου διακόσια χρόνια από τότε και στο σπίτι της θείας Κόρας κανείς πειά δεν απέδιδε σημασία στο θρύλο. Η γρηά θεία μου, που ήταν πλουσία, είχε εγκαταλείψει το Σικάγο μόλις πέθανε ο άντρας της και είχε πάει να εγκατασταθεί στο παλιό προγονικό της σπίτι, αυτό ακριβώς που σχετιζόταν με το θρύλο του πειρατού Τήτς.

Η θεία Κόρα ζούσε ευτυχισμένη εκεί, και ήταν ακόμα πιο ευτυχισμένη κάθε φορά που ή άνεψιά της ή Κυνθία, ή κόρη του δισεκατομμυριούχου «Βασιλέως του βαμβάκιου», πήγαινε και περνούσε μαζί της κανένα δεκαπενθήμερο. Η κοπέλλα περπατούσε στην ακροθαλασσιά, ανεβοκατέβαινε στα θουνά, ανέπνεε τον καθαρό αέρα και διασκεδάζε αφήνοντας τη θεία Κόρα να την χαϊδεύει και να την περιποιηθεί. Η γρηά την αγαπούσε σαν να ήταν αληθινό παιδί της, και εις ένδειξιν μάλιστα εξαιρετικής αγάπης, της είχε υποσχεθεί να της δώσει για γαμήλιο δώρο το μεγάλο ήλιακό ρολόι που δρισκόταν στο πάρκο της.

Η υπόσχεσις αυτή δεν ένθουσίασε την Κόρα, γιατί το πανάρχαιο αυτό ήλιακό ρολόι ήταν έντελώς περιττό για τη σύγχρονη ζωή, όπου έχουν πέρασι μόνο τα χρονόμετρα μαθηματικής ακριβείας. Μ' όλα ταύτα όμως, συλλογιζόταν το ήλιακό αυτό ρολόι με κάποια συγκίνησι, γιατί εκεί κοντά είχε δώσει το πρώτο ραντεβού στον αγαπημένο της Ρότζερ, κι' ακόμα γιατί τον πρώτο καιρό της αγάπης τους οι δυο νέοι είχαν χαράξει τα όνόματά τους στον στύλο και στη θάσι του πέτρινου ρολογιού.

Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε, ένας δλόκληρος χρόνος, κι' όμως ή κατάσταση έβρισκόταν στο ίδιο πάντα σημείο. Ο Ρότζερ ήταν ένα πρώτης τάξεως παλληκάρι, τίμιος, εργατικός, καλόκαρδος. Μόνο που ή οικονομική του κατάσταση δεν ήταν άνηρά. Βέβαια ζούσε αξιοπρεπώς μόνου του, μα αν παντρευόταν, δεν θα μπορούσε ν' ανταποκριθεί στις αξιώσεις μιας κακομαθημένης κοπέλλας, όπως ήταν ή Κυνθία.

Οι δυο νέοι συχνά είχαν τσακωθεί πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Η Κυνθία ήθελε να πείσει τον αγαπημένο της, ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να την παντρευτεί, αφού ή τεραστιά-προίκα της θα έφτανε και για τους δυο. Ο Ρότζερ όμως με κανένα τρόπο δεν το δεχόταν αυτό και της έλεγε πως αν ήθελε να παντρευτούν, έπρεπε να δεχθεί να συμμεριστεί τη μέτρια ζωή του, όπου αυτός να κατορθώσει να καλυτερεύσει τη θέση του.

Τα έρωτικά αυτά τσακώματα εξακολούθησαν και κατά την διάρκεια της τελευταίας επισκέψεως της Κυνθίας στο σπίτι της θείας Κόρας, ή οποία είχε προσκαλέσει και τον Ρότζερ για να μη χωρισθούν οι έρωτευμένοι.

Η θεία Κόρα έσπαζε το μυαλό της για να βρη μιá λύσι στο πολύπλοκο αυτό αισθηματικό πρόβλημα, που εμπόδιζε την ευτυχία της άνεψιάς της. Μα αυτή δεν κτύπαζε το πρόβλημα όπως το κτύπαζαν οι δυο νέοι. Ήξερε πως ήταν και να έρχόντουσαν τα πράγματα, το νεαρό ζευγάρι θα έμενε φτωχό. Γιατί ή Κυνθία γελιόταν όταν νόμιζε πως ο πατέρας της θα της έδινε τεράστια προίκα. Βέβαια, ο «Βασιλιάς του βαμβάκιου» ήταν πάμπλουτος και λάτρευε την κόρη του. Θα της έδινε βασιλική προίκα, υπό τον όρον όμως να παντρευτεί τον άντρα που αυτός της διάλεγε, δηλαδή κανένα τραπεζίτη ή μεγαλοεπιχειρηματία. Όχι όμως ένα μέτριο ανθρώπακο, σαν τον Ρότζερ, που ίσως να είχε πολύ μέλλον, διόλου όμως παρόν.

Το ήξερε καλά αυτό ή θεία Κόρα, όπως ήξερε επίσης ότι ο μακαρίτης ο άντρας της δεν της είχαν αφήσει αρκετή περιουσία για να μπορέσει να βοηθήσει το νεαρό ζευγάρι.

Κι' ενώ έβλεπε να όρθώνεται μπροστά της το πρόβλημα της ευτυχίας της άνεψιάς της, άναστεύαζε κι' έλεγε:

— Τί κρίμα να μην είνε αληθινή ή ιστορία του θρύλου για τις εκατόν χιλιάδες χρυσά δουβλόνια...

Οι δυο νέοι εξακολουθούσαν τις ρομαντικές τους. Μόνο που τώρα δεν χάραζαν πια τα όνόματά τους στη θάσι του ήλιακού ρολογιού. Άπεινάσας τα τσακώματά τους άστεία ως τότε, άρχισαν να νωνται πιο σοβαρά.

— Είσαι πολύ περήφανος, έλεγε ή Κυνθία, και δεν θέλεις να πάρης τα λεφτά του πατέρα μου! Και καταστρέφεις έτσι την ευτυχία μας!

— Έσύ καταστρέφεις την ευτυχία μας, άπαντούσε ό νέος, αφού δεν θέλεις να έγκυα ταλείψης τα πλούτη και τ' αγαθά σου, για να ζήσης μαζί μου μιá ήσυχη και ευτυχισμένη ζωή.

Μια μέρα όμως, τα πράγματα πήσαν σοβαρότερη τροπή. Η θεία Κόρα, ή Κυνθία και ο Ρότζερ κάθονταν στο τραπέζι, όταν έξαφνα μπήκε ένας ύπηρέτης κρατώντας ένα τηλεγράφημα. «Ήταν για τη νέα».

Η Κυνθία το άνοιξε, το διάβασε και έβγινε κατάχλωμη.

— Τί συμβαίνει, παιδί μου; τη ρώτησε ή θεία Κόρα ανησυχώντας κάπως.

— Η νέα έμεινε λίγη ώρα σιωπηλή, μα ύστερα το πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο.

— Έτσι είνε καλύτερα, ψιθύρισε.

Και βλέποντας τη θεία της και τον Ρότζερ που την κινούσαν περιέργια και ανήσυχα, είπε:

— Είνε τηλεγράφημα από τον μπαμπά.

— Μήπως έπαθε τίποτα;

— Όχι. Πρόκειται για άλλο ζήτημα.

Και κυττάζοντας παράξενα τον αγαπημένο της, ή Κόρα πρόσθεσε:

— Πρέπει να με συγχωρήσης γι' αυτό που έκανα, Ρότζερ!

Μα ή κατάστασις δεν μπορούσε να εξακολουθήσει. Τηλεγράφησα σήμερα το πρωί του πατέρα μου, λέγοντάς του ότι έβλω να σε παντρευτώ...



Άνοιξε το κουτάκι και πήρε από μέσα τις σκουριασμένες δεκάρες.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΑΡΝΙ ΦΟΥΡΝΟΥ ΜΕ ΤΥΡΙ

(Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η ς)

(Αί κατωτέρω δύο συνταγαι έστάλησαν εκ Θεσσαλονίκης παρά της κυρίας ΝΙΟΒΗΣ ΓΑΡΥΦΑΛΗ)

Κόβεται κομμάτια το άρνισιο κρέας, όπως για γκιουβέ-τοι. Το θάζουν στο ταψί ή καραβάνα και το αλατοπιπρώνουν — όχι πολύ άλατι, διότι θα προστεθή και τυρί — επίσης θάζουν και άνιθο ψιλό και λίγο δυόσμο, το άνάλογο θούττο-ρο μισολυμένο και αρκετή ντομάτα πουρέ, διαλυμένη με λίγο νερό. Ανακατεύονται όλα καλά και άπλώνονται στο ταψί. Έχουμε τότε τυρί άσπρο τρίμματα και τα θάζουμε έδω κι' εκεί στα κενά του κρέατος. Ψήνεται στο φούρνο και προσέχουμε να μη ξεροψηθή το τυρί. Μα μείνει δέ μετά το ψήσιμο λίγη σάλτσα στο φαγητό και διά τούτο, κατά το ψήσιμο, ρίπτεται από λίγο-λίγο νερό.

ΑΡΝΟΠΗΤΤΑ ΜΕ ΤΥΡΙ

Διαλέγονται ψαχνά κρέατα άπ' ότιδήποτε μέρος του άρνιου, έστω και στήθη και λαμύς. Το ξεκοκκάλισμα γίνεται αφού θράση το κρέας, το όποιο θα είνε κομμένο όπως για έντραδα. Το θάζουμε να θράση όπως για θραστό, με λιγώτερο νερό όμως, προσθέτομε δέ και 8-10 κρεμμύδια δλόκληρα και λίγες ρίζες σέλινου ή μαϊντανού. Αφού θράση, στραγγίζουμε το ζουμί και το ξαναθάζουμε στη φωτιά να τραβήξη και μείνει έως μισή όκά — ή άναλογία αυτή είνε δια πηitta με δύο όκάδες περίπου κρέας ώμο. Έντωμεταξύ ξεκοκκαλίζουμε τα ψαχνά, χωρίς να λιώνουν πολύ και τα θάζουμε σε λεκάνη, καθώς και τα θρασμένα κρεμμύδια, τα όποια μισολυόμε με τα δάχτυλα. Τότε κτυπούμε 8-10 αυγά σ' ένα κατσαρόλι ή λεκάνη, προσθέτομε το τραβηγμένο ζουμί, επίσης δέ έως 100 δράμια τυρί κασέρι ξυσμένο, προσθέτομε άνιθο και μαϊντανό και τ' άρίπτομε στο κρέας και τα άνακατεύουμε καλά.

Έχουμε τότε φύλλα του μπακλαβά 8 έως 10 και τα στρώνουμε σε ταψί, βουτυρώνοντες αυτό. Έντωμεταξύ άπλώνουμε επί αυτών την γέμισι, την στρώνουμε άπ' έπάνω με το μαχαίρι και πασπαλίζουμε λίγο τυρί ακόμα. Ψήνεται δέ εις

φούρνο μέτριο μέχρις ότου ψηθούν τα φύλλα από κάτω και πήξη καλά ή σάλτσα στα αυγά, προτού τα χυθεί στο ταψί, ιδούμε ότι είνε πολύ σφικτή ή γέμισις, της προσθέτομε λίγο νερό ή γάλα, ώστε να ατλάνη εύκολα στο στρώσιμο. Αν θέλουμε μάλιστα, διαλύουμε και ως ένα κεράσι γιαούρτι μέσα σ' αυγά. Έάν δέ δύν έχουμε πρόχειρα φύλλα του μπακλαβά, τότε κομνόμε φύλλο σπιτικό.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΠΑΚΟΪΑ ΕΝΕΝΗΝΤΑ ΕΝΝΙΑ!

— Μα τί συμβαίνει, τέλος πάντων, θεία; Δεν καταλαβαίνεις, χρυσή μου; Είνε από τις πρώτες δεκάρες που έλαμε το έλεύθερο άμερικανικό κράτος. Στοιχίζουν δέκα χιλιάδες δολάρια ή κάθε μια! Προχθές διαβάσα στην έφημερίδα πως τόσο πουλήθηκε μιá τέτοια δεκάρα σε κάποια δημοπρασία! Είνε οπρισιώτατες!

— Θεία, μού φαίνεται σαν άπιστευτα... Πενήντα χιλιάδες δολάρια αυτές ή σκουριασμένες δεκάρες...

— Τώρα έχετε πενήντα χιλιάδες δολάρια, και μπορείτε να παντρευτείτε έκανε ή θεία Κόρα χαρούμενη.

— Ω, θεία, ξέρεις πολύ καλά πως δεν μπορούμε να δεχθούμε ένα τέτοιο δώρο... προσπάθησε να διαμαρτυρηή ή Κυνθία.

— Μην είσαι άνόγη! Σου είχα υποσχεθή το ήλιακό ρολόι για γαμήλιο δώρο. Μαζί με το ρολόι θα πάρης και τις δεκάρες. Μα μην πης τίποτε του Ρότζερ προτού παντρευτείτε...

— Γιατί αυτό; ρώτησε ή νέα.

— Γιατί αυτός ο έλίκας, με την ήλωση περήφάνειά του, ίσως φαντασθή πως σε παίρνει για τίς... πέντε δεκάρες σου!

ΣΙΟΥΑΡΝΤ ΤΡΕΝΤ



Ο Ρότζερ έμεινε σιωπηλός, μα ή θεία Κόρα δεν κρατήθηκε και ήνιξε:

— Και τί άπαντιά ο προκομμένος ο άδελφός μου;

— Να σάς διαβάσω το τηλεγράφημά του.

Και διάβασε:

«Παντρεύου με τις ευχές μου, αλλά ούτε έσύ, ούτε ο άλήτης ο άντρας σου, να περιμένετε από μένα δεκάρα».

ΤΖΩΝ ΦΙΝΔΕΎ»

— Άμ' τον ξέρω εγώ τον γέρο τσιγγούνι! γκρινιάζε ή θεία Κόρα

Όσο για τον Ρότζερ, αυτός που έπρεπε να είνε μάλλον ευχαριστημένος από την άπάντησι του πολυεκατομμυριούχου, αφού συνέπιπτε άπολύτως με τις αντίληψεις του, φάνηκε στενοχωρημένος. Η Κυνθία όμως δεν το παρατήρησε κι' εξακολούθησε:

— Έτσι όμως λύνεται το πρόβλημα. Η άπάντησις του τέρα μου μ' έκανε να πάρω την άπόφασί μου. Ρότζερ, έσύ είχες δίκιο. Άύριο κιόλας θα παντρευτούμε.

— Μπαβό, Κυνθία! φώναξε ή θεία Κόρα, τρισευχισμένη. Αυτό έπρεπε να το άποφασίσης από την πρώτη στιγμή. Τα λεφτά δεν κάνουν την ευτυχία και ο Ρότζερ θα κατορθώσει να σε κάνει ευτυχισμένη.

Μα ό νέος δεν φαινόταν να συμμερίζεται αυτή την άποψι. Όχι ότι ήταν άνειλικρινής και είχε δυσαρεστηθή από την άπόφασι του πολυεκατομμυριούχου, να μη τούς δώσει δεκάρα — αφού αυτό ακριβώς ζητούσε κι' ο ίδιος. Μα τώρα όμως που το όνειρό του πλησίαζε να γίνη πραγματικότητα, τώρα που ή Κυνθία είχαν άποφασίσει να τον παντρευτεί όπως ήταν, άρχισε να άνθρωπιέται αν αυτό που θα έκανε σε λίγο ήταν τίμιο.

— Πρέπει να κυττάζουμε τίμια τα πράγματα, Κυνθία. Είπε ξαφνικά ο Ρότζερ. Νομίζω πως δεν έχω

το δικαίωμα να σου στερήσω την μεγάλη ζωή και τα πλούτη, στα όποια είσαι συνηθισμένη, για να συμμερισης την ταπεινή ζωή μου.

— Μα τί είνε αυτά που λές; διαμαρτυρήθηκε ή νέα.

— Λέω την αλήθεια, εξακολούθησεν ο Ρότζερ. Πρέπει να έγκαταλείψουμε την ιδέα αυτή του γάμου, που σε λίγο, όταν θ' άρχίσης να νοσταλγής την παλιή σου ζωή, θα σε κάνει δυστυχισμένη.

Άρχισε τότε μιá μεγάλη φιλονεικία, που με κάθε τρόπο προσπαθούσε ή θεία Κόρα να κατευνάσει. Και στο τέλος, ενώ ή Κυνθία τραβήξε κλαίγοντας προς τον κήπο, ο Ρότζερ πήγε και κλειδώθηκε στο δωμάτιό του λέγοντας πως την έπομένη θα έφευγε με το ήρωινό τραίνο.

Τί περιέργες ψυχές έχουν οι σημερινοί νέοι! μουρμούρισεν ή θεία Κόρα, που μάταια προσπαθούσε να βρη μιá λύσι.

Καταλάβαινε την αυτοθυσία του Ρότζερ και την αγάπη της Κυνθίας, και έπιθυμούσε τόσο πολύ να τούς βοηθήσει!

Η θεία Κόρα κατέθηκε σε λίγο στον κήπο άναζητώντας την Κυνθία. Την έβρηκε καθισμένη στη θάσι του ήλιακού ρολογιού. Η νέα που δεν έκλαιγε πια, κρατούσε στο χέρι της ένα μαχαίράκι και με θυμό έβγινε τα χαραγμένα πάνω στην πέτρα όνόματά τους, τα όνόματά που τα είχαν χαράξει τον καιρό της ευτυχίας τους. Σάν είδε τη θεία της, άφησε να πέση από το χέρι της το μαχαίρι, που έκανε ένα παράξενο κρότο, σαν ή γη από κάτω ναταν κούφια. Το πράγμα φάνηκε περίεργο στη θεία Κόρα, ή οποία έσκυψε και σκάισε στο σημείο που είχε πέσει το μαχαίρι, στη θάσι ακριβώς του ήλιακού ρολογιού. Και κατάπληκτη έθαλε από το χρώμα ένα μικρό σκουριασμένο κουτάκι, πάνω στο όποιο υπήρχε χαραγμένη ή ακόλουθη έπιγραφή:

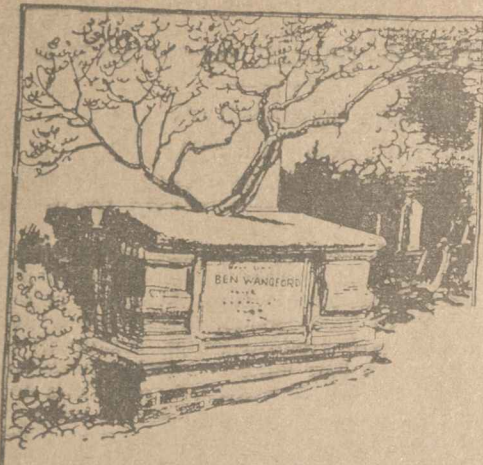
«Καλή τύχη. — Πλοίαρχος Τήτς».

Η γρηά άνοιξε το κουτάκι, πήρε από μέσα πέντε σκουριασμένες δεκάρες και φώναξε:

— Βρέ τον γέρο-κατεργάρη! Όστε αυτά είνε τα εκατόν χιλιάδες δουβλόνια του πειρατού; Ο άθλιος εδημιούργησε έναν δλόκληρο θρύλο για πέντε παληοδεκάρες!

Μα ξαφνικά τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, το πρόσωπό της χλώμιασε και άρχισε να φωνάζει:

— Χίλια έπακόσια ένενήντα έννια! Ύψιστε Θεέ! Κυνθία, τοίμηρέ με! Κύττα αυτές τις δεκάρες! Είνε του χίλια έ-



Η επιτάφιος συκιά

άπέκτησε ένα αγόρι, το οποίο έδειξε τόσο υπερφυσική πρόωρη ανάπτυξη, ώστε... σε ηλικία έξη μόλις μηνών μπορούσε να μιλά καθαρά, απαγγέλλοντας άπταιστα ολόκληρο το αγγλικό αλφάβητο!

Σε ηλικία δυο ετών, το «παιδί-θαύμα» αυτό ήξερε καλά πειά να γράφει και να διαβάει. Και σε ηλικία έφτα ετών είχε τόσο προχωρήσει στις ανώτερες τάξεις του κολλεγίου, ώστε είχε για συμμαθητά του αγόρια ηλικίας δεκαπέντε ως δεκαοχτώ ετών, άριστέυοντας σε όλα τα μαθήματά του κ' ειδικώς στη Γεωμετρία!

Ο μικρός Σιντί είχε περίφημος στην 'Αμερική μαζί με τους επίσης μικρούς Έδουαρδο Χάρβεϊ, Βίνφρεντ Στόουνερ και Τζών Τρύμπουλλ, που αποτελούν σήμερα την πιο θαυμαστή τετράδα των «υπερφυσικών παιδιών» της 'Αμερικής.

Βλέπετε αυτή την επιτάφιο συκιά, στη σχετική εικόνα μας;... Διαβάστε τώρα και την περιεργή ιστορία της: Λίγα μίλια πιο έξω απ' το Λονδίνο, βρίσκεται το γραφικό προάστιο Ουάτφορντ.

Στο νεκροταφείο του προαστίου αυτού, και κοντά στην εκκλησία του (της αγίας Μαρίας Μαγδαληνής), έναφιάστηκε κατά το έτος 1800 ο 'Αγγλος αξιωματικός του ναυτικού σέρ Μπέν Ουάγκφορντ. Σύμφωνα με μια ιδιότροπη επιθυμία του νεκρού, οι συγγενείς του έβαλαν στη χούφτα του ένα ξερό σūκο, το οποίο θάφτηκε κι' αυτό μαζί του.

Οι σπόροι του σūκου με τον καιρό φύτρωσαν. Η άποικια των βλαστών αυτών, χρησιμοποιούσαν για λίπασμα του νεαρού φυτού, το οποίο γρήγορα αναπτύχθηκε κατόπιν μέσα στο εύφορο χώμα του νεκροταφείου. Με το πέρασμα των χρόνων, η καλοθρεμμένη αυτή συκιά θέραινε. Και τότε δύναμι ανέπτυξε ο στίβος κορμός της, ώστε η πλάκα του τάφου άνοιξε στα δυο, η συκιά δε αναπτύχθηκε προς τα έξω, ελεύθερη πειά!...

Σήμερα, αν έπισκεφθήτε το νεκροταφείο του Ουάτφορντ, θα αντικρύσετε αθηνικώτατο το καταπληκτικό αυτό φαινόμενο. Σημειώστε δε, ότι η έκατον τριάντα έξη χρόνων επιταφία συκιά αυτή, βγάζει σūκα θαυμάσια, τα οποία όμως κανένας δεν τρώει από κάποια ένστικτη αηδία!...

Στις 7 Σεπτεμβρίου του 1929, ένα φορτηγό τραίνο παρέσυρε μια αγελάδα, κοντά σ' ένα χωριό της Γλασκώθης στην 'Αγγλία.

Το φτωχό ζώο δεν σκοτώθηκε, εύτυχως. Κόπηκε όμως το μπροστινό δεξί πόδι του. 'Αλλά ο ιδιοκτήτης, έπειδή υπεραγαπούσε την καλή αγελάδα του, έδωσε σχεδόν τα διπλάσια απ' την αξία της, και την μετέφερε άμέσως στη Γλασκώδη.

Εκεί, η αγελάδα νοσηλεύτηκε σε μια καλή κτηνιατρική κλινική. Το κομμένο πόδι της θεραπεύτηκε, και στη θέση του μπήκε άλλο — ξύλινο αυτό — με το οποίο περπατάει περίφημα, γιατί το συνήθειε γρήγορα.

Ο ιδιοκτήτης μίστερ Τζάιμς Ήθανς, πλούσιος αγροκτηματίας, τόσο ευχαριστήθηκε απ' το ευχάρι-

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Και πάλι άπίστευτα πράγματα θά σάς άφηγηθούμε, αγαπητοί αναγνώσταί. Αρχίζουμε: Ο καθηγητής της Φιλοσοφίας, στο φημισμένο άμερικανικό Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, δόκτωρ Βόρις Σιντί, παντρεύτηκε πρόδωλον έδων σε κάπως ώριμη ηλικία. 'Απ' τον γάμο του αυτόν,

στο αυτό άπότηλεσμά, ώστε πλήρως άγούγυστα κι' ένωθάρυ πρόστιμι στη σιδηροδρομική έταιρεία, γιατί από άμείλειά του άφηνε τις άγελάδες του να περπατούν στη σιδηροδρομική γραμμή!...

Και τώρα, σάς παρουσιάζουμε τον «άνθρωπο-θερμοκήπιο»! Ο εξαπλωμένος ανάσκελα φακίρης αυτός, τον όποιο βλέπετε στη σχετική εικόνα μας, ζή στη Βεγγάλη των 'Ινδιών. Κάθε χρόνο έκτελει από μια φορά το άκόλουθο πείραμα — σε μια κεντρική πλατεία της πόλεως — το όποιο άπαιτεί υπερφυσική σχεδόν ύπομνη κι' αυτοκυριαρχία:

Ο φακίρης εξαπλώνεται ένα πρωί ανάσκελα στις πλάκες της πλατείας. Και οι βοηθοί του τοποθετούν λίγο χώμα στη λακκουβίτσα, ή όποια βρίσκεται μεταξύ του κάτω χείλους του και της άκρης του σαγονιού του.

Μέσα στο λίγο αυτό χώμα, σπέρνουν ένα μικρό σπόρο του φυτού «μουστάρδα», και τον ποτίζουν κατόπιν ταχιά. Ο φακίρης μένει, επί τέσσερα ολόκληρα ήμερόνυχτα, έπτελως άκίνητος, δίχως να φάη, δίχως να πιή το παραμικρό και δίχως να έπηρεάζεται απ' το φλογερό λιπύρι της ήμερας κι' απ' την παγερή ψύχρα της νύχτας!...

Έντωμεταξύ, ή θερμότης του κορμιού του, το λιπαρό ρώμα και το συχνόπότησμα, εύνοουν την ταχεία ανάπτυξη του σπόρου της μουστάρδας. Βλαστάνει αυτός ο σπόρος αιναιγία και κατά το πρωί της πέμπτης πειά ήμέρας φτάνει και ξεπερνάει απ' το χώμα του, σαν ένα τρυφερό κι' εύαισθη θλαστήρι!

Το πείραμα τελείωσε, κύριοι! φωνάζουν τότε οι βοηθοί του θαυμαστού φακίρη, σάν κατάπληχτο όχλο, ο όποιος παραστέκεται. Δώστε τον όβολό σας, τώρα!

Και πραγματικώς, δίνει τον όβολό του με τόσο εύχαρίστησι ο κόσμος, ώστε μαζεύεται κάθε φορά ένα στρογγυλό χρηματικό ποσό, το όποιο έπιτρέπει στους λητούς — κι' αστηρής άσκητικής ζωής — ανθρώπους εκείνους, να ζούν άνετα ως το χρόνο πάλι!

Νά κι' άλλο ένα άπίστευτο πάλι — όπως κατήντησε μάλιστα ο κόσμος σήμερα — αλλά αληθινώτατο: Στο Βερολίνο ζή μια ιδιότροπη και πλουσιωτάτη κυρία, ή όποια λέγεται Καρολίνα Βόρτ.

Χήρα και χαροκαμένη μητέρα ένός παιδιού, το όποιο έχασε στόν παγκόσμιο πόλεμο κατά το 1916, άφιερώνθηκε από τότε ολόψυχα στην άγαθοεργία. Όλα τα εισοδήματά της μεγάλης περιουσίας της, τα ξοδεύει στους φτωχούς.

Ιδιοκτήτρια επίσης μιας μεγάλης πολυκατοικίας στο Βερολίνο, τη νοίκιασε σε έξηντα περίπου φτωχές οικογένειες απ' το 1916, έτος του θανάτου του μοναχογιού της. Κι' από τότε ως σήμερα, αν και πέρασαν σχεδόν είκοσι χρόνια, δεν θέλησε να εισπράξη ούτε καν ένός μηνός ένόικια απ' τους φτωχούς — αλλά και τόσο τυχερούς — έννοικιαστές της!...

Έννοείται ότι κι' εκείνοι τη λατρεύουν σαν άγία, ολόκληρο δε το Βερολίνο τη σέβεται και την έκταμάει άφάνταστα!

Ο λογιστής Βάκλαφ Κράτσοβιλ, στην πολυχρή Πρεράου της Τσεχοσλοβακίας, έχει πικνά γυλάξια φρύδια, ένω τα μαλλιά του είνε ολόξανθα!



Ο «άνθρωπος-θερμοκήπιο»!



Η ανάπηρη αγελάδα



Ο μικρός Σιντί, το «παιδί-θαύμα».



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ 'ΑΣΤΕΡΩΝ, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΨΥΧΡΕΣ ΚΑΙ ΦΛΟΓΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Άρθρο του γόητος της δόθνης Κλάρκ Γκέιμπλ)

Ο έρως ήταν και είνε πάντα για μένα ή μεγαλύτερη άπασχόλησις της ζωής μου. Ο έρως βρίσκεται υπεράνω και του πλούτου και της δόξης. Η Τζόαν Κράουφορντ, πρην χωρίσι από τον Ντουγκλας Φαίρμπανκς, υιόν, είχε και πλούτη και δόξα και άνεσι και πολυτέλεια. Κι' όμως πολλές φορές μου έκανε την τιμή να μου έμπιστεύεται τις κρυφές σκέψεις της και να μου εξομολογείται:

— Βρίσκω πώς είνε πάρα πολύ άνοστη ή ζωή! Δεν είμαι εύτυχισμένη! Τι να κάνω λοιπόν, τί να κάνω;...

— Άγάπησε!... την συμβούλευα πάντα, γιατί πρέπει να σάς πω πώς έχω τη λύση του «ειδήμονος» και του «διδαιτητού» στα έρωτικά μαθήματα και γενικώς στα ζητήματα της εύτυχίας του ανθρώπου.

Η θελκτική Τζόαν άκολούθησε τη συμβουλή μου, αγάπησε τον Φρανσώ Τόν που την έλάτρευε κι' έγινε εύτυχισμένη, όπως όμολογεί τώρα ή ίδια, έπειδή άκριβώς δεν χρωστάει αυτή την εύτυχία της, ούτε στα πλούτη της, ούτε στη δόξα της, αλλά στόν έρωτα.

Μά φτάνει λοιπόν ν' αγαπάμε για να γίνουμε εύτυχισμένοι; Όχι, βέβαια, γιατί όποιος έχει αυτή τη γνώμη παραλογίζεται. Ο έρως πρέπει να είνε άμοιβαίος. Αυτό είνε μια άπαραίτητη προϋπόθεσις για την έπίτευξη της εύτυχίας.

Ός έδω ή ιδέες μου είνε άπλες και νομίζω πώς όλοι σας θα συμφωνήτε μαζί μου. Από έδώ και πέρα όμως τα πράγματα μπερδεύονται. Αυτή ή αρχή μου, ότι ο έρως άποτελεί την εύτυχία της ζωής μας, θα ήταν άναμφισβήτητη και δεν θα είχε ανάγκη καμμιάς έπεξηγήσεως, αν όλες ή γυναίκες είχαν την ίδια ιδιοσυγκρασία. Ξέρουμε όμως ότι υπάρχουν ψυχρές και φλογερές γυναίκες και συνεπώς ή έρωτικές ιδιοσυγκρασίες χωρίζονται σε δυο μεγάλες κατηγορίες. Κι' έτσι τίθεται το μεγάλο έρώτημα: Ποιές γυναίκες από τις δυο αυτές κατηγορίες μάς κάνουν εύτυχισμένους και γιατί;

Το ζήτημα αυτό το έρωτος που είνε από τα πιο οδυώδη του, πρέπει να έξετασθή με μεγάλη ακρίβεια και με μεγάλη έπίσης διαύγεια. 'Ας φέρουμε ένα παράδειγμα:

Γνώρισα δυο άνδρόγυνα στο Χόλλυγουντ που δεν είχαν καμμιά έρωτική άρμονία στη ζωή τους. Η γυναίκες, γνωστοί «άστέρες», ήταν ψυχρές προς τους άνδρες τους κι' όμως ήταν γοητευτικές, «μοιραίες» θα έλεγα, γιατί είχαν άναριθμήτους θαυμαστές. Αυτή ή έρωτική ψυχρότητά τους, ήταν γι' αυτές άνεξηγήτη και δεν διάσασαν να ζητήσουν τη συμβουλή μου. Τό ίδιο έκαναν κι' οι άνδρες τους. Κι' ωστόσο δεν μπορούσε να πη κανείς ότι είχαν πάψει ν' αγαπιώνται. Τι συνέβαινε λοιπόν; Ποιά ήταν ή αίτία αυτής της ψυχρότητας;

Άφου σκέφθηκα αρκετά τους έδωσα την έξης συμβουλή:

— Ξεχάστε πώς είσαστε παντρεμένοι και ξαναγυρίστε στην έποχή που είσαστε έρωτευμένοι και φλερτάτε μεταξύ σας με το πάθος δυο τρυφερών φίλων. Με το γάμο σας έγκαταλείψατε το φλέρτ κι' αυτό άκριβώς είνε ή αίτία της ψυχρότητας που παρατηρείται στόν έρωτά σας.

Οι φίλοι μου γέλασαν με την «ά-

φέλειά» μου, μά δεν άρνήθηκαν ν' άκολουθήσουν την συμβουλή μου. Κι' όπως ήσαν άξιοθαύμαστοι ήθοιοι, αρχίζουν να παίζουν την «κωμωδία του φλέρτ», όπως έλεγαν, με μια άπαράμιλλη τέχνη. 'Ε, λοιπόν, θέλετε να μάθετε το άπότηλεσμά; Όλη ή ψυχρότητά τους μεταμορφώθηκε σε φλογερό πάθος!...

Άλλ' άς φέρω κι' ένα άλλο άκόμα παράδειγμα, πιο χαρκτηριστικό:

Ένας φίλος μου, από τους διασημότερους «γόητες» της δόθνης, μου παραπονέθηκε μια ήμέρα ότι ή γυναίκα του, καλλιτέχνης κι' αυτή του κινηματογράφου, ήταν ψυχρή μαζί του.

— Είνε κρύα σαν πάγος! μου εξομολογήθη. Δεν μπορώ να ζήσω με μια τέτοια γυναίκα. Σκέπτομαι πώς πρέπει να χωρίσω!...

Τόν συμβούλευσα να προσέξω περισσότερο τις σχέσεις του μαζί της και να περιμένη άκόμη λίγο καιρό, γιατί το διαζύγιο μπορούσε να τον κάνει δυστυχισμένο.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως παρετηρήθη το έξης φαινόμενο: Η γυναίκα του, που έθεωρείτο ως ψυχρή, είχε ένα φλογερό έρωτικό ειδύλλιο με τον Τζόννυ Βαίσομυλλερ, τόν «Αδωνι του Χόλλυγουντ» και συνέπεια της έρωτικής αυτής περιπετειάς ήταν να χωρίσει ο Τζόννυ Βαίσομυλλερ από την γυναίκα του, την Λούπε Βελέζ κι' ο φίλος μου από την «ψυχρή» κι' άπιστη σύζυγό του.

Ο χωρισμός όμως αυτός τον άφησε άπαρηγόρητο, είτε γιατί αγαπούσε τη γυναίκα του, είτε γιατί είχε πληγωθή, έπειδή όλος ο κόσμος θεώρησε αυτή την έγκατάλειψη από μέρους της συζύγου του ως έναν έξευτελισμό της φήμης του ως «γόητος». Από πείσμα λοιπόν και κατά θάλασιν έκαί — ά το θαύμασι! — δεν άργησε να την έξελογισή πάλι και να την κάνει να παρατήρη τον Τζόννυ Βαίσομυλλερ και να ξαναγυρίσει με περιπάθεια στην άγκαλιά του.

Ποιά είνε τώρα το συμπέρασμα από αυτό το παράδειγμα; Άπλούστατα: ο «γόης» από την ήμέρα του γάμου του είχε πάψει να φλερτάρη τη γυναίκα του κι' έτσι άσυναίσθητα, δημιούργησε μια έρωτική ψυχρότητα στις σχέσεις τους. Κατόπιν όμως, όταν πάλι άρχισε το φλέρτ, κατέκτησε εύκολα και για δεύτερη φορά τη γυναίκα του που είχε παρασύρει με το φλέρτ που ο Τζόννυ Βαίσομυλλερ.

Προσοχή λοιπόν! Η γυναίκες δεν είνε ούτε ψυχρές, ούτε θερμές. Είνε, ό,τι θελήσαμε έμεις, φταίει να έχουμε έπίγνωσι της έρωτικής τεχνικής μας. Κι' ή τεχνική αυτή είνε ένα σοφό και διαρκές φλέρτ άκόμα και μετά το γάμο.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ



Ένα τελευταίο γελοιογραφικό σκίτσο του Κλάρκ Γκέιμπλ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ ασχηνευτική πρωταγωνίστρια της «Φόξ - Φιλμ» Μαξίν Ράινερ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Ἡ γοητευτική Μεξικανή θεντέττα τοῦ κινηματογράφου Ρίτα Κανάλιο





Τέσσαρες από τις γυναίκες που αγάπησε ο Σαρλώ: Η Βιργινία Τσέριλ, η Έννα Πούρβιανς, η Πόλα Νέγκρι και η Γεωργία Άλ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ "ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ,"

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΤΣΑΠΛΙΝ

(Ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο του Άντρε Μωζέ, για τα μαρτύρια που τράβηξε ο Σαρλώ από τις ξεη συζύγους του!)

Η γυναίκες είνε για τον μεγάλο Σαρλώ, τι για μερικούς ανθρώπους τόν... φαγητό τους. Όπως εκείνοι δεν αντέχουν στο μαρτύριο της πείνας, έτσι κι ο Τσάρλυ Τσάπλιν δεν άντεχει στο μαρτύριο της μοναξιάς.

— "Αν θέλετε να πεθάνω από μαρασμό, κλείστε με σ' ένα τόπο που δεν υπάρχουν γυναίκες, λέει μ' ελκρινεία στους φίλους του.

Το κακό όμως είνε ότι ο Σαρλώ στις γυναίκες έχει διαβολεμένη άτυχια. Όλες τον παρεξηγούν και καμιά δεν μπορεί να μαντέψει τον πραγματικό χαρακτήρα του. Και, καθώς φαίνεται, είνε μοιραίο όλοι οι γάμοι του να καταλήγουν στο διαζύγιο, και στο τέλος, ο Σαρλώ σαν εγκληματίας σέρνεται στα δικαστήρια κ' υποχρεώνεται να πληρώσει μια σεβαστή αποζημίωση στη γυναίκα που είχε την άτυχια να τον παντρευτεί. Γι' αυτό το λόγο οι Άμερικανοί άστεειομένοι λένε, ότι ο Σαρλώ θά ήταν θαυόπλουτος αν δεν είχε τη mania να παντρεύεται τις γυναίκες που αγαπάει!... Κι' ο ίδιος άλλωστε το όμολογεί:

— Στη ζωή, λέει, πρέπει να πληρώνω κανείς, τι αγαπάει! Η εύτυχια που σου χαρίζουν ή γυναίκες πουλιάται δυστυχώς πολύ ακριβά!...

Κι' έχει απόλυτο δίκιο. Κάθε γυναίκα του, κατά τους διαφόρους υπολογισμούς, του στοίχιζε για λίγους μήνες, είτε για λίγα χρόνια, πάνω από ένα εκατομμύριο δολάρια! Ποιές όμως ήταν αυτές ή γυναίκες; Πώς παρουσιάστηκαν για να ταραξουν τη ζωή αυτού του μεγάλου καλλιτέχνη; Τι ανάγκαζε το Σαρλώ ν' αναζητά πάντα την τρυφερότητά τους; Γιατί αυτές μεταβαλλόντουσαν έπειτα από λίγο σε πραγματικούς... δημίους του; Αυτό θά προσπαθήσουμε να σάς εξηγήσουμε σήμερα.

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν από μικρός δεν γνώρισε την τρυφερότητα των γυναικών.

— Ζούσα, αποκαλύπτει ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του, σ' ένα φτωχόσπιτο της εργατικής συνοικίας του Λονδίνου. Η μητέρα μου ήταν μια φτωχή αρτίστα που κέρδιζε με χίλια θάσανα το ψωμί μας, γυρίζοντας ατέλειωτα από το ένα υποπο κέντρο στο άλλο. Δεν την κατηγόρω. Ο Θεός άς αναπαύη την ψυχή της. Μά έχω παράπονο ότι ποτέ δεν με χάρειψε και ποτέ δεν μου



Ο Σαρλώ (Γελοιογραφία του Ροζέ Ρουκ)

χαμογέλασε με στοργή...

Να λοιπόν ποιά ήταν ή αιτία της τρομερής μελαγχολίας του Τσάρλυ Τσάπλιν: ή στερήσις της τρυφερότητας, της στοργής... Γι' αυτό, όταν για πρώτη φορά συνάντησε, τη Μιλντρετ Χάρρις, την γοητευτική ήθοποιό, το «πιο άμορφο κορίτσι του Χόλλυγουντ», όπως την έλεγαν, την αγάπησε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Η Μιλντρετ Χάρρις για τον Σαρλώ ήταν ένα χαριτωμένο παιδί. Της έκανε όλες τις ίδιες τροπίες και δεν θύμωνε με καμιά παραξενιά της. Μά μόρα την άφησε μόνη της να πάη να γλεντήσει την Πρωτογονία στη Νέα Υόρκη μαζί με την Μαίρη Πίκφορντ. Η Μιλντρετ δεν του έμεινε πιστή. Ο Σαρλώ το έμαθε και της τηλεφώνησε:

— "Ελα άμέσως στο Χόλλυγουντ! Δεν άνέχομαι να γελοιοποιήσ τ' όνομά μου!

Η γυναίκα του σάν... θρεγμένη γάτα πήρε το τρένο για τη φιλομούπολη, θέβαι ότι θα είχαν τελειώσει με τον Σαρλώ. Ωστόσο εκείνος την περίμενε στο σταθμό μ' ένα άμορφο μπουκέτο λουλουδία. Την έσφιξε με χαρά στη γαλκιά του και δεν της έκανε καμιά παρατήρηση.

Μόλις όμως πέθανε το νεογέννητο παιδί τους, όλος ο έρωσ του Σαρλώ για τη Μιλντρετ Χάρρις εξαφανίστηκε. Με την πρόφασι δέ ότι θέ ήθελε να την αφήσει να παίξει στον κινηματογράφο, την ανάγκασε να ζητήσει διαζύγιο. Φρόντισε μάλιστα το διαζύγιο να έκδοθ ή εις θάλασσά του για να της δώσει ένα γεναίο χρηματικό ποσόν!...

Η δεύτερη γυναίκα του Σαρλώ, ή Λίτα Γκρέυ, σπάθηκε πιό τυχερή από την πρώτη. Μαζί της ο «Βασιλέας του γέλωτος» γνώρισε την αληθινή οικογενειακή ευτυχία. Η Λίτα ήταν μια από εκείνες τις γυναίκες που είνε πλάσμενες για ιδανικούς σύζυγους. Είχε μια άπεραντη ευγένεια στους τρόπους της, ένα άκατανίκητο φιλόγητρο στην όμιλία της και ήταν τόσο καλή, ώστε είχε κατακτήσει τη συμπάθεια όλων των φίλων του Τσάρλυ Τσάπλιν. Όσοι έτυχε να ζήσουν κοντά στο Σαρλώ κείνη την εποχή, όμολογούν ότι ή φίλη του είχε διαρκώς έορτάσιμη όψη. Κιάν θράδυ τά σαλόνια της ήταν καταφύγιο και οι καλεσμένοι του χόρευαν με τον ήχο μιας υπέροχης όρχήστρας. "Όσο για τον ίδιο τον Σαρλώ, άκτινοβολούσε από τη χαρά του και εύχαριστημένος

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΙΗΤΡΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ,"

(Της Μαρσελίνας Ντεμπορντ—Βαλμόρ).

Η ΣΥΓΓΡΩΜΗ

Σκύφτω στη μοίρα που βαρείά με γέρνει, θά πεθάνω. Η φρίκη του θανάτου θες γοητεία να γενή; Έλα, το ένοχο χέρι σου βάλε στην καρδιά μου έπειτα για μια φορά στερνή.

Δεν θάχης τύψη άνώφελη όταν θά πάψη έκείνη να λυώνη και να καρτερή παύοντας να χτυπά. Άλλά θά πής: «Αυτή ή καρδιά ποδχε για μένα γίνε έπαψε ν' αγαπά».

Άπ' την ψυχή μου ή αγάπη μου κυλάει την λαθωμένη. Δες το έργο σου, χωρίς καμιά τρομάρα περισή: Το θάνατο έχω μέσα μου κι' ωστόσο παγωμένη δεν είμαι όπως έσύ.

Πάρ' την καρδιά μου, πάρ' τη! Έγώ που σε λατρεύω ά- (κόμω) για να σου δώσω, αλλοίμονο, δεν έχω άλλο άπ' αυτή! Μά, και ξεσκίζοντάς την, θά δής πως ή συγγνώμη είνε σ' αυτή γραφτή.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Θεέ των παιδιών, άκουσε δώ μιας κόρης την καρδιά: χτυπά κάτ' άπ' τα χέρια μου όλη ήσεία, νά' άκούω πάντα να μιλούν για τά όρφανά παιδιά' άχ, μέσ' στο μέλλον, Θεέ μου, πειά μην κανείς όρφανά.

Για ν' άπαντήση στις φωνές όσων πονούν δώ πέρα με τη βραδυά ένας άγγελος άσε στη γή νάρθη. Βάλε από κάτω άπ' το παιδί που τ' άφησε ή μητέρα ένα μικρό προσκέφαλο για νάποκοιμηθ.

Η ΚΑΜΑΡΗ ΜΟΥ

Την καμαρούλα μου ψηλά' (μου, γα) Βλέπω από δώ τον ούρανό (μου, γα) και το φεγγάρι έχει μονάχο (μου, γα) χλωμό και σσοφόρ της έένα. (μου, γα) Κάτω στην πόρτα κι' άν γυτ (μου, γα) έμένα τώρα τί με νοιάζει (μου, γα) Κανένάς δε μπορεί πειά νά (μου, γα) όταν έκείνον δεν προσμένω! (μου, γα) Με τά λουλούδια, μοναγή (μου, γα) άπ' όλους είμαι πειά κρη (μου, γα) και χωρίς ναμια λυπημένη (μου, γα) έχω όλα δάκρυα την ψυχή (μου, γα)

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μή μ' αφήσης να πεθάνω με των γηραιών την ώρα Σύ που από μια φλόγα άσάπης την καρδιά μου έχεις (πλασμένη) Θεέ μου, το παιδί σου πάρε μέσ' άπ' της ζωής τη μόρα! Μέσ' στο φως πάντα άς πετάω' με τρομάζει ή νύχτα έμένα. Σάν πεθάνη αυτός δε θέλω πειά να μείνω μόνη κι' έρημη. Με το πένθος το δικό του δεν τη θέλω έχω ή ζωή. Η πηή του στο πλευρό μου άς φυσάη πάντα με θέρμη και των γηραιών ό πάγος νά με φτάση άς μην αφήση.

Μετάφρασις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

ΣΤΟ Κεντάκι της Αμερικής, ο γκαγκστερισμός είχε σχεδόν άγνωστος. Κι' αυτό γιατί οι νόμοι εκεί δεν αστείουσαν... Μια άπλη ληστεία τιμωρείται με θάνατο! Μακάρι μάλιστα, για την τιμή της Αμερικής, να ίσχυε αυτή η σκληρή νομοθεσία και σε όλες τις άλλες πολιτείες της.

Αυτό τον σκληρό νόμο τον ήξερε ο αστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον. Έκείνο όμως που δεν ήξερε ήταν τα όνόματα των δύο νέων, που κυνηγούσε κάποιο άμορφο ανοιξιάτικο απόγευμα. Γιατί αν ήξερε τα ονόματά τους, ποιος ξέρε τι αισθήματα θα ένοιωθε τη στιγμή που φειδοσερνόταν μέσα στο δάσος, προχωρώντας προς το ξέφωτο, όπου οι δυο νέοι είχαν καθήσει για να μετρήσουν ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

Ο αστυνόμος ήταν βέβαιος πως οι δυο εκείνοι νέοι ήταν οι άνθρωποι που καταζητούσε. Ένα μίλλι πέρα από το σημείο στο οποίο βρίσκονταν τώρα, αυτός και οι συνεργάτες του είχαν ανακαλύψει ένα αυτοκίνητο, εγκαταλειμμένο μέσα στο δρόμο. Το αυτοκίνητο αυτό ήταν εκείνο με το οποίο είχαν φύγει οι γκαγκστερ, που είχαν ληστέψει την Τράπεζα του Μούρφυλιντ. Έξ' αλλού στο εγκαταλειμμένο αυτό αυτοκίνητο είχαν ανακαλύψει δυο επαναστατημένα πιστόλια. Οι αστυνομικοί χωρίστηκαν τότε και άρχισαν να ψάχνουν μέσα στο δάσος. Και, κατά τύχη, ο Μπάρτον πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στο ξέφωτο, όπου τώρα καθόντουσαν οι δυο νέοι μετρώντας τα μάτσα των χαρτονομισμάτων.

Ο αστυνόμος σταμάτησε για μια στιγμή και σήκωσε το περιστροφικό του έτοιμο, που να μπορούσε να πυροβολήσει με την πρώτη ύποπτη κίνηση των δυο νέων. "Υστερα άρχισε να προχωρήσει σιγά-σιγά, με χίλιες προφυλάξεις, προσέχοντας να μη παραπατήσει και να μην κάνει καθόλου θόρυβο."

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, όπως χτυπά η καρδιά κάθε αστυνομικού που ετοιμάζεται να συλλάβει δυο ανθρώπους κατηγορούμενους ότι μπήκαν σε μια Τράπεζα, φοβέρισαν τους υπαλλήλους με τα πιστόλια τους και φύγανε παίρνοντας μαζί τους το περιεχόμενο του ταμείου.

Μά, εκτός από την δικαιολογημένη αυτή συγκίνηση, ο Μπάρτον ήταν κατενθουσιασμένος που του δινόταν η ευκαιρία να δείξει την αξία του, συλλαιώνοντας ολομόναχος τους δυο γκαγκστερ, που θα πλήρωναν ακριβά την πράξη τους. "Α, όλα κι' όλα, έδω στο Κεντάκι ο νόμος ήταν αυστηρότατος και είνε ζήτημα αν οι δυο νέοι θα γλύτωναν από την ηλεκτρική πολυθρόνα!

Ο Μπάρτον βρισκόταν στο γραφείο του αστυνομικού διευθυντού, όταν τηλεφώνησαν από την Τράπεζα του Μούρφυλιντ:

— Τρεχάτε... Μας λήστεψαν!

— Άκουσε μάλιστα από το τηλέφωνο και τους πέντε πυροβολισμούς που έοριξε ο ταμίας της Τραπέζης έναντι του αυτοκινήτου των γκαγκστερ που έφευγαν.

Ο Μπάρτον άρμησεν έξω, ολομόναχος, με την ελπίδα ότι θα κατάρθωνε να προσβάσει τους γκαγκστερ με τη μοτοσυκλέτα του. Μά το αυτοκίνητο των κακοποιών είχε εξαφανιστεί και ο αστυνόμος αναγκά-

στηκε να διοργανώσει μιάν δολοκλήρη παγανιά. Μάζεψε τους αστυνομικούς βρήκε, πήρε μαζί του και μερικούς πολίτες που είχαν άμεσως προσφερθεί να βοηθήσουν τις δυνάμεις και άρχισε τις έρευνες και τις αναζητήσεις. Όλη τη μέρα έτρεχε από δρόμο σε δρόμο, πηδώντας από αυτοκίνητο σε μοτοσυκλέτα και από ματοσυκλέτα σε αυτοκίνητο.

Ήταν τσακισμένος από την κούραση. Μά τώρα τους κρατούσε. Ήταν κατενθουσιασμένος για αυτό. Ασφαλώς όμως, δεν θα χαίρονταν τόσο πολύ αν ήξερε τι του έκρυβαν η μοίρα του...

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε ξαφνα. Έν όνόματι του νόμου σάς συλλαμβάνω!

Ξαφνιασμένοι οι δυο νέοι πήδησαν από την θέσι που καθόντουσαν, άφησαν να τους ξεφύγουν τα λεφτά που μετρούσαν και σήκωσαν ψηλά τα χέρια τους.

Αμέσως όμως ο αστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον στάθηκε σαν κεραυνόπληκτος. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Νόμιζε πως έβλεπε ένα κακό όνειρο, έναν εφιάλτη, σε αυτούς που ξεριζώνουν την καρδιά, παγώνουν την ψυχή και νεκρώνουν κάθε αίσθηση.

Γιατί μπροστά του στεκόταν, υπό την απειλή του περιστροφικού του, ο "Ολίβερ Μπάρτον, ο αγαπημένος μονογυιός του και ο "Ολιν Κλάρ, ο γυιός του πιο παλιού και του πιο στενού φίλου του!

Είκοσι χρόνια τώρα που ήταν αστυνομικός, ο Λήλαντ Μπάρτον είχε δει πολλά πράγματα. Είχε δει λογής-λογής κακούργους και ληστές. Κι' όλοι έφεραν πόσο ψυχραιμία και αποφασιστικότητα. Και στην πιο δύσκολη στιγμή δεν έχανε το ψυχικό του σθένος. Τώρα όμως ένοιωθε τα πόδια του να λυγίζουν και τα μάτια του να θολώνουν.

Ήταν παράξενη όση και τραγική η σκηνή που διαδραματιζόταν τώρα στο ξέφωτο του δάσους. Οι δυο νέοι, στεκόντουσαν μαρμαρωμένοι, κρατώντας ύψωμένα τα χέρια τους. Ο αστυνόμος πάλι συνεκέντρωνε όλες τις δυνάμεις του για να μην αφήσει το όπλο του να γλυστρήσει από τα χέρια του.

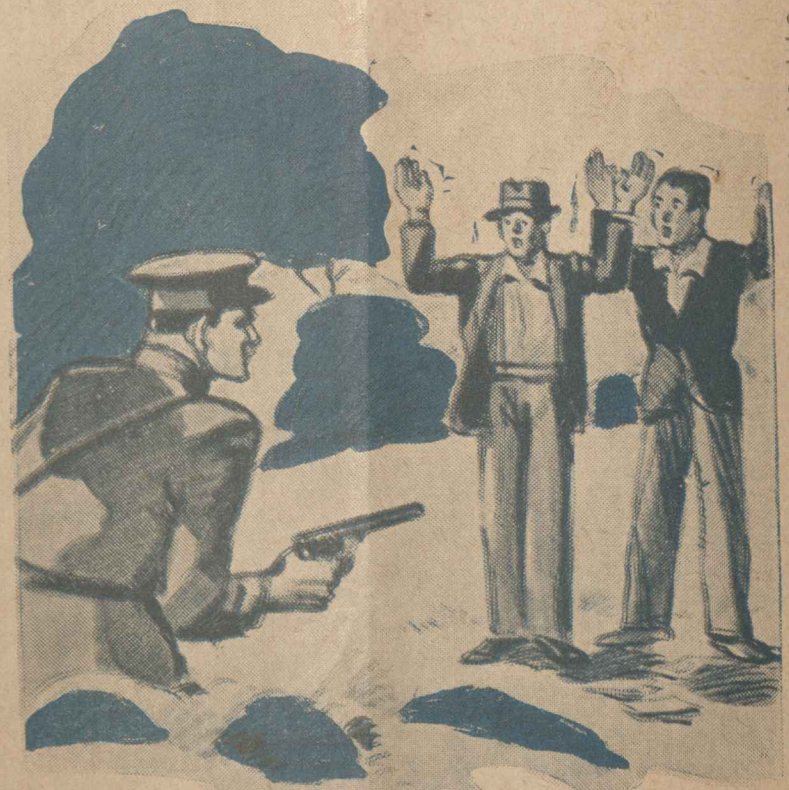
Για μια στιγμή διαπόφθηκαν σαν ψεύτικα. Λίγο έλειψε μάλιστα να φωνάξει: "Ε, παιδιά, αυτό σάς τρώει! Τι φταίτε; Έδω πέρα; Παίξετε καρτούλι; Δεν κυττάζετε τώρα αν μπορούμε να φετρυπώσουμε κανένα λογάδι;"

Μά δεν μπορούσε να κάνει αυτό. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά που νόμιζε πως ή φέβει στα μηνίγγια του θα σπάζανε. Συγχρόνως άκουσε μέσα του μια παράξενη φωνή που του έλεγε πως στην πολιτεία του Κεντάκι η ληστεία τιμωρείται με θάνατο!

— Αν ο άλλος νέος βρισκόταν εκεί, ο Μπάρτον θα μπορούσε να γλυτώσει το όπλο του και να ξεσπάσει:

— Για το όνομα Θεού, "Ολίβερ, τί έκανες! Μά δεν μπορούσε να κάνει αυτό το γυιό σου συνένεχο του γυιού σου!

Ο αστυνόμος έβλεπε τις γραφίδες του και ήθελε να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις του να μπει και ύστερα με μια αλλόκοτη, δόλεια αλ-



— Ψηλά τα χέρια! φώναξε... Έν όνόματι του νόμου σάς συλλαμβάνω...

μένη είπε:

— Μαζέψτε τα λεφτά! Πάμε τώρα!

Ένω κατέβαιναν το μονοπάτι, κανένας τους δεν μιλούσε. Ούτε μίλησαν όταν μπήκαν μέσα στο αυτοκίνητο που τους μετέφερε πίσω στην πόλη. Μόλις έφθασαν στη φυλακή, ο αστυνόμος Μπάρτον ώδηγησε ο ίδιος τους κρατούμενους του σ' ένα κελλί, όπου τους κλείδωσε. "Υστερα τράβηξε προς τη Διεύθυνση της Αστυνομίας."

Από το παραθυράκι του κελλιού τους, οι δυο νέοι κοιτούσαν με τον δεσμοφύλακα. Δεν σκέφθηκαν ούτε στιγμή να αρνηθούν την ένοχή τους στη ληστεία της Τραπέζης.

Ο νεαρός Μπάρτον, που από μικρός είχε δείξει πως δεν έπρόκειτο να γίνει άνθρωπος, είχε μπλέξει σε διάφορες μικροαπάτες. Μια μέρα όμως που ο πατέρας του του έκανε παρατηρήσεις, ο νέος είχε εγκαταλείψει το πατρικό του σπίτι και είχαν εξαφανισθεί. Ο πατέρας του δεν έμαθε τί είχαν απογίνει ως την τραγική στιγμή που τον συνέλαβε στο ξέφωτο του δάσους. Είχε γίνει ένας ληστής, ένας γκαγκστερ, αυτός, ο μονακριβός του γυιός — το παιδί, που του είχε κατασπαράξει την ψυχή και που όμως αυτός εξακολουθούσε να το λατρεύει!

Καθισμένος στο κελλί του ο νεαρός κακοποιός γελούσε και κουβένταζε αμέριμνα. Δεν φαινόταν να δίνει δεκάρα για την τραγική θέσι στην οποία βρισκόταν.

— Πώς τα καταφέρατε και σάς πιάσανε; τον ρώτησε ο δεσμοφύλακας.

— Όταν ο μπαμπάς άρχισε να μάς καταδιώκει, απάντησε αυτός, κρυφθήκαμε μέσα στο δάσος. Έγώ όμως ήξερα πως δεν μπορούσαμε να γλυτώσουμε. Ήξερα πως ο μπαμπάς δεν θα ήσυχάζε αν δεν μας εύρισκε και δεν μάς συνέλαμβανε.

— Καλά, ρώτησε ο φύλακας, γιατί δεν προσπάθησε να δραπέτευσες, όταν σε έπιασε;

— Γιατί; Έκανε ο νέος. Γιατί θα με σκότωνε χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή. Τέτοιος είνε ο μπαμπάς...

Ο αστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον είχε φθάσει τώρα στην Διεύθυνση της Αστυνομίας. Μπήκε στο γραφείο του διευθυντού, στάθηκε σε στάσι προσοχής, χαρέτησε στρατιωτικά και είπε με τον ψυχρό τόνο της αναφοράς:

— Κύριε διευθυντά, σάς αναφέρω ότι συνέλαβα τους ληστές της Τραπέζης!

Και σωριάστηκε νεκρός πάνω στο γραφείο του προϊσταμένου του... Είχαν εκπληρώσει ως το τέλος το καθήκον του. Μά η καρδιά του πατέρα δεν είχε μπει να αντισταθεί στη φριχτή αυτή δοκιμασία...

ΣΕΣΙΑ ΤΑΝΕ'Υ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μη σπριχθής ποτέ σε μεγάλον άρχοντα και σε παλινό τοίχο.

Λόγος και λιθάρι φεύγουν και δεν πιάνονται.

Κοιμήσου δίχως δειπνο και ξύπνα δίχως χρέη.

Στην ετυχία υπάρχει ο κόρος, στη δυστυχία η έλπίδα.

Η τέχνη της συνομιλίας είνε ν' άκους πάντα, και να μιλάς κάποτε.

Όπως το σκουλήκι τρώει το ξύλο, έτσι κ' η κακή γυναίκα καταστρέφει τον άντρα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τί άπαντούν ή δεσποινίδες)

«Ω: και εις το προηγούμενον τεύχος εγράψαμεν, δημοσιεύοιμε τας τελευταίας των αγαπητών αναγνωστριών μας απαντήσεις περί του ιδανικού σύζυγου, προκειμένου να επακολουθήση ή διανομή των δώρων.

Η Δις ΧΕΛΙΑΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (Κρήτη) μάς γράφει: «Ο σύζυγος που όνειρεύομαι, θέλω να είνε ψυχικώς και σωματικώς υγιής, να μην είνε χαρτοπαίκτης και μέθυσος, να μη με ζηλεύη και να με αγαπά πραγματικά, όπως θα τον λατρεύω κι' εγώ.»

Η Δις ΜΑΡΙΤΣΑ Κ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ (Καστοριά) άπαντά: «Όπως τον φαντάζεται ή κάθε μία μας, αυτός είνε ο ιδανικός σύζυγος. Και ο πιο εύτυχισμένος γάμος; Η απόλαυσις του ποθητού προσώπου.»

Η Δις Ι. Ι. Θ. (Αθήναι), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τον εργατικόν, που να έχη μια θετική δουλειά για να μπορή να ζήση τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Η Δις «10-16» (Θεσσαλονίκη), γράφει: «Στην εποχή που ζούμε πολύ σπάνια θα βρούμε ιδανικούς συζύγους. Για μένα τέτοιος θα είνε ένας άνδρας τίμιος, ειλικρινής και ευγενής στα αισθήματά του, που να μπορώ να συνεννοηθώ οποιαδήποτε στιγμή μαζί του. Πλούτη δεν επιθυμώ, μόνο ήσυχη, νοικοκυρεμένη ζωή, χωρίς στερήσεις.»

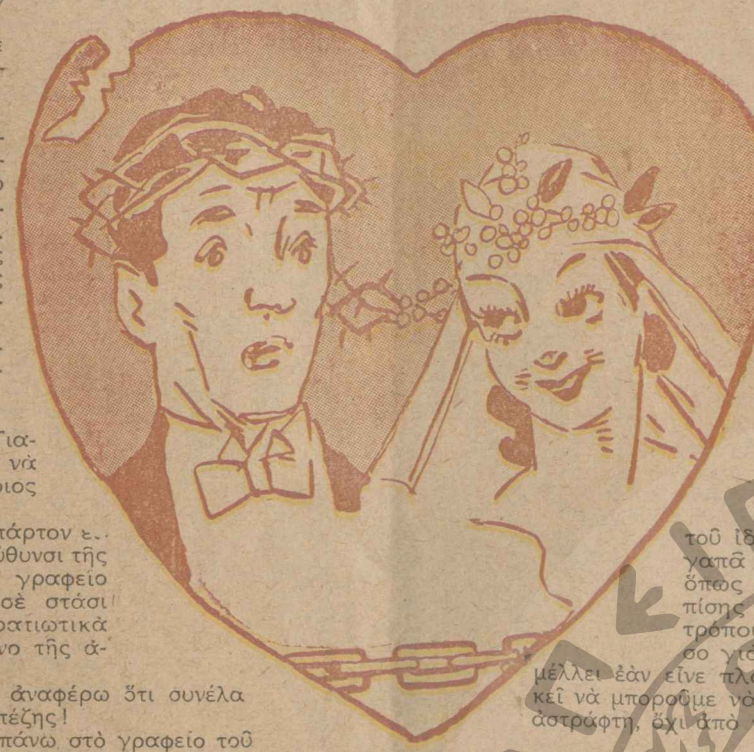
Η «ΜΙΚΡΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ», (Αλεξάνδρεια), άπαντά: «Για μένα πρώτος όρος του ιδανικού σύζυγου είνε να με αγαπά και να μου έχη έμπιστοσύνη όπως κι' εγώ θα έχω σ' εκείνον. Επίσης δεν τον θέλω με άκαρπους τρόπους και τραχύ χαρακτήρα. Όσο για την κοινωνική αποψη, δεν με μέλλει εάν είνε πλούσιος ή απλώς εύπορος, αρκεί να μπορούμε να ζούμε και το σπιτάκι μας να αστράφει, όχι από πλούτο, αλλά από αγάπη.»

Η Δις ΜΑΙΡΗ Β. (Μεираев), άπαντά: «Λόγω του ότι στη σημερινή εποχή κυριαρχεί μόνον το χρήμα, γι' αυτό κι' εγώ τον ιδανικόν μου σύζυγον τον θέλω πλούσιον. Ναί! Θυσιάζω τα νεύρα μου, τη νεότητά μου (είμαι μόλις 16 1/2 χρόνων), για έναν άνδρα γέρο, κουτσό, καμιά πούρη, άλλοιθιφο και καφάλαιο! Μόνον διότι θα έχω αφοθον χρήμα, θα είνε για μένα άρατος και τέλειος καθ' όλα, αλλά και ο πιο ιδανικός σύζυγος, γιατί δεν θα υπάρχει φόβος να μου τόν... ξελογιάση καμιά!»

Η Δις «ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ», θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τον τίμιο άνδρα, τον υπάλληλο και εργατικόν, οποίος να έχη μια καλή θέσι για να κερδίη τα χρήματά που αναγκαιούν για τη συντήρησι της οικογενείας του.»

Η «ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ», θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τον άνδρα που θ' αγαπήση αληθινά τη γυναίκα του και όχι ψεύτικα και υποκριτικά. Αρνούσθαι όμως αν στη σημερινή κοινωνία μπορή να υπάρχουν τέτοιοι άνδρες, ειλικρινείς στην αγάπη τους.

Η Δις ΣΩΗ ΑΔΑΜ, (Γαλάτοι), γράφει ότι στον ειδικόν αιώνα δεν είνε δυνατόν να υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλαι απαντήσεις.



ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο πορφυρός ήλιος είχε δώσει πίσω από τα μεγάλα δέντρα του κήπου.

—Μαργκώ, φώναξε σε μια στιγμή η κυρία Έρμης. Βάλε τοίχισμα πώς ξεχάσεις πάλι έξω τη γάτα.

—Ε, ναι, έχεις δίκιο, μαμά, παραδέχτηκε η ωμορφη Μαργκώ, ένα γλυκό κορίτσι δεκαπέντε χρόνων.

Και καθώς η κυρία Έρμης σήκωσε τα μάτια της πάνω στον κρυστάλλινο πολυέλαιο της τραπεζαρίας, σαν να έπρόκειτο να πείσει στο κεφάλι τους, η Μαργκώ βιάστηκε να προσθέσει γελώντας:

—Μα δεν νύχτωσε ακόμη κι' έτσι δεν φοβάμαι να πάω στο θάθος του κήπου για να βρω τη γάτα. "Αλλάξτε πόσες φορές δεν βγήκα έξω άργα, με το σκοτάδι... Ένθ' ε- ου, μαμά, δεν τολμάς να ξεμυτίσεις..."

Κι' αλήθεια, αυτός ο φόβος της νύχτας ήταν μια από τις μικρές μανίες της κυρίας Έρμης. Χήρα από πολύν καιρό, η κ. Έρμης δεν είχε ξαναπαντρευτεί, είτε γιατί δεν είχε παρουσιαστεί καμιά καλή τύχη, είτε γιατί δεν ήθελε ν' αλλάξει την καινούργια ζωή της. Άγαπούσε πάρα πολύ την κόρη της κι' ένας από τους πιο σοβαρούς λόγους, που την εμπόδιζαν να ξαναπαντρευτεί ήταν ο φόβος μήπως δυσαρεστούσε την ωμορφη Μαργκώ. Κι' έτσι, μολοντι καμιά φορά, άπάνω στο θυμό της, φώναζε της κόρης της πως είχε θυσιάσει για χάρι της, ήταν ευτυχισμένη που ζούσε με την αγάπη της και την συντροφιά της.

—Ελα, νύχτωσε πια, έ-πε σε λίγο στη Μαργκώ. Πήγαινε να φέρεις τη γάτα. Η κόρη της παράτησε την πολυθρόνα της και βγήκε έξω στον σκοτεινό κήπο.

—Μίκυ!.. Μίκυ!.. φώναξε με την ολόδροση φωνή της, κάνοντας πως έψαχνε εδώ κι' εκεί. "Επειτα απομακρύνθηκε από την βεράντα, χώθηκε γρήγορα μέσα στις μεγάλες τριανταφυλλίες που ήσαν κοντά στο φράχτη και ξαναφώναξε σιγανά τη γάτα της "Αγκύρας. Δυο κίτρινα μάτια έλαμπαν άξαφνα μέσα στο σκοτάδι.

—Μίκυ!.. Μίκυ μου!.. Ξ-κανε η Μαργκώ και τράθη-ξε τη γάτα κοντά της.

Ύστερα έβλεπε τον ρόζ φιόγκο, που της είχε στο λαιμό, πήρε από μέσα ένα ραβδάκι, διπλωμένο πολλές φορές και το έκρυψε στην τσέπη της με κάποιον φόβο. Κατόπι βγήκε από τις τριανταφυλλίες κρατώντας στην αγκαλιά της τη γάτα κι' όταν έφτασε κοντά στη βεράντα, φώναξε της μητέρας της:

—Ερχόμαστε, μαμά!..

Η κυρία Έρμης, που διάβαζε μια ποιητική συλλογή του Λαμαρτίνου, χαμογέλασε μια στιγμή κι' ύστερα βυθίστηκε πάλι στα ρωμαντικά όνειρά της.

Αυτό λοιπόν γινόταν κάθε βράδυ: η γάτα της "Αγκύρας έκανε τον ταχυδρόμο και κουβαλούσε στη Μαργκώ τα ραβδάκια του Ραούλ, ενός νέου δεκαοχτώ χρόνων, που καθόταν στο διπλανό σπίτι. Κι' εκείνη κρυβόταν στην κάμαρά της και τα διάβαζε μ' ένα δυνατό χτυποκάρι και με φλογισμένα μάγουλα. "Επειτα κοιμόταν μ' ένα ευτυγι-σμένο χαμόγελο στα χείλη, βλέποντας στον ύπνο της τον αγαπημένο της.

"Ετσι ήρθε κι' η μέρα του φιλιού: «Τι είναι ένα φίλι;» της έγραφε ο Ραούλ. «Πότε λοιπόν θα σε σφίξω στην αγκαλιά μου, αγάπη μου; Πότε θα σε φιλήσω στο στόμα;»

Το ραβδάκι αυτό την άρρώστησε με το φλογερό πάθος του. Την άλλη μέρα η Μαργκώ ξύπνησε με δυνατό πονο-

κέφαλο και με μουδιασμένες τις αρθρώσεις. Η κυρία Έρμης φώναξε γρήγορα το γιατρό κι' εκείνος διέταξε άπαυσι στο κρεβάτι και διαίτα.

Κάτω από τις κουβέρτες η ωμορφη Μαργκώ περιμε-με άγωνία το βράδυ, γιατί η μητέρα της θα έμπαινε τώρα μέσα τη γάτα, θα έβλεπε τον ρόζ φιόγκο της και θα ένοι-σκε το καθημερινό ραβδάκι!

"Όταν, τέλος, ύστερ' από το ήλιοθαύσιμα άκουσε τη μητέρα της να φωνάζει τη γάτα, να ξαναπαίρνει στην τραπεζαρία τραγουδώντας και να φτάνει στο διπλανό δωμάτιο, η Μαργκώ ξεφίξε την καρδιά της για να μην σπάσει από τους χτύπους. "Αξαφνα, το τραγουδι της κυρίας Έρμης σταμάτησε απότομα.

"Τώρα διαβάει το γράμμα» συλλογίστηκε με τρέμα. «Τώρα θα τα μάθη όλα!»

Κι' αλήθεια, όταν ύστερ' από λίγο η κυρία Έρμης πρό-βηξε τις κουβέρτες και την χάιδεψε στο ιδρωμένο μέτωπο, δεν είχε το συνησμένο ύφος της. "Ηταν άφηρημένη. Ρώ-τησε αδιάφορα την κόρη της αν είχε πυρετό, έκανε δυο-τρεις βόλτες μέσα στο δωμάτιο κι' ύστερα ξαναγύρισε στην τραπεζαρία.

«Απόψε δεν θέλησε να με μαλλώση»... Συλλογίστηκε η Μαργκώ. «Μά αβριο, ένας Θεός το ξέρει τι έχω να τραβήξω...»

Πέρασε έτσι μια άσχημη νύχτα, γεμάτη εφιάλτες. Μά κ' η κυρία Έρμης δεν κοιμήθηκε καλύτερα από την κόρη της. Η καρδιά της έ-χειλιζε από μια παράξενη ευτυχία. Το ραβδάκι που είχε βρή στον φιόγκο της γάτας, την είχε αναστατώ-σει. "Θεία όμορφιά, έγρα-φε ο Ραούλ, θέλω να σε-πώ πόσο σε λατρεύω! Κ' ύστερα από ένα σωρό α-λες φλογερές εξομολογή-σεις, κατέληγε: «Είμαι που σ' αγαπάς τρελλός».

"Ετσι, την άλλη μέρα το πρωί, όταν η κυρία Έρμης πλησίασε στο προσκευ-τό της κόρης της, η Μαργκώ την βρήκε τόσο εθιμική, τό-σο αλλοαμένη, τόσο λαμπε-ρή, ώστε δεν μπόρεσε να κρατηθί και την ρώτησε που-θα πήγαινε.

—Μα που θέλεις να πά-ναι; απόρησε η κυρία Έρμης, θα μείνω κοντά σου...

Η αλήθεια όμως ήταν πως είχε γίνει απ' το πρωί τόσο ωμορφη, γιατί είχε παρηγήσει το ραβδάκι. Είχε νο-μίζει πως ο έρωτευμένος νέος απευθυνόταν σ' αυτή!

«Είμαι τυχερή!» είπε μέσα της η Μαργκώ. «Ο Ραούλ θα έμαθε πως άρρώστησα κι' έτσι η μαμά δεν βρήκε τι-ποτε».

Μά ο Ραούλ δεν είχε μάθει την άρρώστειά της και στο-τό έπόμενο ραβδάκι του της έγραφε σαν τρελλός:

«Σήμερα το απόγευμα έχω εξετάσεις στο "Ωδείο. Θα σε πω-μείνω στις έπτά ή ώρα στην πόρτα της εκκλησίας».

Σε λίγο, λοιπόν, όταν η Μαργκώ άκουσε από το γει-τονικό σπίτι τους ήχους ενός βιολιού, ρώτησε με άφελος:

—Ποιος γραντζουνίζει έτσι, μαμά;

—Σωπα, ανόητη! Έκανε σοβαρά η κυρία Έρμης. Εί-πε ο Ραούλ, ο γιος του γείτονά μας. Φαίνεται πως θα προ-ετοιμάζεται για τις εξετάσεις του... "Α! είναι ένας μεγα-λος καλλιτέχνης!..

Την άλλη μέρα, η κυρία Έρμης στολίστηκε και στις έ-πτά ή ώρα πήγε στην εκκλησία. Ο Ραούλ, ωμορφη σαν άγγελος, στεκόταν στην είσοδο. Ο θερνός ήλιος που έβλε-περνώντας από ένα χρωματιστό τζάμι, έριχνε άπαντα του (Η συνέχεια στη σελίδα 63)



Ο Ραούλ, ωμορφη σαν άγγελος, στεκόταν στην εί-σοδο της εκκλησίας...

45

Η Σελήνη της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

Ο τύπος των φετεινών φορεμάτων οιαφerei πο-λύ, αναλόγως της ώρας που είναι προωρισμένο να φορεθί το καθένα τους. Υπάρχουν όμως στα φο-ρέματα αυτά και άρισμένες λεπτομέρειες, που πα-ραμένουν ή ίδιες σε όλα. Κι' έτσι σε όλα τα φο-ρέματα παρατηρούμε ότι οι ώμοι είναι πλατείς και τετράγωνοι, ότι τα μανίκια, χωρίς να έχουν υπερ-μεγέθεις διαστάσεις, είναι πλατύτερα επάνω πα-ρά κάτω και υπενθυμίζουν, έπι το μετριοπαθέστερον, το μανίκι—μπαλλόνι του 1900. Επίσης τα μανίκια δεν κολ-λούνται σε κανένα φόρεμα ακριβώς επάνω στον ώμο, αλλά δυο-τρεις πόντους παραέξω και πάντοτε με σουρίτσες, πιε-τί-τσες, ή κεφαλάκι.

Μία από τις τυπικές επίσης εμφανίσεις της καλοκαιρινής εποχής είναι το κλασικό ταγιέρ, με φούστα ολότσια και με-ρεβέρ μάλλον κλειστά και μετρίου μεγέθους. Με την ίδια φούστα φοριέται και το παλτουδάκι τρουά-κάρ, που κλείνει εντελώς στο λαιμό μ' ένα στρογγυλό γιακαδάκι και από κά-τω μένει εντελώς ανοιχτό, αφήνοντας να φαίνεται η φού-στα και η μπλούζα.

Με τα μακριά άπογευματινά επανωφόρια, ή σιλουέττα φαίνεται λεπτότερη, γιατί τα παλτά αυτά είναι τελείως εφαρμοστά στο σώ-μα και ή κουμπώνουν σφιχτά στη μέση ή κλείνουν με μια ζώνη σφιχτοδεμένη. Μία λε-πτομέρεια που κάνει πιο κομψό ακόμη το επανωφόρι και συντελεί ώστε να φαίνεται λε-πτότερη ή σιλουέττα, είναι το γαρνιρίσμα ό-λων των ραφών μ' ένα φυτίλι λευτό, σε χρώ-μα αντίθετο από το επανωφόρι, π. χ. λευκό σε μπλε παλτό, πράσινο σε μαύρο κτλ.

Για το απόγευμα, θα φορεθί πολύ και ή ρομπ-μαντώ από μεταξωτό μαύρο ή μπλε-μα-ρίν, γαρνιρισμένη επάνω μ' ένα ζιλέ λευκό ή έμπριμέ, λευκό και μαύρο. Σε πολλά τέ-τοια φορέματα, το ζιλέ είναι σωστή έμπρο-σθέλλα, ή οποία συνεχίζεται και κάτω από τη ζώνη. Στα φορέματα αυτά, τα μανίκια εί-ναι κοντά και φαρδιά και από μέσα θγαίνουν άλλα μανίκια από το ύφασμα, και στο σχέ-διο της έμπροσθέλλας.

Τα έμπριμέ φορέματα, που ή κόμπ τους είναι λιγότερο κλασική και ή εμφάνισή τους περισσότερο καλοκαιρινή, και που φοριούν-ται μάλλον το απόγευμα, ως έπι το πλείστον είναι ντραπέ στο κορσάζ ή στα μανίκια. Η φούστες τους είναι κομμένες με λόξες και ά-κολουθούν τη γραμμή του σώματος. Συχνά είναι γαρνιρισμένες με πλισσέδες που έπανα-λαμβάνονται στο λαιμό και στα μανίκια. Σε πολλά έμπριμέ φορέματα, θέλουμε γιακά-δες λενζερ ή γαρνιρισμένους με νταντέλλες και καμιά φορά ολόκληρα ζιλέ.

Αναλόγως με το σχέδιο και με τη χρησι-μοποιήσι κάθε φορεματος, διαλέγουμε και το ύφασμα, από το όποιον θα το κατασκευά-σουμε: Για το πρωί, π. χ., διαλέγουμε σκω-τσέικα ύφασματα, τουάλ-ντε-λέν, πικέ, λινά, κοκκοουλάρικα, σε χρώματα πράσινο, λευκό, κίτρινο, έμπριμέ σε λευκό φόντο. Για τα ά-πογευματινά φορέματα, μεταξωτά κάθε εί-δους με φόντο ανοιχτό ή σκορόρο, με παστιλ-λίες, με μικροσκοπικά σχέδια. Επίσης και μονόχρωμα, αλλά πιο πολυτελή ως ύφασμα-τα: Κλοκέ με δυο όψεις, σιρέ, κρέπ πολύ-ματ, επίσης κι' ένα βαμβακερό βελούδο πολύ-λεπτό έμπριμέ με λουλουδάκια και κατάλ-ληλο για καλοκαιρινά παλτά.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 Α' — Πλατεία Συντάγματος

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕ ΤΑ ΜΕΤΑ-ΞΩΤΑ ΣΑΣ

"Όλα σχεδόν τα μεταξωτά, εκτός από το σατέν και το κρέπι, δηλαδή το κρέπ-ντε-σιν, το κρέπ-μα-ροκαίν, το κρέπ-ζωρζέτ, το κρεπόν, μπορούν να πλυθούν εύκολωτάτα. Και το πλύσιμό τους είναι πο-λύ λιγώτερο μπελαλίδικο απ' ό,τι το φαντάζεσθε.

Άρκει να γίνη με προσοχή, χωρίς τριψίματα και χωρίς σπιψίματα. Πρώτα θάζετε το ύφασμα να μουσκέψη μέσα σε κρύο νερό και κατόπιν έτοιμάζετε μια ζεστή σα-πουνάδα με σαπούνι σε σκόνη ή σε φλούδες, απ' αυτά που πουλιούνται στα κουτιά, την οποία χτυπάτε για ν' αφρίση καλά και της προσθέτετε κατόπιν λίγο κρύο νερό για να χλιάνη λίγο. Βουτάτε το ύφασμα, το όποιον έχετε στραγγί-σει, το αφήνετε ένα τέταρτο μέσα στο νερό και κατόπιν άρ-χιζετε να το άναδεύετε μέσα στη σαπουνάδα, χωρίς να το τριψίπετε καθόλου. "Αν όμως υπάρχουν άρισμένα μέρη—για-κάδες, μανικέτια κτλ., πολύ λερωμένα, τα τρίβετε άφραρά ανάμεσα στα δάκτυλά σας, κρατώντας το ύφασμα μέσα στο νερό.

"Αν το φόρεμα είναι πολύ θρώμικο, το ξαναθάζετε άλλη μια φορά στη σαπουνάδα. "Όταν καθαρισθί, το θάζετε σ' ένα άλλο δο-χείον και το ξεπλένετε με άφθονα νερά. Τ ο σ ι δ ε ρ ω μ α.—Τα πολύ σγουρά ύφασματα δεν πρέπει να σιδεράνωνα, γιατί το σίδερο καταστρέφει το σχέδιό τους. "Αν όμως έχουν μπή, τότε, αφού τα αφήσετε να στεγνώσουν τυλιγμένα σε μια πετσέτα, τα ά-πλώνετε στο τραπέζι, όταν θα είναι μόλις νο-πά και τα σιδεράνετε με σίδερο όχι πολύ καυτό, τεντώνοντας τα μόλις. Τις ζωρζέτες να τις σιδεράνετε πάντοτε εντελώς στεγνές, χωρίς να πατάτε δυνατά το σίδερο.

"Αν ένα ύφασμα κρεπέ, έχει χάσει την πα-ληά του φρεσκάδα, χωρίς στα πολλά πλύσι-ματα και τα πολλά σιδερώματα, μπορείτε να το κάνετε πάλι σγουρό μ' ένα άπλωστα-το μέσον: Πά το πλύνετε με πολύ ζεστό νε-ρό και να το ξεπλένετε άμέσως με πολύ κρύο. Αυτό έννοείται, θα κάνη το ύφασμα να μπη πολύ, και αν μιν είχε ήδη ξεχειλώσει, θα ά-νακτήσει την παληά του όψη, άλλοιώς θα χρειασθί να ξυλώσετε το φόρεμα και να το ξαναρραψίτε σε άλλα μέτρα. Γι' αυτό ή μέ-θοδος αυτή είναι επικίνδυνη, ενώ εκείνη που αναφέραμε παραπάνω παρουσιάζει τους λιγώτερους δυνατούς κινδύνους.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ
Η περιεκτικότητα μιας κου-ταλιάς

Πολλές συνταγές γλυκών ή φαγητών μας δίδονται σε γραμμές και δεν έξερουμε με τι τρόπο να τα μετρήσουμε. "Όταν έξερουμε ό-μως τι περιεκτικότητα σε γραμμάρια έχει ένα κουτάλι της σούπας ή το κουάκι, το μέ-τρομα θα ήταν εύκολωτάτο.

Πε-ρι-εκ-τι-κ-ο-τή-ς έ-ν-ός-κου-τα-λι-ού-τ-ης-σ-ο-ο-π-ας: "Αλεύρι: 25 γραμμάρια, ζάχαρι: 30 γραμμάρια, αλά-τι: 40 γραμμάρια, νερό: 25 γραμμάρια, σι-ρόπι: 25 γραμμάρια, λάδι: 18 γραμμάρια.

Πε-ρι-εκ-τι-κ-ο-τή-ς έ-ν-ός-κο-υ-τα-λι-ού-τ-ο-υ-γ-λ-υ-κ-ο-υ: "Αλεύρι: 6 γραμμάρια, ζάχαρι: 7 γραμμάρια, αλά-τι: 10 γραμμάρια, νερό: 6 γραμμάρια, σιρό-πι: 6 γραμμάρια, λάδι: 5 γραμμάρια.

Πε-ρι-εκ-τι-κ-ο-τή-ς έ-ν-ός-κο-υ-τα-λι-ού-τ-ο-υ-χ-ρ-ο-μ-ά-τ-ω-ν: Στο λαιμό και στον παρόντο κα-ταλήγει με μπιμπλά της χει-ρός. Κοιμτώνει με ζωνιπά διαπύρων χρομάτων, που το καθένα παριστάνει κι' από ένα λουλούδι.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΑΥΟ ΚΟΜΨΟΤΑΤΕΣ ΚΑΛΟ-ΚΑΙΡΙΝΕΣ ΤΟΥΛΕΠΤΕΣ



Ι. "Επανωφόρι καλοκαιρινό ά-πό ζοντρο λινό ή ζωνιούλιν-κο. Γαονίρεται με λουρίδες έ-νομένες με γαζιά, από τις έ-ποτες ή δυο πλάινες τελειώ-νουν σε πίες. ΙΙ. Φόρεμα από λευκό κρεπ-φασσονέ. Στο λαιμό και στον παρόντο κα-ταλήγει με μπιμπλά της χει-ρός. Κοιμτώνει με ζωνιπά διαπύρων χρομάτων, που το καθένα παριστάνει κι' από ένα λουλούδι.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ!...

ΤΟΥ ΠΩΛ ΑΖΑΡ

ΤΟ μοναστήρι της Αγίας Γενεθιέθς, εκείνη τη νύχτα, ήταν πιδ πένθιμο από κάθε άλλη φορά. Ο άνεμος ούρλιαζε άπαισια έξω από τα κιγκλιόφραχτα παράθυρά του, σάλευε απελπισμένα τα μελαγχολικά κυπαρίσσια και ξεσπούσε σ' έναν θρήνο μέσα στο έσωτερικό περιστύλιο του μοναστηριού.

Πάνω στον ούρανο ούτε ένα άστρο δεν φαινόταν... Σύννεφα μόνο μαύρα κατέβαιναν βαρεία για ν' άγκαλιάσουν τη γη και να την πνίξουν σε μία νεροποντή.

Αυτή η νύχτα ήταν μία νύχτα θανάτου. Κι' ωστόσο, δυο άνθρωποι είχαν το κουράγιο ν' άμψήσουν την θύελλα. Τους έθλεπε κανείς να προχωρούν στον άνηφορικό δρόμο που ώδηγούσε ως την πλαγιά του βουνού, όπου βρισκόταν το μοναστήρι, μ' άργό βήμα, ενώ ο άνεμος άγωνιζόταν να τους άρπάξει τους μανδύες τους.

Ο ένας απ' αυτούς, εκείνος που προχωρούσε πιδ μπροστά, κρατούσε στο χέρι ένα παράδοχο έργαλειό που άστραφε κάπου-κάπου μέσ' στη νύχτα. Ο άλλος είχε κατεβασμένη ως τα μάτια την κουκούλα του κι' άγκομαχούσε παλεύοντας με τη δύναμη του άγέρα.

— Πάρε τα πόδια σου! είπε ο πρώτος. Θά φτάσουμε άργά. Πριν ξημερώσει, πρέπει να ένουμε τελειώσει τη δουλειά μας. Δεν μπορούμε να γυρίζουμε μασκαρεμένοι όπως είμαστε, τη μέρα...

Ο άλλος στάθηκε, έβγαλε έναν στεναγμό και κύταξε πέρα τον σκοτεινό όγκο του μοναστηριού. Ξαφνικά όμως, άρχισε να βρίζει σαν κλάσμενος. Τό ένα μετά το άλλο τα παράθυρα του μοναστηριού άρχισαν να φωτίζονται και η καμπάνα της έκκλησίας να κτυπά μ' έναν πένθιμο ήχο.

Οι δυο άνθρωποι άνατρίχασαν.

— Κάτι συμβαίνει· εκεί πάνω, παρατήρησε ο ένας ρασοφόρος.

— Η καμπάνα χτυπάει σαν να έπρόκειτο να γίνει δέηση, πρόσθεσε ο άλλος κι' έκανε το σταυρό του.

— Άς μας βοηθήσει ο Θεός να τελειώσουμε καλά τη δουλειά μας, είπε ο πρώτος κι' έσφιξε στο στήθος το παράδοχο έργαλειό του.

Εκείνη τη στιγμή ξέσπασε με μανία η θύελλα. Η βροχή έπεφτε από τον ούρανο σαν καταρράκτης, ενώ η άστραπές κι' οι κεραυνοί αλάκωναν το στερέωμα απ' άκρη σ' άκρη.

— Πρόσεχε τα δέντρα! ούρλιαξε ο πρώτος ρασοφόρος. Τώρα με τη βροχή και τον άγέρα ξεριζώνονται εύκολα και πέφτουν. Κι' αλλοίμονό σου αν πέση κανένα πάνω σου!

Ο δεύτερος ρασοφόρος έκανε το σταυρό του.

— Πρόσεχε το έργαλειό καλύτερα, άπάντησε. Μ' αυτό θ' άνοίξουμε το θησουροφυλάκιο της μονής και θα πάρουμε ένα σωρό χρυσάφι. Η ιδέα σου να μεταμφιεσθούμε σε καλόγερους δεν ήταν άσχημη. Κι' αυτή άκόμη η θύελλα μας βοηθάει στο έργο μας. Δικαιολογούμεθα να ζητήσουμε άσυλο σ' ένα μοναστήρι καλογραιών.

— Χά! Χά! γέλασε σαρκαστικά ο πρώτος, αν τώερε η μάννα μου θα πέθαινε από το κακό της που θα βάλω χέρι στο κομπόδεμα της Παναγίας!...

— Και τί; Είπε θεοφοβούμενη η μάννα σου; ρώτησε ο άλλος με ειρωνεία. Μήπως της δίνεις τα λεφτά που κλέβεις για ν' αγοράζει λιβάνι;... Είπε καλόγερη;

Ο ρασοφόρος τού έκλεισε το στόμα με μία τρομαχτική γροθιά, που τον έκανε να κολλήσει με δύναμη στον κορμό ενός δέντρου.

— Συγγνώμη, σύντροφε! ψιθύρισε ο δεύτερος. Δεν ήθελα να σε πειράξω. Μά άφου η μάννα σου έγινε καλόγερη, εσύ δεν πρέπει να κλέβεις τα μοναστήρια...

— Αυτό έδω μόνο θα κλεψω, δήλωσε ο πρώτος. Άλλωτε έχω να έδω τη μάννα μου σωστά δέκα χρόνια. Τελειάει τότε είχα πληροφορηθή ότι βρισκόταν στο Μοναστήρι. Έπειτα έχασα τα ίχνη της. Τί σημασία λοιπόν έχει αν έινε καλόγερη; Άλλωστε ποιός ξέρει ότι είμαι γιούς της; Μά πάρε τα πόδια σου, γιατί γινήκαμε μούσκεμα...

Ο άλλος έσυρε τα τοόκαρά του στις λάσπες και βίωστίμησε.

Όταν πλησίασαν κοντά στο μοναστήρι, άκούστηκαν οι μελωδικοί ήχοι του άρμονίου κι' ένα σωρό κρουστάλλινες φωνές, που ύψωναν προς τον ούρανο μία γεμάτη θλίψη προσευχή.

Οι δυο λωποδύτες στάθηκαν στην εξώπορτα διατηρηκοί. "Όλο αυτό το βαρύ χτίριο που ύψωνόταν πάνω από το κεφάλι τους, τους είχε καθήσει στην καρδιά τους. Και για να γίνει πιδ τρομαχτικό το μαρτύριό τους, τους τραύσαν τ' αυτιά η προσευχές των μοναχών.

— Κουράγιο, είπε ο ένας, άς χτυπήσουμε! Τό του σου Πάρε ένα ύφος μισοκακόμοιρου, σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και περίμενε μ' έγκαρτέρηση. Και πρόσχε μ' άσέξέφυγη καμιά βλαστήμια!

Και τελειώνοντας αυτές τις συμβουλές του, έτοιμάστηκε ά χτυπήσει την βαρεία πόρτα, όταν εκείνη άνοιξε μονάχη.

της και άφησε να φανή η σιλουέτα ενός ήλιοκαμένου και τιάλλευκου καλόγερου.

— Ο Θεός μαζί σου, τέκνον μου, είπε ο ένας ρασοφόρος. Ο "Υψιστος μεριμνήσει για μ'άς και έφερε το δικό μου μ'άς κοντά σ' αυτή την κοιτίδα του. Τί τρομερό καρό!

Ο σύντροφός του, κοινώντας καρτερικά το κέρλι, τον άκολούθησε.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους βαρεία κι' ο θύρατος έβγαλε πάλι τις άμπελες.

— Σ' άς είδα πού έστε, είπε ο καλόγερης. Φως μιάς άστραπής μάλιστα είδα ότι είσαστε το τάγμα του "Αγίου Δομνίκου. Γνώρισα τον τρίχινό μανδύα σας και τ' όχιονι του μαρτυρίου! "Α, ο Θεός σας έπαιλε, άγιοι πατέρες! Δεν φανταζόμην ότι είσαστε σ' άπόφες.

— Άγία ήγουμένη είνε πολύ βαρεία άρρωστη. Η άδελφή συγκεντρώθηκαν τώρα στην έκκλησία και παρακαλούν τον "Υψιστο να την άναπαύσει έν γαλήνη. Άγιοι πατέρες, μ'άς χρειάζεται ένας έξωμολογητής. Ένας από σας πρέπει να της δώσει να μεταλάβη και να της χάριση άρεών άμωμίων!...

Οι ρασοφόροι έκαναν ένα κίνημα έκπληξως. Άρχισαν να τρέμουν και το μυαλό τους έσπεψε να λειτουργήσει. Δεν τόν περιμεναν. Για να τους δοθή καιρός να σκεφτούν, έπρεπε να κάνουν, ζήτησαν από τον θύρατο να τους δώσει το ρούχα για ν' αλλάξουν. Κι' εκείνος έσπευσε να έσδοποιήσει την έπιταγή τους.

— Τί γίνεται τώρα; ρώταξε ο Ντίκ, ο ένας ρασοφόρος.

— Έννοια σου και θά τα κανονίσω έγώ, είπε ο "Ερμύνης. Έχω μάθει κάτι προσευχές από τη μάννα μου. "Όσο γινάσκω, κύτταξε να «ξεκαθαρίσει» τον φύλακα κι' έργαστη, όσο μπορείς, πιδ γρήγορα. Μόλις γλυτώσω, θα κλείσω καλόγερης στην έκκλησία και θάρω να σε βοηθήσω.

Εκείνη τη στιγμή έφθασε η αντικαταστάτρια της ήγουμένης. Ήταν μία γυναίκα με άγγελική όμορφιά, φαινόταν πολύ λυπημένη... Συνδυεόταν από τον θύρατο, που κρατούσε δυο γυναικείους μαυδάς.

— Άς μ'άς συγχωρήσουν η άγιότητές σας, είπε. Είνε μόνα που μπορούμε να σ'άς προσφέρουμε.

(Η συνέχεια στή σελίδα 63)

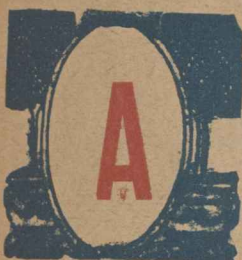


—Ο Θεός σε συγχώρεσε, άγία μητέρα!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Οι γκάγκστερς που μεταμορφώνουν τ' ό πρόσωπό τους.— Καταπληκτικές έγχειρήσεις.— Είκοσι πέντε «μπολιάσματα» σ' ένα πρόσωπο.— Πώς μπορείτε ν' αλλάξετε τη μύτη σας.— Μεταφύτευσις νεύρων.— Η ιστορία του «Φραγκεσταίν» κτλ. κτλ.



πόματα.

Η έφιαλτικές λοιπόν αυτές έγχειρήσεις, που μ'άς φαίνονται άπίστευτες, έκτελούνται κάθε μέρα στη χώρα αυτή των παραδόξων και των έκκεντρισμών, που λέγεται Άμερική. Ο διαδότης Ντίλνγκερ, ο «άσος των άσων» των Άμερικανών κακοποιών, μη θρίσκοντας κανένα χειρουργό διατεθειμένο να τού κάνει μία τέτοια έγχείρησι, είχε τ' άθροος να κάψη τις άκρες των δαχτύλων του έτσι που να μη ξεχωρίζουν τα δακτυλικά του άποτυπώματα.

Μά η άισθητική χειρουργική δεν περιώρισε τις προόδους της μονάχα στην εξυπηρέτησι των κακοποιών. Σήμερα η έπιστήμη αυτή έχει κατορθώσει άληθινά θαύματα, μπροστά στα όποια μένει κανείς δικαιολογημένα κατάπληκτος.

Έτσι, αναφέρεται η περίπτωση ενός παιδιού ήλικίας έπτά έτών που είχε γεννηθή μ' ένα μονάχα αυτί. Στη θέσι κοπόν του αυτιού που έλειπε απόλλισαν τ' αυτί της γιαγιάς του όταν εκείνη πέθανε, και δεν τ'ο χρειζόταν πια! Κι' έτσι τ'ο καρόκι απέκτησε δύο αυτιά...

Μία άρτίστα πάλι που έσπασε τη μύτη της σε κάποιο θέατρο, δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να την αντικαταστήσει. Κι' όταν μία μηχανή έκοψε τον αντίχειρα ενός έργατου, τ'ο δάχτυλο αυτό αντικαταστάθηκε μ' ένα κομμάτι από κόκκαλο ποδιού!

Η άισθητική ή μάλλον η πλαστική χειρουργική, είνε η πιδ νέα άπ' όλες τις ιατρικές τεχνικές. Κι' ενώ η έπιστήμη δεν κατώρθωσε άκόμα να νοιώση τ'ο άπλό συάχι, η γλυπτική της ανθρώπινης σάρκας έφθγγε σ' ένα σημείο άφαντάστου τελειότητας.

Τη στιγμή αυτή, υπάρχουν στην Άγγλία δώδεκα περίφημοι πλαστικοί χειρουργοί, και στην Άμερική πάνω από πενήντα. Οι έπιστήμονες αυτοί έχουν πολλούς μαθητάς, και σε δέκα χρόνια θα υπάρχουν πλαστικοί χειρουργοί σε όλα τ'α μέρη τ'ο κόσμου, άκόμα και στα πιδ καθυστερημένα. Κάποιος μάλιστα Γάλλος έπιστήμων, έδεθαίωσε τελευταία πώς σε δέκα πέντε χρόνια, η πλαστική χειρουργική θα είνε η πιδ έξελιγμένη άπ' όλες τις ειδικότητες της ιατρικής έπιστήμης.

Πρό τινος, μού έτυχε να δώ στη Νέα Υόρκη κάποιον άνθρωπο που μόλις είχε βγ' από τ'ο νοσοκομείο. Ο άνθρωπος αυτός μού φάνηκε σε όλα του φυσιολογικός. Οι γιατροί τότε μού δώσανε μία φωτογραφία, που μ' έκανε να φρίξω: ήταν ο ίδιος άνθρωπος, μ'ά τόσο παραμορφωμένος, που δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίσει τ'α χαρακτηριστικά του.

— Πρό έξη μηνών, μού διηγήθηκαν οι γιατροί, ο άνθρωπος αυτός καταπληγώθηκε σ' ένα τρομερό αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Άναγκασθήκαμε να τ'ο αντικαταστήσουμε είκοσι πέντε μέρη τ'ο σώματός του και να τ'ο κάνουμε είκοσι πέντε «μπολιάσματα» για να έξαναγίνη φυσιολογικός άνθρωπος. Πρό δλίγων έτών άκόμα, θα έινε ύστερα από τ'ο δυστύχημά του σε τόσο φρικαλέα κατάσταση, που θα ήταν

καταδικασμένος να ζή αιώνιως κρυμμένος από τους συνανθρώπους του. Τ'ο σάγονι τ'ο πληγωμένου αυτού είχε σπάσει σε δώδεκα μέρη. Τ'ο αντικαταστήσαμε με κομμάτια από τ'α πλευρά, θαλμένα έτσι, που να σχηματίζουν ένα κανονικό σάγονι, τ'ο όποιο σκεπάσαμε ύστερα με σάρκα κι' έπιδερμίδα... Έτσι, σε λίγο, σχηματίστηκε ένα καινούργιο σάγονι. Τ'α κόκκαλα κόλλησαν στην σάρκα, και η σάρκα στην έπιδερμίδα, έτσι που να μη ξεχωρίζει ούτε ίχνος από τ'ο τρομερό δυστύχημα, τ'ολάχιστον σ' αυτό τ'ο τμήμα τ'ο προσώπου. Η μύτη, από την όποια δεν είχε άπομείνει παρά ένα μικρό κομμάτι μονάχα, άφηρέθηκεν έντελώς, και αντικαταστάθηκε με ένα κόκκαλακι που παρήκε από τ'ο πόδι. Ένα κομμάτι κρέας, που πάρθηκε από τ'ο στήθος, χρησίμευσε για να γεμίσει ένα μάγουλο, και δέρμα από τις κνήμες προμήθευσε τ'α καινούργια θλέφαρα και τ'α ρουθούνια. Μέρους τ'ο τριχωτού τμήματος τ'ο κεφαλιού αντικατέστησε τ'α φύδια. Κατ' εύτυχ' σύμπτωσην, τ'α μάτια είχαν μείνει θηκτα, γιατί αυτά δεν θα μπορούσαμε να τ'α αντικαταστήσουμε, τ'ολάχιστον προς τ'ο παρόν.

Φυσικά, ύστερα από τις καταπληκτικές αυτές έγχειρήσεις, η μορφή τ'ο ανθρώπου αυτού άλλαξε λιγάκι και οι φίλοι του δεν κατώρθωσαν να τ'ον άναγνωρίσουν. Μά τ'ο καινούργιο πρόσωπο όχι μόνο δεν ήταν άποκρουστικό, μ'ά άντιθέτως, ήταν συμπαθητικώτερο από τ'ο παλιό. Έτσι ο άνθρωπος αυτός βγήκε μάλλον κερδισμένος από τ'ο δυστύχημά του. Ρόνο που η πλαστικές αυτές έγχειρήσεις τ'ο σταίχισαν πνήντα χιλιάδες δολάρια (πέντε έκατομμύρια δραχμές) και όχι λίγους πόνους.

Οι έργάται επίσης των έιαφόρων βιομηχανιών είνε συχνά ύποχρεωμένοι να καταφεύγουν στην πλαστική χειρουργική.

Τελευταίως, ένας έργατης ενός έργασταίου χημικών προϊόντων ύπέστη τρομερά έγκαύματα στο πρόσωπο από κάποιο όξυ. Ο χειρουργός που τ'ον εξέτασε άπεφάσισε να πάρη από τ'ο στήθος τ'ο έργατο τ'ο κρέας και τ'ο δέρμα που χρειζόντανε για μία πλαστική έγχείρησι. Τ'ο έκανε λοιπόν μία ένσαυτοτική.

άναίσθησις, κατόπιν μία ένσαυτο έπιδερμίδα για να μη τρέξη πολύ αίμα κ' ύστερα άλκισε τ'ο καμένο πρόσωπο μ' ένα ύγρο που στερεοποιήθηκε και σχημάτισε ένα έκμαγείο τ'ο προσώπου. Τ'ο έκμαγείο αυτό τ'ο έβγαλε και τ'ο τοποθέτησε πάνω στο στήθος τ'ο έργατη. Άκολουθώντας τη γραμμή τ'ο έκμαγείου, ο γιατρός έκοψε τ'ο δέρμα τ'ο στήθους και τ'ο έρραψε πάνω στο καμένο πρόσωπο. Σε λίγες έδομάδες τ'α μικρά άμορφα άγγεια τ'ο δέρματος που είχε μπολιάσθη πάνω στο πρόσωπο, ένάθηκαν με τ'α άγγεια τ'ο καμένου μέρους. Τώρα ο έργατης αυτός γιατρεύθηκε έντελώς και κανένας δεν μπορεί να ύποθέσει πώς ο άνθρωπος αυτός ύπέστη κάποια τρομερά έγκαύματα από τ'ο πρόσωπο.

Όσο για τις έγχειρήσεις τ'ης μύτης, αυτές πια είνε όλο-τελα συνηθισμένες και γίνονται κάθε μέρα. Όποιος έχει μύτη, που για τ'ον ένα ή τον άλλο λόγο δεν τ'ον άρέσει, μπορεί να την διορθώσει εύκολάτα. Η έγχείρησις αυτή είνε συνηθεσάτη για τ'ους κοιμωμένους μύστερ, που έννοούν να άφαιώνονται εύπρεπείς ύστερα από κάθε τ'ος άγανά.

Άν σπάση τ'ο κόκκαλο τ'ης μύτης, τ'ο αντικαθιστούν συνήθως μ' ένα κόκκαλακι παρμένο από τ'α πλευρά. Οι ειδικοί γιατροί δίνουν στο κόκκαλακι αυτό τ'ο σχήμα άκριβώς πιδ προτιμά ο πελάτης, τ'ο «μπολιάζουν» και σε μία έβδομάδα η καινούργια μύτη έχει «πιάσει» στο πρόσωπο και λειτουργεί κανονικά.

Τίποτε δεν είνε εύκολώτερο από τ'ο να διορθωθεί άπλώς (Η συνέχεια στή σελίδα 64)



ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΟΛΕΜΩΝ

Ο λύκος και το αρνί. Για τὰ μάτια τῆς ὥραιας Ἑλένης. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν Σαβίνων. Πῶς κατεκτήθη ἡ Ἀγγλία ἀπὸ τοὺς Νορμανδούς. Πῶς κηρύχθηκε ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος τοῦ 1870. κτλ. κτλ.

Σ ΤΟΝ μῦθο τοῦ Λαφονταίν, ὁ πανίσχυρος λύκος λέει στὸ τρομαγμένο ἀρνάκι, θέλοντας νὰ ῥῆ μιά πρόφασιν γιὰ νὰ τὸ φάη :

— Πέροι μοῦ θάλωσες τὸ αὐλάκι ἀπὸ μοχθηρία, τὴ στιγμή πού ἐπίνα νερό !

— Πέροι ; ἔκανε τὸ ἀρνάκι, γεμῶτο κατὰπληξι κι, ἀγωνία. Μὰ πέροι δὲν ἦμουν κἀν γεννημένο !

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει ! ῥηγίηθηκε ὁ λύκος, ἀποφασίζοντας νὰ ῥῆ μιά ὁποιαδήποτε πρόφασιν. "Ἄν δὲν τὸ θάλωσες ἐσὺ, θὰ τὸ θάλωσῃ ὁ ἀδελφός σου, ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου τελοσπάντων !... Καὶ γι' αὐτὸ, θὰ τιμωρηθῇς ὅπως σοῦ ἀξιζεῖ !

Ἔτσι, τὸ ἀδύναμο ἀρνάκι καταβροχθίστηκε ἀμέσως ἀπ' τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του. Καὶ τὸ ἐπιθύμιο μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου νικαίει πάντα...

"Ἄς ριζοῦμε τώρα μιά ματιά στὶς διάφορες ἀφορμές, ἡ ὁποῖες προκάλεσαν τοὺς μεγαλύτερους πολέμους μετὰξὺ διαφόρων λαῶν τῆς γῆς. Θὰ δοῦμε πράγματα διασκεδαστικά, κ' ἀπρόοπτα, ἀφορμές πολέμου γελοῖες κ' ἀνάξιες λόγου, ἡ ὁποῖες ὅμως στοίχισαν τὴ ζωὴ σὲ χιλιάδες ἀνθρώπων, κ' ἡ ὁποῖες μᾶς θυμίζουν σὲ ὅλα τὴν ἐξωφρενικὴ συνδιάλεξιν τοῦ λύκου μὲ τὸ ἀρνί : Μᾶς θυμίζουν δηλαδὴ τὶς γελοῖες προφάσεις ποὺ βρίσκουν οἱ ἰσχυροὶ, ὅταν θέλουν νὰ ἐξοντώσουν τοὺς ἀδυνάτους !

Λοιπὸν, ἡ πιὸ φημισμένη ἀσήμαντὴ ἀφορμὴ, ἡ ὁποία προκάλεσε ὡστόσο ἕναν μακροχρόνιο κ' αἱματηρότατο πόλεμο, ἦταν τὰ γοητευτικὰ μάτια τῆς ὥραιας Ἑλένης τοῦ Μενελάου !

"Ἄς εἶνε ὁμως εὐλογημένη, αὐτὴ ἡ μικρὸ - ἀφορμὴ, τὴν ὁποῖαν ὄρθκαν οἱ ρωσικὸνδῦνοι Ἕλληνες, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸν ἐμπορικὸ συναγωνισμό τῶν δραστηρίων Τρώων. Χάρης στὴν τιποτένια αὐτὴ ἀφορμὴ, χάρις στὴν ἀπαγωγὴ τῆς ὡμορφῆς Ἑλένης ἀπ' τὸ βασιλόπουλο τῆς μακρινῆς Τροίας, πλουτίστηκε ἡ ἀνθρωπότης μὲ ἀθάνατα ἀριστουργήματα, ὅπως ἡ Ἰλιάς, ἡ Ὀδύσεια, καὶ μὲ ὑπερφυσικοὺς σχεδὸν ἀνθρώπινους τύπους πάντοτε ζωντανούς, καὶ πάντοτε μεγαλειώδεις μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων — ὅπως ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἔκτωρ ὁ Ἀγεμνέμων, ἡ Ἰφιγένεια, ὁ Ἀφθαστος ἑνσαρκωτῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ δαιμονίου Ὁδυσσεύς, ὁ Πάτροκλος, οἱ Αἴαντες, κλπ. κλπ.

Καὶ ἄς ἐρῶμε τώρα στὸν Μεσαίωνα. Κάποια ἡμέρᾳ, ἐνῶ ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου καὶ θετὸς υἱὸς τοῦ Ἀγγλοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ Ἐξομολογητοῦ, ἔκανε περίπατο μὲ τὸ πλοιαρίο του στὴ θάλασσα τῆς Μάνχης. Ἀντίθετος ἀέρας τὸν πέταξε, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰς περιπέτειες, στὴν ἀκτὴ τῆς Νορμανδίας, ἡ ὁποία ἦταν τότε



Ἡ ἀπαγωγὴ τῆς ὥραιας Ἑλένης
(Ἔργο τοῦ Γκίντ, Μουσεῖο Λούβρου)

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΖΙΦΦΑΡ

γαλλικὸ δουκάτο ἰσχυρότατο καὶ ἀνεξάρτητο.

Ὁ τότε δούξ τῆς Νορμανδίας Γουλιέλμος, τρεφόμενος ἐν τῷ ἀγγλικῷ θρόνῳ, περιποιήθηκε πάλιν τὸν Ἀγγλο διάδοχο καὶ τὸν φιλοξένησε στὰ ἀνάκτορα τοῦ τῆς Ρουέν. Καὶ κάποιο βραδύ, ἐλέγκοντας τὸν μισομέσῃ σμένον ὕστερα ἀπὸ ἕνα γεῖμα γλέντι καὶ μισοπεσμένῃ, τοῦ εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα :

— Ἀγαπητέ μου Χάρολδ, καθὼς σοῦ ἀνέπτυξα πολλὰς φορὲς, οἱ δοῦκες τῆς Νορμανδίας — καὶ μάλιστα ἐγώ — ἐμᾶστε οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ ἀγγλικοῦ Στέμματος !... Μοῦ παραχωρεῖς τὰ δικαιώματά σου στὸ θρόνο, ὅταν πεθάνῃ ὁ θετὸς πατέρας σου καὶ θασαλεύς ;

Ὁ Χάρολδ, ἔτσι λεγόμενος ὁ Ἀγγλὸς διάδοχος — γιὰ νὰ μὴ δυσανεστήσῃ τὸν φίλο του, ἐπὶ τῶν σὺν συμβουλῶν τοῦ ὑποσχεθῆκε ὅτι τοῦ ζητοῦσε.

ᾤρκιστηκε μάλιστα στὰ λείψανα δυὸ καλογηρῶν, οἱ ὁποῖοι μόλις τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχαν ἀνακηρυχθῆ ἅγιοι, ὅτι θὰ τηροῦσε πιστὰ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ὁ Γουλιέλμος τῆς Νορμανδίας, χαρούμενος, τὸν ἐπέστειλε μὲ τιμὲς πίσω στὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἐπόμενο ἔτος, ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος πέθανε. Ὁ Χάρολδ ὅμως ἀνακηρύχθηκε βασιλεὺς καὶ δὲν τήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐρίσκοντας τὴν πρόφασιν ὅτι δῆθεν «ὁ ὄρκος τοῦ δὲν πιανόταν, ἐπεὶ τὰ λείψανα τῶν δυὸ φρεσκοπεθαμένων καλογηρῶν ἐκείνων δὲν εἶχαν προλάβει καλὰ - καλὰ νὰ... ἀγιαστούν» !

Τότε ὁμως ὁ δούξ τῆς Νορμανδίας ἀποκάλυψε στὸν πάπα τῆς Ρώμης — μὲ μάρτυρας τοὺς ἐπισκόπους κ' ἀρχιερεῖς τοῦ δουκάτου του — ὅτι ὁ ὄρκος τοῦ Χάρολδ ἦταν ἱερὸς καὶ «πιανόταν», ἐπεὶ δὲν ἔκαμ' αὐτὸν τὰ λείψανα τῶν δυὸ νεο-ἀγιασμένων καλογηρῶν ἦσαν ἐπιτήδεια κρυμμένα καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Βρεντανού... δηλαδὴ ἁγίου παλαιοῦ πειὰ κ' αὐθεντικοῦ ! !

Τὴ συνέχεια, τὴν ξέρετε ἀπ' τὴν ἱστορίαν : Ὁ πάπας μὲ σὸντας τὴν Ἀγγλίαν, ὄρθκε τὴν δῆθεν ἐπιορκία τοῦ Χάρολδ ὡς θαυμασία ἀφορμὴ πολέμου. Δικαίωσε λοιπὸν τὸν δούκα Γουλιέλμο, καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ κηρύξῃ τὸν

ἄγιο κατὰ τῆς Ἀγγλίας, στέλλοντας τοῦ τὴν εὐλογία του, τὸ λάβαρόν του διὰ τοῦ Πέτρου, καὶ μιά... αὐθεντικὴν τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλιν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ γιὰ «φύλαξόν τόν» !

Κι' ὁ πόλεμος ἐξέσπασε, πολυκαιρὸς καὶ καταστρεπτικὸς μέγας, ὅπου ὁ Γουλιέλμος κατέκτησε τὴν Ἀγγλίαν κ' ἀνέθηκε στὸν ἀγγλικὸ θρόνο.

Καὶ προχωροῦμε κατὰ τὸν 17ῶν αἰῶνα. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 14ος, θέλοντας νὰ ἀνυψώσῃ τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ Λε-Λε-Σα-πέλ, ἡ ὁποία ἐννοοῦσε πολὺ τὴν Ὀλλανδία, ἐμῆνε νὰ ῥῆ μιά ὁποιαδήποτε ἀφορμὴ

μὴ γιὰ τὴν κήρυξιν πολέμου.

Φρόνιμη ἡ Ὀλλανδία, ὅμως ἀπέφευγε νὰ δῇν τέτοιου εἶδους ἀφορμὲς στὸν πανίσχυρο Γάλλο μονάρχη. Ἀτυχῶς, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἀπεστάλη στὸ Παρίσι ὡς πρεσβευτὴς τῆς Ὀλλανδίας ὁ κόμης φαν Μποινγκεν, ἐπιφορτισμένος νὰ δείξῃ φιλειρηνικώτατο πνεῦμα ἀπέναντι τοῦ Γάλλου μονάρχου, καὶ νὰ συντελέσῃ στὴν ἐξομάλυνσιν ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν διαφορῶν μετὰ τοῦ Γαλλίας κ' Ὀλλανδίας.

Ἀλλὰ ὁ Ὀλλανδὸς αὐτὸς κόμης καὶ πρεσβευτὴς, εἶχε χαράγμην στὸ οἰκογενειακὸ οἰκόσημό του τὴ φράσιν :

«Στὴν ἐμφάνισίν μου, στέκεται ὁ ἥλιος» !

Δὲν πρόλαβε λοιπὸν καλὰ-καλὰ νὰ ἐπιδοσθῇ τὰ διαπιστευτήριά του ὁ ἀτυχὴς Ὀλλανδὸς πρεσβευτὴς, κ' ἀμέσως οἱ αὐλοκόλακες τῶν Βερσαλλίων «σφύριζαν» στὸ αὐτὸ τοῦ «Βασιλέως-Ἥλιου» :

— Μεγαλειότατε, τὸ διάθεμα αὐτὸ τῆς Ὀλλανδίας εἶνε ὕβριστικο καὶ προκλητικὸ ἐναντίον τοῦ σεπτοῦ προσώπου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος !... Σὰς ἐστεῖλαν ὡς πρεσβευτὴν ἐδῶ τὸν κόμητ' φαν Μποινγκεν, γιὰ νὰ σὰς προκαλέσῃ καὶ νὰ σὰς προσβάλλῃ μὲ πλάγιον τρόπο... Σκεφθῆτε πόσο ἀνάρμοστη θὰ εἶνε ἡ παρουσία τοῦ Ὀλλανδοῦ πρεσβευτοῦ, στὶς ἐπίσημες δεξιώσεις τῶν Ἀνακτόρων, ὅταν ὁ πρεσβευτὴς αὐτὸς ἐχῇ στὸ οἰκόσημό του ὡς ἐμβλημα, ὅτι «στὴν ἐμφάνισίν μου στέκεται ὁ ἥλιος» ! !

Ἄλλο πού δὲν ἤθελε κ' ὁ Λουδοβίκος 14ος, ὁ λαμπρὸς ἀλλὰ κ' ἀρπακτικώτατος «Βασιλεὺς — Ἥλιος», ὁ ὁποῖος στὸ οἰκόσημό του εἶχε καθιερώσει τὸν «ἥλιο πλημμυρίζοντα μὲ τὶς χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ τῆς γῆς» ; Θεώρησε ἀμέσως τὴν ἀφορμὴν αὐτὴν ὡς προκλητικὴ ἐναντίον του, διέταξε τὴν ἀποπομπὴν τοῦ ἀνυπότακτου κ' ἀνευθύνου πρεσβευτοῦ ἀπ' τὰ ἐδάφη τῆς Γαλλίας, κ' ὁ αἱματηρὸς γαλλο-ὀλλανδικὸς πόλεμος ἐξέσπασε μετὰ σὲ λίγες ἡμέρας !

Ἐρχόμαστε τώρα σὲ μιά ἄλλην ἀφορμὴν πολέμου, τοῦ ἀμερικανο-ἰσπανικοῦ, καταστρεπτικώτατου γιὰ τὴν ἀτυχὴ Ἰσπανίαν. Κι' ὁμως ἡ ἀφορμὴ αὐτὴ οὐτὲ κἀν ὑπῆρξε ποτε, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπ' τὶς παρακάτω ἐξωφρενικὰς λεπτομέρειες !

Ἰδοὺ, μὲ λίγα λόγια, περὶ τίνος ἐπρόκειτο : Στὰ 1897, κατέπλευσε στὸ λιμάνι τῆς Ἀθῶνας — πρωτεύουσος τῆς νήσου Κούβας — τὸ ἀμερικανικὸ θωρηκτὸ «Μαῖν» γιὰ νὰ ἐφοδιαστῇ μὲ κάρβουνα.

Ἡ Κούβα τότε, αἱ Φιλιππίναι νήσοι καὶ τὸ Πόρτο-ΡΙκο, ἦσαν ἰσπανικὲς κτήσεις. Αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς κ' ἡ Ἰσπανία, δὲν εἶχαν καλὰς διπλωματικὰς σχέσεις, ἐξ αἰτίας διαφόρων ἐπεισοδίων μετὰξὺ ὑπηρεσιῶν τῶν δυὸ αὐτῶν κρατῶν. Γι' αὐτὸ, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθῶνας ὑποδέχθηκαν μὲ σφύριγμα καὶ μὲ ἀποδοκιμασίες τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀμερικανικοῦ θωρηκτοῦ στὸ λιμάνι τους.

Ψυχραῖνοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἔμειναν μέσα στὸ θωρηκτὸ τους κ' ἡ ἀνθρώκευσις προχωροῦσε χωρὶς κανένα σοβαρὸ ἐπεισόδιο. Σαφικὰ, μιά τρομερὴ ἐκρήξις συνέβη, τὸ κατάστραμα τοῦ «Μαῖν» τινάχτηκε στὸν ἀέρα, κ' ὁλόκληρο τὸ θωρηκτὸ κατόπιν θυθίστηκε στὰ νερά τοῦ λιμανιοῦ μὲ θύματα ἑκατοντάδες νεκρῶν καὶ τραυματιῶν ναυτῶν...

Αὐτὸ ἦταν ! Ἡ ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη, καθὼς κ' ἡ κυβερνήσις ἐξαγριώθηκαν ἀπ' τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ δυστύχημα καὶ διακήρυξαν ὅτι Ἰσπανοὶ κατὰσκοποι τοποθέτησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκρηκτικὸν ὅλῳν μέσα στὸ κάρβουνο, καὶ πέτυχαν ἔτσι τὴν ἀντανάξιν τοῦ θωρηκτοῦ καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ κατόπιν !

Ἡ ἀτυχὴς Ἰσπανία, δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της στὸν ἐξαγριωμένον κ' ἰσχυρότατον ἀντίπαλό της. Ἕνας πολέμῳος κ' αἱματηρὸς ἀμερικανο-ἰσπανικὸς πόλεμος ἐξέσπασε ἀμέσως. Ὁλόκληρος ὁ ἰσπανικὸς στόλος, ὕστερα ἀπὸ φοβερὰς ναυμαχίας, ἀποκλείστηκε στὸ λιμάνι τῆς πόλεως Σαντιάγο-ντὰ-Κούβα καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπ'

τοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' ὁ πόλεμος αὐτὸς τοῦ 1897, τότε μόνον τελείωσε, ὅταν ἡ Ἀμερικὴ κατέλαβε πειὰ ὀριστικῶς τὴν μεγαλὸν νησὸν Κούβα, τὰς Φιλιππίναις νήσους, τὸ Πόρτο-ΡΙκο κ' ὅλες τὶς ἄλλες κτήσεις τῆς Ἰσπανίας στὴν ἀμερικανικὴ ἡπειρό !

Ἀλλὰ... μόλις πρὸ ὀλίγων χρόνων, ἡ ἀμερικανικὴ κυβερνήσις ἔκανε μερικὰς ἐκδοθῶνσεις στὸν πυθμένα τοῦ λιμανιοῦ τῆς Ἀθῶνας. Ἐπειὸν τὸ κατασφυσισμένο θωρηκτὸ δυσκόλευε τὶς κινήσεις τῶν πλοίων, ἀποφάσισαν νὰ τὸ ἀνελκύσουν, νὰ τὸ διαλύσουν καὶ νὰ τὸ πωλήσουν ὡς παλιοσιδερίκον.

Ἡ σχετικὴ ἐξέτασις ὅμως, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸ «Μαῖν», ἀποκάλυψε τὸ ἐξὶς ἐξωφρενικόν : Ὅτι ἡ ἐκρήξις, ἡ ὁποία τὰ τινάξε στὸν ἀέρα καὶ τὸ θύθισε κατόπιν, δὲν συνέβη στὶς καρθουνοποθήκες τοῦ θωρηκτοῦ, ἀλλὰ στὸ διαμέρισμα τῶν πυρομαχικῶν του, τὸ ὁποῖο βρισκόταν σὲ θέσι σίγουρη, θαυμασὰ φυλαγμένη ἀπὸ φρουροὺς, καὶ στὴν ὁποία ἦταν ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ κ' ὁ πιὸ ἐπιτήδειος ἀκόμη κατάσκοπος τῶν Ἰσπανῶν !

Οἱ Ἀμερικανοὶ, μὲ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῆς τῆς ἐξετάσεως, εἶχαν τὸν ἱπποτισμὸν νὰ διακηρύξουν τὴν ἀθωότητα τῆς φτώχεις Ἰσπανίας, ἡ ὁποία πράγματικῶς οὐτὲ κἀν σκέφτηκε ποτε νὰ τοὺς θλάσῃ μὲ τόσο ἀνάνδρῳ μεσῶ. Ἀλλὰ, ὅπως βέβαια καταλαβαίνετε, δὲν εἶχαν καὶ τὴ γενναιοδωρία νὰ τῆς ἐπιτρέψουν αὐτὴ τὸν στόλο της, πού αἰχμαλώτισαν, οὐτὲ καὶ τὰ πλοῖα καὶ πολυάριθμα νησιά της πού κατέλαβαν ! !

Φτάνουμε ἔτσι στὸν ρωσο-τουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1876-1877. Ἡ Ρωσσία, ὅπως ξέρομε, ἀνέκαθεν εἶχε «βάλει στὸ μάτι» τὴν Τουρκίαν, ἐπιθυμώντας νὰ καταλάβῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ προπαντὸν τὰ στενὰ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῶν Δαρδανελίων.

Ἡ διπλωματία της λοιπὸν ἐργαζόταν ἀκούραστος ἐπὶ ἕνα αἶωνα γιὰ τὴν εὕρεσιν μιᾶς ὁποιαδήποτε ἀφορμῆς καινοῦργιον πολέμου.

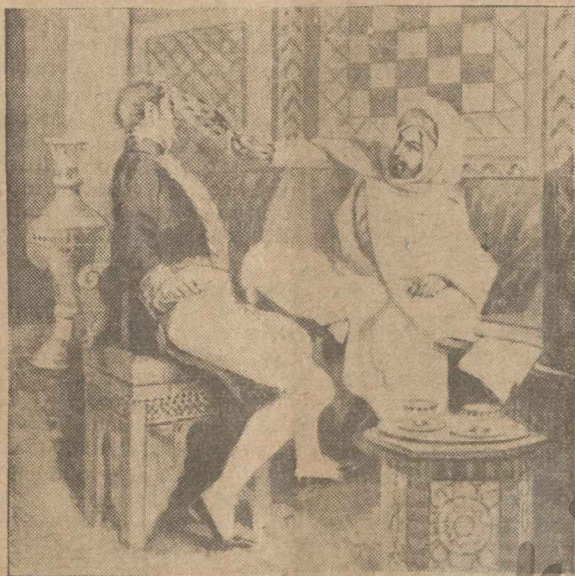
Ἡ ἀφορμὴ ἐπιτέλους ἔβρεθη. Θέλοντας δῆθεν ἡ Ρωσσία νὰ υποστηρίξῃ τὰ δίκαια τῶν ὑποτελῶν τότε σὺς Τούρκους Σέρβων καὶ Μαυροβουνίων, προσέστηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ὀλέσῃ μὲ ἀπάθεια τὶς καταπίψεις τῶν Σλαβῶν αὐτῶν ὁμοφύλων (!) τῆς στῆ Βαλκανικῆς.

Με χρήματα, μὲ κρυφὰς ἐνθαρρύνσεις καὶ μὲ μυστικὰς ἀπεσταλμένους της, φανάσιζε τοὺς ὑποτελεῖς Σέρβους καὶ Μαυροβουνίους ἐναντίον τῶν Τούρκων. Ὁ σερβο-τουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1876, δὲν ἀργησε νὰ κηρυχθῇ. Καὶ τὰ στρατεύματα τῶν Τούρκων πλημμύρισαν τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον.

Ἡ πρόφασιν ἔβρεθη καὶ ἡ Ρωσσία κήρυξε ἀμέσως τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Τούρκων. Τὰ ρωσικὰ στρατεύματα συνέτριψαν τοὺς Τούρκους, σὲ πολλὰς καὶ πολὺνέκρες μάχας. Κι' ἀσφαλὲς θάμηναι καὶ στὴν Κωνσταντινούπολιν, καταλαμβάνοντας τὴν ἀριστικὰ, ἂν δὲν θιγόντουσαν τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Ἔτσι ἡ νικητὴ Τουρκία ὄρθκε τότε ἀπροσδοκίτους συμμάχους μετὰ τῶν χριστιανικῶν μεγάλων Δυνάμεων. Κ' ἡ Ρωσσία, ἂν καὶ νικητρία, ἐξαναγκάστηκε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀδοξὴ συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, γιὰτὶ ὄρθκε μπροστὰ τῆς ἀντίπαλῳ ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπην. Καὶ γιὰ νὰ θέσομε τέρμα στὴ σημερινὴν προέχειρ μελέτη μας, θὰ ἀναφέρουμε ἀκόμη μιά περίπτωσιν. Εἶνε ἀπίστη κλασικὴ στὴν ἱστορίαν, ἡ περίπτωσις αὕτη. Καὶ μᾶς δαίχνει μὲ τὴν κινήσιν ἀνάδοξιν θρίσκει προφάσεις πολέμου ἕνα ἰσχυρὸν κράτος, ὅταν σχεδιάσῃ κρυφὰ νὰ «καταβροχθίσῃ» τὸν πανίσχυρον ἀντίπαλό του. Δηλαδὴ, ἀπὸ αἰῶνες ἀκόμη, ἡ Γαλλία ἐπιθυμοῦσε νὰ καταλάβῃ τὶς εὐφραres ἀκτὲς τοῦ Ἀλγερίου. Δὲν τολμοῦσε ὅμως, γιὰτὶ ἡ Τουρκία, πανίσχυρη τότε, εἶχε «φόρον ὑποτελή» ὑπὲρ τῆς τῶν σουλτάνου τοῦ Ἀλγερίου.

Τέλος, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1827, ὁ γενικὸς πρόξενος (Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 53)



Ὁ ντὲν τοῦ Ἀλγερίου Χουσεῖν ραπίζει τὸν Γάλλο πρόξενον Ντεβάλ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ



Το κεφάλι ένος ανθρώπου



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ξέρετε την υπόθεσι Ταϊλ-
λор; ρώτησε τὸ Μαιγκρέ. Δὲν
θὰ τὴν ξέρετε, γιατί δὲν σὰς
μένει καιρὸς νὰ διαβάσετε τὴς
ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες. Ὁ
Ταϊλλор, λοιπόν, ἔνας ἀπὸ
τοὺς καλύτερους σκηνοθέτες
τοῦ Χόλλυγουντ, δολοφονήθηκε
πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ἡ ὑπο-
ψίεσι ἐθάρρυναν ἀρκετοὺς ἠθοποιούς τοῦ κινηματογράφου, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μερικὲς γυναῖκες. Μὰ ὅλοι ἀπελύθη-
σαν ἀμέσως... Ξέρετε λοιπὸν τί ἀπεκάλυψε μιά ἀμερικανικὴ
ἐφημερίδα τελευταία, ὑστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια; Ἀκούστε:

«Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ἀστυνομία ἤξερε ποὺς σκό-
τωσε τὸν Ταϊλλор. Μὰ ἡ ἀποδείξεσις ποὺ διέθετε ἦσαν τόσο ἀνε-
παρκεῖς καὶ τόσο ἀδύνατες, ὥστε, κ' ἂν ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος
πῆγαινε νὰ παραδοθῇ μόνος του, θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παραι-
σώσῃ ὅλκας ἀποδείξεσις καὶ μάρτυρες γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ὁ-
μολογία του...»

Ὁ Μαιγκρέ κύτταξε τὸ συνομιλητὴ του μὲ κατάπληξι κ' αὐτὸς, σταυρώνοντας τὰ πόδια του κ' ἀνάθοντας ἕνα σιγα-
ρέττο, ἐπρόσθεσε:

— Σημείωσε ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε στὸ συντάκτη τῆς
ἐφημερίδος ποὺ τὰ γράφει ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ὁ
ἴδιος... Δὲν ἀλλάξα, οὐτε μιά συλλαβὴ τους... Ἀκούσατε;
Ὁ δολοφόνος τοῦ Ταϊλλор δὲν συνελήφθη ποτέ!...

Ὁ Μαιγκρέ, προσποιούμενος τὸν ἀδιάφορο, ζαπλώθηκε
στὴν πολυθρόνα του, τέντωσε τὰ πόδια του καὶ περίμενε μὲ
τὴν ἀφηρημένο ὕψος ἀνθρώπου ποὺ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ
τόσο αὐτὰ ποὺ ἀκούει.

— Ὡστε, ἀποφασίσσατε νὰ ἐξακριβώσετε τὸ ρόλο ποὺ ἔ-
παιξε ὁ Οὐίλλιαμ Γκρόσμπυ στὸ ἐγκλημα; ρώτησε ὁ Ράντεκ.
Μὰ στὴν ἀρχὴ τῶν ἀνακρίσεων, ἡ Ἀστυνομία δὲν σκέ-
φθηκε ἢ δὲν τόλμησε νὰ τὸν ἀναμίξει, στὴν ὑπόθεσι!...

— Μοῦ φέρνετε πληροφορίες σχετικῶς; ρώτησε ὁ Μαι-
γκρέ μὲ τὸ ἴδιο ἀδιάφορο ὕψος.

— Ἄν θέλετε! Ὁ ὅλος ὁ κόσμος ἀλλάσσει, στὸ Μονπαρ-
νάς, ὅλα μποροῦσε νὰ σὰς δώσῃ αὐτὲς τὴς πληροφορίες. Ἐν

πρώτοι, πρὶν πεθάνῃ ἡ
θεία του, ὁ Γκρόσμπυ εἶχε
ἐξακόσιες χιλιάδες φράγ-
κα κρῆν. Κι' αὐτὸς ἀκόμη
ὁ μάρτυρας τοῦ «Καφέ-Κου-
πόλ» τοῦ δάνειζε χρήματα.
Αὐτὸ συμβαίνει συχνά μὲ
ὀρισμένα μέλη πλουσιῶν
οἰκογενειῶν. Ὁ Γκρόσμπυ,
ἀν καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Χέντερ-
σον, δὲν ἦταν ποτέ πλούσι-
ος. Κι' ἕνας ἄλλος ἀπὸ
τοὺς θείους του εἶνε ἐκα-
τομμυριούχος. Ἐνας ἀ-
δελφὸς του πάλι εἶνε διευ-
θυντὴς τῆς μεγαλυτέρας ἀ-
μερικανικῆς Τραπεζῆς. Αὐ-
τὸς ὅμως ἦταν φτωχὸς
γιατί ὁ πατέρας του εἶχε
χρεωκοπήσει πρὸ δέκα ἐ-
τῶν.

»Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅλοι οἱ
θεῖοι του εἶχαν παιδιά, ἐκ-
τὸς ἀπὸ τοὺς Χέντερσον.

»Ὁ Οὐίλλιαμ Γκρόσμπυ
ὅμως περνοῦσε τὸν καιρὸ
τοῦ γλεντώντας καὶ περι-
μένοντας τὴν ἡμέρα ποὺ

θὰ πέθαινε ὁ γέρο Χέντερσον
ὁ θεῖος του, κ' ἔπειτα ἡ θεία
του, γιὰ νὰ τοὺς κληρονομή-
σῃ;... Ἐχετε νὰ πῆτε τίποτε;

— Τίποτε...

»Ἦταν φανερό πὺς ἡ σιωπὴ
τοῦ Μαιγκρέ στενοχωροῦ
τὸν Τσέχο.

— Ξέρετε πὺς καλὰ ἀπὸ μέ-
να, ἐξακολούθησε ὁ Ράντεκ, ὅτι στὸ Παρ-
δόμα μὲ πέρασι, μπορεῖ νὰ ζήσει θαυμασταί καὶ χωρὶς κλη-
ρονομία... Ὁ Γκρόσμπυ ἐπιπλέον ἦταν κ' ἕνα γοητευτικὸ πᾶ-
ντα ἀπὸ ζωὴ, ἀπὸ κέφι... Ἦταν σὰν ἕνα μεγάλο παιδί ἐν-
χομένο, γιατί ζοῦσε καὶ γιατί τὰ χαίροταν ὅλα...

»Ὡ! πόσο ἀγαποῦσε τὴς γυναῖκες!... Τὸ λέω αὐτὸ χωρὶς
κακία... Εἶδατε τὴν κυρία Γκρόσμπυ... Δὲν εἶνε ὥρασι;
Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ...

»Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ... Ναι, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμ-
πόδιζε νὰ τοῦ ἀρῶσουν κ' ὅλες ἡ ἄλλες ὁμορφες γυναῖκες...
Πολλὲς φορές, στὸ «Καφέ-Κουπόλ» εἶχα δι' ὁμορφες γυναι-
κοῦλες νὰ γνέφουν στὸν Οὐίλλιαμ τὴν ὥρα ποὺ ἐπαίρει τὸ
ὄρεχτικὸ του μὲ τὴν γυναῖκα του... Ἐκεῖνος τότε ἔλεγε σπῆ-
κ. Γκρόσμπυ:

»— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ λείψω λίγο;... Ἐγὼ κάποια ἐπι-
γούσα ἐργασία...

»Καὶ πῆγαινε νὰ ὀρῇ ἔξω μιά ἀπὸ τὴς φιλεναδίτσες του,
γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ πρῶτο τυχαῖο ξενοδοχεῖο...

»Αὐτὸ τὸ εἶδα ἑκατὸ φορές μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια... Ἐ-
πίσης κ' ἡ Ἔννα Ράιχσμπουργκ, ἡ φίλη τῆς γυναίκας του,
ἦταν ἐρωμένη του... Κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες!

»Δὲν μποροῦσε ν' ἀρνήθῃ τίποτε στίς γυναῖκες... Μοῦ φα-
ίνεται ὅτι τὴς ἀγαποῦσε ὅλες...»

Ὁ Μαιγκρέ χασμουρήθηκε, τεντώθηκε καὶ δὲν εἶπε λέξι.

— Τί κέφι ποὺ τὸ εἶχε πάντα! συνέχισε ὁ Ράντεκ. Πότε
μου δὲν τὸν εἶδα συλλογισμένο... Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ
ἀπὸ τὴν κούνια του, εἶχε τὸ χάρισμα νάνε πάντα εὐθυμῶς,
ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἀγαποῦσε ὅλο τὸν κόσμον, ποὺ ὅλος ὁ
κόσμος τὸν ἀγαποῦσε καὶ τοῦ τὰ συγχωροῦσε ὅλα, ἀκόμη

καὶ πράγματα ποὺ δὲν τὰ
συγχωροῦσε σὲ καπ-
να!... Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ
πετύχαινε σὲ ὅλα του!...
Παίζετε χαρτιά;... Ὁχι...
Δὲν ξέρετε λοιπὸν τί εἶνε
νὰ βλέπετε τὸν ἀντικρὺ
σας νὰ τραβᾷ ἐφτά καὶ
σεῖς νὰ τραβᾶτε ὀχτῶ... Ἡ
νὰ τραβᾷ ὁ ἀντικρὺς
σας ὀχτῶ καὶ σεῖς νὰ τρα-
βάτε ἑννέα... Αὐτὸ γινώ-
νε ταχτικά μὲ τὸν Γκρό-
σμπυ... Σὰ νὰ ζοῦσε δι' αὐ-
τὸν φτωχὸ μας κόσμον, ἀλλὰ
στὸν κόσμον τῶν ἀνέλικων...

»Ὅταν κληρονομήσει ἀ-
πὸ τὴ θεία του δεκαπέντε
δεκάχι ἑκατομμύρια φράγ-
κα, ἀπ' τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ
ἀφαιρέσουμέν ἕνα, μὲ τὸ
ὁποῖο πλῆρωσε τὰ χρέη
του...

...Αὐτοκτόνησι! προ-
θεσε ξερὰ ὁ Μαιγκρέ.

Τότε ὁ Τσέχος γέλασε
σιωπηλά, μ' ἕνα γέλιο ποὺ
δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ



Ὁ Μαιγκρέ χασμουρήθηκε...

τὸ ἀνάλυση κανεῖς. Σηκώθηκε γιὰ νὰ πετάξῃ τὸ σιγαρέττο
τοῦ στὴ σταχτοθήκη, καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι του λέγον-
τας μὲ μιά ἐκφράσι ἀνιγμωτική:

— Σκοτώθηκε μὲ ὅλεις χθές!

— Σ' αὐτὸ θέλατε νὰ καταλήξετε; εἶπε ὁ Μαιγκρέ μὲ
φωνὴ ξαφνικά θυμωμένη.

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε καὶ κύτταξε τὸ Ράντεκ μὲ
στά μάτια κ' ὑστερα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

Ἐπακολούθησε μιά σιωπὴ σχεδὸν ἀγωνιώδης. Τέλος ὁ
Μαιγκρέ εἶπε μὲ τὸν ἴδιον τόνο:

— Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ;

— Νὰ κουδεντιάσω, ἀπάντησε ὁ Ράντεκ. Ἡ, ἂν προτιμᾷ-
τε, νὰ σὰς βοηθήσω... Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι θὰ χρεια-
ζόσαστε κάμποσον καιρὸ νὰ συγκεντρώσετε τὴς πληροφορίες
ποὺ σὰς ἔδωσα γιὰ τὸν Γκρόσμπυ... Θέλετε κ' ἄλλες μῆ-
πως, ἐξ ἴσου ἀσθεντικῶς;...

»Εἶδατε τὴν Ἔννα Ράιχσμπουργκ;... Εἶνε μόλις εἴκοσι
χρόνων. Ἐ, λοιπόν, πρὸ ἐνὸς ἔτους ἦταν ἐρωμένη τοῦ Γκρό-
σμπυ καὶ φίλη τῆς γυναίκας του... Ὁ Γκρόσμπυ μάλιστα θὰ
χώριζε τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇ καὶ νὰ προσθέ-
σῃ σὰ ἑκατομμύρια τοῦ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα της...

Ὁ Ράντεκ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζεται, ἡ φωνὴ του γί-
νεται ὁλοένα πὺς ἀφύσικη,
πὺς θραυχή.

— Ἐνῶμεταξὺ, ἐξακολού-
θησε, ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν κέρδι-
ζε ἐξακόσια φράγκα τὸ μῆ-
να, σπρώχνοντας, ὁλομερὶς
μὲς τοὺς δρόμους τοῦ
Παρισιῦ ἕνα καρροτσάκι
φορτωμένο λουλούδια...

— Καὶ σεῖς; ρώτησε μὲ
τόνον σκληρὸ ὁ Μαιγκρέ, ἔ-
νῳ τὸ βλέμμα του καρφωνό-
ταν μὲσα στὰ μάτια τοῦ
Τσέχου...

— Ὡ! ἐγὼ...

Καὶ οἱ δύο ἄντρες σάπα-
σαν.

Ὁ Μαιγκρέ ἀρχισε νὰ κό-
βῃ ὁδὸς τὸν γραφεῖο του.
Στάθηκε μιά στιγμὴ γιὰ νὰ
γεμίσῃ τὴν πίπα του, ἐνῶ ὁ
Ράντεκ ἀναθεῖ ἄλλο σιγα-
ρέττο.

Ἡ κατάσταση ἦταν ἀλ-
λόκοτη. Θὰ ἦταν πολὺ δύ-
σκολο νὰ μαντέψῃ κανεῖς αὐ-
τὸ ποὺ εἶχε πάει νὰ κάνει
ὁ Τσέχος ἐκεῖ πέρα. Δὲν
φαίνονταν καθόλου διατεθει-
μένος νὰ φύγῃ. Φαίνονταν
μᾶλλον σὰν νὰ περίμενε
κάτι.

Κι' ὁ Μαιγκρέ πάλι ἀπέ-
σπευγε νὰ τοῦ δείχνῃ τὴν πε-
ριέργειά του, ἀπευθύνοντας
τοῦ διάφορες ἐρωτήσεις.

Ὁ Ράντεκ μίλησε πρῶ-
τος κ' εἶπε μὲ φωνὴ πολὺ
σιγανή:

— Τί ὥρασι, ἀλήθεια, ἐγκλημα!... Μιλᾶω γιὰ τὴ δολοφο-
νία τοῦ σκηνοθέτου Ταϊλλор... Ἦταν μόνος μὲς στὴν κά-
μαρή του στὸ ξενοδοχεῖο. Μιά νεαρή στὰρ πῆγε νὰ τὸν ἐπι-
σκεφθῇ... Κανέναν, κατόπιν δὲν τὸν εἶδε ζωντανόν... Κατα-
λαβαίνεται... Ἀντιθέτως, εἶδαν τὴν ἐν λόγω στὰρ νὰ θγαίνῃ
ἀπ' τὴν κάμαρή του, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὴν συνοδεύῃ... Ἐ,
λοιπόν! δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει ἐκεῖνη!...

Εἶχε καθίσει στὴν καρέκλα ποὺ ὁ Μαιγκρέ προώριζε συ-
νήθως γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες του καὶ ποὺ θρῖσκόνταν μὲσα στὸ
φῶς. Ἦταν ἕνα φῶς ἄχρωμο, ὁμοιο μὲ τὸ φῶς κλινικῆς.

Ποτὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Τσέχου, δὲν εἶχε τόσο ἐνδιαφέρον.
Τὸ μέτωπό του ἦταν ψηλόν, μὲ προεξοχὲς καὶ μὲ ἀναρίθμητες
ρυτίδες, ποὺ ὡστόσο δὲν τὸ ἔκαναν νὰ φαίνεται καθόλου γε-
ρασμένο.

Ὁ Ράντεκ δὲν ἦταν ἀδύνατος, ὡστόσο φαίνονταν ἀσθε-
νικὸς. Ἐκνευρίζονταν μ' ἕνα ξεχωριστὸ τρόπο, παράδοξο γιὰ
ἕνα ψυχολόγο. Οὔτε ἕνα χαρακτηριστικὸ τοῦ προσώπου του
δὲν ἐσάλευε, μὰ τὰ μάτια του ἐκινούντο ἀδιάκοπα.

— Τί θὰ τὸν κάνουν τὸν Ἐρτέν; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ πέντε
λεπτῶν σιωπῇ.

— Θὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν! μουρμούρισε ὁ Μαιγκρέ μὲ τὰ
δύο του χέρια στίς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του.

Ὁ Ράντεκ ἔσπασε σ' ἕνα στριγγὸ γέλιο.

— Φυσικά!... εἶπε. Ποῖος λογαριάζει ἕνα ἄνθρωπον ποὺ
κέρδιζε ἐξακόσια φράγκα τὸ μῆνα... Ἀλήθεια, πέντε μου;
Εἶστε βέβαιοι ὅτι ὁ Γκρόσμπυ αὐτοκτόνησε;... Εἶνε τόσο εὐ-
κόλο νὰ παρουσιαστῇ ἕνα ἐγκλημα ὡς αὐτοκτονία... Σίγου-
ρα μάλιστα θὰ μὲ κατηγοροῦσαν ὅτι τὸν σκότωσα ἐγὼ, ἂν
δὲν θρῖσκόνταν τὴν ὥρα ἐκεῖνη μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ Ζανθιέ...

Στάθηκε μιά στιγμὴ κ' ἔπειτα ρώτησε:

— Ἐχετε σύζυγον, ἐπιθεωρητὰ;

— Ναι... Λοιπόν;

— Τίποτε... Εἶσατε τυχερός... Μιά γυναῖκα... Ἐνα νοικο-
κυρόσπιτο... Ἡ ἱκανοποίησις ποὺ νοιώθει κανεῖς, ὅταν κἀν
τὸ καθήκον του... Τὴν Κυριακὴ θὰ πηγαίνετε στὸ ψάρεμα...
Ἐκτὸς ἀν παίζετε μπιλιάρδο... Ἐγὼ τὸ θρῖσκω αὐτὸ θαυ-
μάσιο... Μονάχα ποὺ γιὰ νὰ τὰ χαίρεται κανεῖς αὐτὸ, πρέπει
νὰ ἔχῃ πατέρα μὲ ἀρχὲς καὶ ποὺ νὰ παίξῃ κ' αὐτὸς μπι-
λιάρδο...

— Ποῦ πρωτοσυναντήσατε τὸν Ἰωσήφ Ἐρτέν;

Ὁ Μαιγκρέ πέταξε τὴν ἐρώτησι αὐτή, νομίζοντας πὺς κά-
νει ἕνα πράγμα πολὺ ἔξυπνο. Μὰ, πρὶν τελειώσῃ τὴ
φράσι του, εἶχε μετανοήσει
κιόλας.

— Ποῦ τὸν πρωτοσυνήντη-
σα; ἔκανε ὁ Τσέχος. Μέσα
στὴς ἐφημερίδες... Ὅπως ὁ-
λος ὁ κόσμος!... Ἐκτὸς ἀν...
Θεέ μου, πόσο πολυπλοκὴ
εἶν' ἡ ζωὴ!... Ὅσον σκέπτο-
μαι δι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι,
ριψοκινδυνεύετε τὴ θέσι
σας... τὴ γαλήνη τῆς ζωῆς
σας... στὴν ἡλικία σας... Ἐ-
πειτα ἀπὸ τόσων χρόνων ὑ-
πηρεσίας...

»Δὲν τὴν παρατάτε αὐτὴ
τὴν ὑπόθεσι... Ἀφήστε τὸν
Ἐρτέν νὰ ἐκτελεσθῇ. Δὲν
πειράζει ἂν εἶνε ἀθῶος.

Ὁ Τσέχος στάθηκε κ' ἔ-
πειτα εἶπε ἀπότομα:

— Πέντε μου, ἐπιθεωρητὰ,
σὲ ποιὸν πρέπει ν' ἀπευθυ-
νῶ γιὰ νὰ κάνω μιά δωρεὰ
μερικῶν χιλιάδων φράγκων
στὸ ἄσυλο ἀνατρίτων ζώ-
ντων;

Καὶ μὲ νοθεύει καὶ ὁ
λεπταλλὴς κινήσεις ἀρχισε
νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὴς τσέπες του
καὶ ν' ἀφήνῃ ἐπάνω στὸ
τραπέζι δέσμες ἀπὸ χαρτο-
νομίσματα τῶν χιλίων φράγ-
κων.

Ἐθγάλε, ἔτσι τοῦλάχιστον
ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα.

— Θέλετε τώρα νὰ σὰς πᾶ

κάτι; ρώτησε τὸ Μαιγκρέ.

Ὁ ἀστυνομικὸς οὔτε ἀνέθε τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐ, λοιπόν; ἐξακολούθησε ὁ Ράντεκ. Δὲν θὰ καταλά-
βετε ποτέ τίποτε...

Τὸ ΤΣΕΧΟΛΟΓΙΟ

— Πόσα κερδίζετε πωλώνοντας ἐφημερίδες; ρώτησε ὁ Ράν-
τεκ.

Ὁ Τσέχος καθόταν στὴν παράτασι ἑνὸς κέντρου τοῦ Μον-
παρνὰς καὶ μ' ἕνα χαμόγελο πὺς εἰρηνικὸ καὶ πὺς τρομερὸ
ἀπὸ ποτὲ, κάπνιζε ἕνα πούρο τῆς Ἀδύνας...

Μιά φωνὴ γρήγαν γλυστοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τραπέζια
καὶ πουλοῦσε ἐφημερίδες. Ἦταν γελοία κ' ἀκατάλληλη
ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Πόσα κερδίζω; ψιθύρισε ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησι τοῦ
Ράντεκ, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε.



ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πραγματικά, την ίδια μέρα κιόλας, έπληγα και βρήκα το δόκτορα Σεθιλιέ, αυτόν που ένοσσήλευε το Μωρίς. Με δέχτηκε με καλωσύνη και όταν του ανακοίνωσα το σκοπό της επισκέψεώς μου, μου είπε:

—Δεν θα σ'αφ κρύψω, κυρία μου, την αλήθεια... 'Η κατάστασις αυτού του νέου είναι πολύ άσχημη... Δεν αποκλείεται να πάθω καμιά κρίσι ή όποια να έχω μοιραία αποτελέσματα...

—'Αλήθεια, γιατρέ; τόν διέκοψα εγώ με αγωνία. Και δεν μπορεί να γίνει καλά;...

—Τί να σ'ας πώ, κυρία μου. 'Η επιστήμη δεν μπορεί να κάνει τίποτε σ' αυτές τις περιπτώσεις. Αυτό όμως που δεν μπορεί να κάνει ή επιστήμη, μπορεί να το κάνει ένας άνθρωπος...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο γιατρός με κύτταξε στα μάτια σαν να θέλεε έτσι να μου δείξει ότι εγώ ήμουν ο άνθρωπος αυτός.

Είχε καταλάβει τάχα τίποτε;

Κοκκίνισα ελαφρά και του απάντησα:

—Κι' ο άνθρωπος αυτός τί έπρεπε να κάνει;...

—'Ο γιατρός δεν μου απάντησε άμέσως. Με κύτταξε όμως πάλι στα μάτια και μου είπε:

—Για να σ'ας απαντήσω στην ερώτησί σας πρέπει να ξέρω ποιά είναι ή σχέση σας μ' αυτό το νέο... Μή διατάζετε 'Ανοιχτε μου την καρδιά σας και μιλήστε μου μ' ειλικρίνεια. 'Ο γιατρός είναι ό,τι κι' ο πνευματικός...

—'Εχετε δικη, του απάντησα.

Και χωρίς καμιά δυσκολία του απέκαλυψα όλη την αλήθεια.

—'Η θέσις σας είναι λεπτή, μου είπε τότε. 'Εφ' όσον όμως ο νέος αυτός υποφέρει για σ'ας και δεν μπορείτε πειά να του προσφέρετε τόν έρωτά σας, δώστε του τη φιλία σας, τη στοργή σας... Γίνετε γι' αυτόν μιά σύντροφος, φροντίζετε να είστε όσο τ' δυνατόν περισσότερο κοντά του. 'Αποσολήτε με τις κουβέντες σας τις σκέψεις του και μην αμφισβάλτετε ότι σιγά-σιγά κι' ο δικός του έρωθ θα μεταβληθί σέ στοργή και εκτίμησι... Μου είπατε πώς θέλει να φύγει για την 'Ανατολή... Μην τον αφήσετε γιατί θα σκοτωθί χωρίς άλλο, εκεί κάτω, θα πάη μόνος του ζητώντας τόν θάνατο... 'Οχι, κάνετε ό,τι σ'ας είπα και θα δίτε ότι θα τόν σώσετε.

Ευχαρίστησα θερμά τόν λαμπρό αυτό επιστήμονα κι' έφυγα για να γυρίσω στη θύλα.

Μιά δυσκολία παρουσιαζόταν τώρα... Θα δεχόταν ταχα ο σύζυγός μου αυτή τη λύσι;... Δεν ήταν κάπως εξευτελιστικό γι' αυτόν ν' αναλάβω να παίξω τόν ρόλο της συντρόφου ενός ανθρώπου, ό όποιος με αγαπούσε.

—Όταν είδα τόν Ζαν και του μίλησα για ό' αυτά, όταν του εξέφρασα τούς φόβους για τη στάσι του, εκείνος χαμογέλασε και μου είπε:

—'Οχι, Τζουλιάννα. 'Εγώ δεν



Πήραμε σιγά-σιγά τόν δρόμο της ακρογιαλιάς

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τής Γαλλικής Ακαδημίας

Έχω καμιά αντίρρησι. Είσαι ελεύθερη να κάνης ό,τι θέλεις. Μπορώ μάλιστα να σέ διευκολύνω στην αποπώλησού; Τί θα έλεγες αν καλούσαμε τόν Μωρίς να τόν φιλοξενήσουμε στο περίπτερο που είναι στόν κήπο της θύλας; 'Ετσι θα μπορούς να τού κάνης περισσότερη συντροφιά, γαρ να εκτίθεται στα μάτια του κόσμου. Μπορούμε μάλιστα να τόν παρουσιάσουμε και για συγγενή σου, ό όποιος στα να τόν παρουσάσουμε και για συγγενή σου, ό όποιος ήρθε εδώ για ν' αναρρώσῃ... 'Η μόνη δυσκολία είναι αν θα τόν δεχθί ό ίδιος αυτό. Μπορείς όμως εσύ να τόν πείσης.

Δεν ήξερα πώς να ευχαριστήσω τόν σύζυγό μου για τή τόση καλωσύνη του... 'Αλήθεια, τέτοια μεγαλοψυχία πρέπει να είναι πολύ σπάνια στούς ανθρώπους. Πριν τόν παντρευθώ ποτέ μου δεν ήμουν τόσο σκεπτικιστή αυτό άριστοκράτη, κρυόταν μάλιστα τόσο μεγάλη, μιά τόσο υπέροχη καρδιά!

—Μή με θαυμάζεις, Τζουλιάννα μου! μου είπε σέ λίγο γελώντας. 'Οχι, δεν είμαι τόσο μεγαλόψυχος. Περισσότερο μεγαλόψυχος είσαι σύ!... 'Ο,τι κάνω, τόν κάνω γιατί έχω απόλυτη έμπιστοσύνη σέ σένα και στην αγάπη σου. Μου χαρίζεις τόση εὐτυχία, ώστε δεν θα σου άρνηθώ ποτέ τίποτε, όσο μεγάλο κι' αν είναι, φτάνει να μπορώ να τόν κάνω... Και με φίλησε τρυφερά...

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί θρικόκουν πάλι στού Μωρίς τόν θρήκα όρθιο αυτή τη φορά.

Μόλις με είδε εκείνος, δεν μπόρεσε να κρύψῃ τήν έκπληξί του και τή χαρά του.

—Σεΐς εδώ; είπε. Μά χθές είχαμε αποχαιρετησθί!

—'Οχι, Μωρίς, τού είπα με σοβαρότητα. Δεν θα φύγω.

—'Εκείνη τη στιγμή είδα άπάνω στό τραπέζι τού μισού σκελετωμένη άναφορά πρὸς τόν ύπουργείο τόν Στρατιώτη κών, διά της οποίας ζητούσαν να τόν στείλουν στην Τυνησία.

Τήν πήρα στα χέρια μου, διάβασα και, με τόν πιο οικικό τρόπο τού κόσμου, τήν έσχισα... —Τί κάνετε εκεί; με ρώτησε. Γιατί τή σχίζετε; —Γιατί δεν θα πάς στην Τυνησία... Θα μείνης εδώ, αναρρώσῃς και δεν θα σε αφήσω να φύγης αν δεν γίνης έντελώς καλά. Θάρθῃς μάλιστα να κατοικήσης σ' ένα μικρό περίπτερο που έχω στόν κήπο της θύλας... —Τί λέτε! έκανε έκπληκτος. Νάρθω να κατοικήσω κοντά σας! Μά αὐτό είν' αδύνατον! Δεν μπορώ να τόν δεχτώ ποτέ.

—Θάρθῃς, Μωρίς! τού είπα με τόν γλυκό κι' έπαινον συγχρόνως. Θάρθῃς!... Τέλειω!... 'Εδώ ζῇς άναμεσα σέ ξένους ανθρώπους, οι οποίοι δεν μπορούν ν' άδειξουν περισσότερο από ένα τυπικό έλεος φέρον για σένα. 'Ενώ εγώ είμαι σ' εμένα... —Μά εσείς δεν μ' έχετε ποτέ...

—Πώς; —Όποτε δεν θέλω Μωρίς, να είμαι ή καλύτερη σου φίλη;... 'Η άδελφή σου; —'Ω! αν τόν θέλω! είπα κείνος. Και μόνο ή παρουσία σου φτάνει για να μόνό μου ζώ, για να μόνό μου ζήσῃ...

—Μά εσείς δεν μ' έχετε ποτέ...

—Πώς; —Όποτε δεν θέλω Μωρίς, να είμαι ή καλύτερη σου φίλη;... 'Η άδελφή σου; —'Ω! αν τόν θέλω! είπα κείνος. Και μόνο ή παρουσία σου φτάνει για να μόνό μου ζώ, για να μόνό μου ζήσῃ...

—Μά εσείς δεν μ' έχετε ποτέ...

—Πώς; —Όποτε δεν θέλω Μωρίς, να είμαι ή καλύτερη σου φίλη;... 'Η άδελφή σου; —'Ω! αν τόν θέλω! είπα κείνος. Και μόνο ή παρουσία σου φτάνει για να μόνό μου ζώ, για να μόνό μου ζήσῃ...

—Μά εσείς δεν μ' έχετε ποτέ...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Ο Γιαννάκης άρχισε τὰ κλάματα...

—Είσαι πολύ κακή, Μηλιά, πού με πικραίνεις έτσι!... Ελεγε στην άδελφή του. Ξέρεις καλά, πώς δεν μπορώ να σε αφήσω... Μά γιατί θέλεις να πάρουμε πάλι τούς δρόμους και να πάθουμε τὰ ίδια;... 'Α! κακή Μηλιά!... Δεν μ' αγαπάς λοιπόν, δεν με λυπάσαι;

Και ό Γιαννάκης βγήκε απ' τόν δωμάτιο σκουπίζοντας τὰ δάκρυα που τρέχανε απ' τὰ μάτια του...

Στό μάθημα ό κ. Γκαζί παρατήρησε τήν μελαγχολία τών παιδιών και τὰ ρώτησε τί είχαν.

—Νά! Αυτή ή Μηλιά... θέλει να φύγουμε απ' εδώ! φώναξε θυμωμένος ό Γιαννάκης, πριν ακόμα ή άδελφή του τού κάνει νόημα να σωπάσῃ...

—Δεν τόν πιστεύω! είπε χαρακτηριστικά ό κ. Γκαζί. 'Η Μηλιά είναι πολύ φρόνιμο κορίτσι και δεν είναι δυνατόν να κάνει τέτοια άστεία!...

—'Αλήθεια, Μηλιά... είναι δυνατόν ποτέ να φανίς τόσο άχάριστη και ν' αφήσης όσους σε αγαπούν και να φύγης;

—Κι' εσείς;... Κι' εσείς λοιπόν με λέτε άχάριστη; είπε ή Μηλιά, πού με βία κρατούσε τὰ δάκρυα. 'Ω! Αν ξέρατε πόσο με λυπεί αυτό τόν πράγμα!...

—Τότε λοιπόν, μείνε! είπε ό κ. Γκαζί.

—Δεν μπορώ, κύριε, απάντησε ή Μηλιά.

—Μήπως σ'ας άναγκάσῃ πάλι κανείς απ' τόν Πλωμανάκ και σ'ας έστειλε γράμματα;

—'Οχι. Κανείς δεν ξέρει πώς είμαστε εδώ...

—Τότε λοιπόν, Μηλιά, φαίνεται πώς θα είσαι κακό κορίτσι... Στενοχωρείσαι στή Λάνδη και νομίζεις πώς θα διασκεδάζης καλύτερα στό Παρίσι. Δεν λυπάσαι τουλάχιστον τόν άδελφό σου; Δεν θυμάσαι τί τραδίχτασε στό πρώτο σας ταξείδι, πού λίγο έλειψε να πεθάνη ό καμμένος ό Γιαννάκης μέσα στό δάσος;

—Γιά τ' όνομα τού Θεού, μή μου μιλάτε έτσι! Μή... Σ'ας έξορκίζω! φώναξε ή Μηλιά, κάνοντας μιά ικετευτική χειρονομία.

—'Επειτα σηκώθηκε όρθια και βγήκε άπότομα απ' τόν δωμάτιο.

—Μά δεν μού λές, Γιαννάκη, τί έπαθε ή άδελφή σου; ρώτησε ό κ. Γκαζί με έκπληξι.

—Δεν ξέρω, κύριε, απάντησε ό μικρός. Σήμερα τόν πρωί άκριβώς μαλλώσαμε πάλι γι' αυτό τόν ζήτημα... Φαίνεται όμως ότι στό βάθος κι' αυτή δεν θέλει να φύγει απ' εδώ μ' ευχαρίστησι...

—'Ισως μάλιστα να λυπάται πού πολύ κι' από μένα... Σήμερα δεν έφαγε τίποτε και φοβάμαι μήπως άρρώσῃται...

—'Ο κ. Γκαζί τότε σκέφτηκε λιγάκι και είπε σοβαρά:

—'Ακουσε, Γιαννάκη. 'Εδώ κάτι τρέχει... Κάτι κρύβεται... Προσπάθησε να τόν μάθης κι' έλα να μόνό τόν πής άμεσα...

Και σέ λίγο ρώτησε:

—Δεν μού λές, ό κ. Ντουμάν έμαθε ότι θα φύγετε;

—Δεν ξέρω.

—Θα πάω τότε μόνος μου να τόν ρωτήσω...

Πέρασαν ακόμα τρείς-τέσσερες μέρες και θα μπορούσε να πῇ κανείς ότι ή φαιδρότης είχε φύγει απ' τήν Λάνδη, πριν απ' τὰ παιδιά...

—'Ο Ζοζό δεν έδειχνε πειά τὰ κάτασπρα δόντια του. 'Ο Γιαννάκης δεν έπαιζε πειά με τὰ σκυλιά... Και δικαίως! Γιατί να παίξει, αφού ύστερ' από λίγο θα τὰ χωριζότανε για πάντα;...

Συχνά πήγαινε στό δάσος μόνος του, εξαπλωνότανε κάτω στό χῶμα και τότε έμενε εκεί συλλογισμένος και σιωπηλός κι' άλλοτε πάλι έκρυβε τόν πρόσωπό του μέσα στή χλόη κι' έκλαιγε, έκλαιγε πικρά, για τὰ τόσο όραία πράγματα πού θ' άφηνε σέ λίγο...

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ'Υ

Τού φαίνονταν πώς για πρώτη φορά έθελπε τήν όραία λίμνη τού δάσους, ή όποια τήν ώρα τού δειλινού γινότανε κατάχρυση απ' τόν ήλιο, πού έλεγε ότι έγερνε για να λουσθί στά νερά της... 'Η πάπιες φώλιαζαν μέσα στούς σχίλους κι' άκουγες τὰ άτέλειωτά τους πᾶ! πᾶ! πᾶ!...

—'Ω! Τί όραία, τί θαυμάσια πού ήσαν ό' αυτά! 'Αρά γε τόν Παρίσι θα ήταν τόσο μεγάλο, θα είχε τόσο πούλια;...

Μά τί να είχε πάθει έξαφνα ή Μηλιά και ήταν τόσο σκεπτική;... Γιατί δεν ήθελε να φανερώνῃ τίποτα στόν άδελφό της; Τis τελευταίες αυτές μέρες φαίνονταν άρρωστη και ή μαγεύρισα δεν τήν είχε καταφέρει να φάη ούτε ραγού με πατάτες, για τόν όποιο τρελλανότανε...

—'Ο κ. Ντουμάν δεν τούς μιλούσε πειά και μιά μέρα πού τόν συνήντησε ή Μηλιά έξω στό προαύλιο, τόν ρώτησε με φωνή πού έτρεμε:

—Μήπως λάβατε, κύριε, καμιά απάντησι απ' τόν Παρίσι;

—Κάτι πολύ βιάζεσαι!... τής αποκρίθηκε εκείνος άυστηρά...

—Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά φοβάμαι μήπως σ'ας ένοχλώ...

—Σέ παρακαλώ να κυτᾷς τή δουλειά σου!... Και τής γύρισε τὰ νῶτα καταθυμωμένος.

Τόν άλλο πρωί, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα τού κ. Γκαζί.

—'Εμπρός! είπε ό οίκοδιδάσκαλος.

—'Ο Γιαννάκης μπήκε σιγά-σιγά κι' έκλεισε πάλι τήν πόρτα.

—Τί τρέχει;

—'Εχω να σ'ας πώ νέα, κύριε...

—Λέγε...

—Γιά τήν άδελφή μου.

—Τί; Σού είπε τόν μουσικό της;

—'Οχι... Μ' άκούστε όμως τί μου συνέβη χτές τόν βράδυ. Τήν ώρα πού άνέβηκα να κοιμηθώ, ή Μηλιά ήταν στό κρεβάτι, με τὰ μάτια κλειστά.

—Τί παράξενα όμως πού κοιμότανε!... Τὰ μάγουλά της κατακόκκινα, τὰ χέρια της ζεστά και έξω από τὰ σκεπάσματα... Φαίνονταν πολύ άνησυχη και γύριζε τόν κεφάλι πότε απ' εδώ και πότε απ' εκεί... και μιλούσε σαν να ήταν ζώντια...

—Μά, κύριε, τήν άκούσα να λέη—ό κύριος είπε πώς θέλει να μείνουμε εδώ... 'Οχι, όχι, να φύγετε... Δεν θέλει ξένους στή Λάνδη...

Και, λέγοντας αυτά τὰ λόγια, φαίνονταν να υποφέρει τόσο πολύ, ώστε τήν σκούνησα έπιτήδως για να ξυπνήσῃ...

—'Ανοιξε τότε τὰ μάτια της, μά δεν μ' άγνώρισε και είπε σιγά-σιγά: «Θά φύγω, κύριε, μή μ'ας διώχνετε... Μάλιστα, κυρία... Θά σ'ας άκούσω»...

—'Επειτα τήν πήρε πάλι ό βήνος... Σήμερα τόν πρωί δεν σηκώθηκε. 'Η κυρία Πολυένη λέει πώς έχει περτέ...

—'Εγώ μάλιστα είδα τόν παράθροό σας άνοιχτό, έτρεξα να σ'ας τὰ πώ... Τί λέτε γι' αυτά;...

—'Ο κ. Γκαζί δεν αποκρίθηκε άμέσως σ' αυτή τήν έρώτησι. 'Εβλεπε πάλι τόν Γιαννάκη να τού τὰ δηγνῇ απ' τήν όρχή και είδε ότι δεν είχε αλλάξει ούτε λέξι. Αυτό έσπαινε ότι όλα σ'ας έλεγε, ήσαν αληθινά. 'Επειτα τόν παιδί ποτέ δεν έλεγε ψέματα.

—Πήγαινε τώρα Γιαννάκη, και πρόσεξε να μῖν πῆς σέ κανέναν, άπόλυτως, έκείνα πού μόνό δηγήθηκες... Μά σέ κανένα... καταλαβαίνεις;

—Όύτε στόν Ζοζό, πού είναι τόσο λυπημένος;

—Όύτε στόν Ζοζό!

—Τί λέτε σ'ας, κύριε... Νομίζετε ότι θα μπορέσουμε να μείνουμε εδώ;

—Πολύ πιθανόν! Φτάνει να κρατήσης πιστά τόν μουσικό σου...

—'Εννοια σας, κύριε. Θά είμαι βουδός σαν τὰ ψάρια, πού ούτε κελαιδοῦν, ούτε γαυγίζουν, ούτε μιλοῦν...

Και ό Γιαννάκης, ήσυχος πειά, γιατί είχε έμπιστοσύνη στόν κ. Γκαζί, βγήκε απ' τόν δωμάτιο πολύ πού εύθυμος σέ



πό πριν, πού μπήκε...

Τό ίδιο βράδυ, στην κουζίνα, οί υπηρέτες έλεγαν μεταξύ τους:

«Η Μηλιά είνε άρρωστη... Ο κύριος φώναζε τὸ γιατρό... Η κυρία Πολυξένη είνε ανήσυχη, γιατί αγαπάει πολύ τὸ κορίτσι, όπως τὸ αγαποῦμε κι' εμεῖς ὅλοι... Όταν ἦρθε ὁ γιατρός, ὁ κύριος φώναζε τὴν κ. Πολυξένη, κλεισθήκανε κ' οί τρεῖς τους σὸ δωμάτιο καὶ τὰ εἶπαν ἐπὶ πολλή ὥρα».

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ κ. Ντουμάν καὶ ὁ κ. Γκαζὶ περπατοῦσαν σὸ δάσος καὶ συνωμιλοῦσαν:

— Γιά πές μου, φίλτατε Γκαζὶ, ἐσὺ πού εἶσαι τόσο καλὸς καὶ τόσο δίκαιος... Πῶς σοὺ φαίνεται ἡ Μηλιά;

— Εἶνε ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, πού σὰς αγαπάει καὶ σὰς σέβεται.

— Τότε, λοιπόν, γιατί θέλει νὰ φύγῃ;

— Ποῖός ξέρει τί σπουδαῖο λόγο θὰ ἔχῃ... Μὰ μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ φύγῃ, κύριε Ντουμάν, ἄπο σὰς ἐξαρτᾶται... Ἐγὼ μάλιστα ἔχω τὴν πεποίθησι, πῶς ἀπ' τὴ λύπη πού θὰ σὰς ἀφήσῃ, ἀρρώστῃσεν...

Καὶ ὁμῶς, αὐτὸ πού κάνει καὶ θέλει νὰ φύγῃ, μοὺ φαίνεται ἀκατανόητο...

— Πηγαίνετε νὰ τὴν δῆτε καὶ νὰ τῆς μιλήσετε μὲ τὴ συνθησιμένη σας καλωσύνη... Νὰ εἰσθε βέβαιος πῶς θὰ τὴν συγκινήσετε καὶ θὰ τὴν κάνετε νὰ σὰς δείξῃ ὅλη τὴν ἀγάπῃ πού σὰς ἔχει...

— Κι' ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμα νὰ φύγῃ;

— Αὐτὸ θὰ μὲ ἐκπλήξῃ πολὺ...

— Ἐσεῖς ἀσφαλῶς κάτι θὰ ξέρετε, φίλτατε Γκαζὶ, γιὰ νὰ μιλάτε ἔτσι... Ἐξηγήθητε, σὰς παρακαλῶ...

— Δὲν ξέρω τίποτε τὸ θετικό, κύριε Ντουμάν... Καὶ ὅταν ἀμφισβάλω γιὰ κάτι, προτιμῶ νὰ μὴ μιλῶ καθόλου...

— Τὸ ξέρω, καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα σὰς ἐκτιμῶ...

— Λοιπόν, ἀκούστε με... Ἄς γυρίσουμε σὸ σπίτι. Ἐσεῖς θὰ πᾶτε νὰ ἰδῆτε τὴ Μηλιά κι' ἐγὼ θὰ σὰς περιμένω στὴ βιβλιοθήκη... Σὺμφωνοί;

Ο κύριος Ντουμάν ἀνέθηκε τὴ σκάλα καὶ ἀπορροῦσε κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν συγκίνησι πού δοκίμαζε ἐκείνη τὴ στιγμή... Φαίνεται πῶς τὸ πατρικό του αἰσθῆται γιὰ τὴν Μηλιά ἥταν πολὺ μεγαλύτερο, ἀπ' ὅτι φανταζότανε...

Ἡ κυρία Πολυξένη ἦταν σὸ δωμάτιο τῆς ἀσθενοῦς. Ἀμα εἶδε τὸν κύριό της, σηκώθηκε ἀμέσως. Ἐκείνος τῆς ἔγνεψε νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ θέσι της... Ἡ Μηλιά ἀνοίξε μὲ κόπο τὰ μάτια της καὶ μόλις εἶδε τὸν κ. Ντουμάν σκυμμένο ἄπάνω της, ψιθύρισε σιγὰ-σιγὰ:

— Αἱ! Τὶ ὠραία πού εἶνε τὰ ὄνειρα καμμιά φορά... Νὰ, αὐτὴ τὴ στιγμή ὀνειρεύομαι πῶς εἶνε κοντά μου ὁ κύριος... πού τώρα... τόσο μὲ ἀποστρέφεται...

Ο κύριος Ντουμάν δὲν τῆς ἀποκρίθηκε οὔτε λέξι. Ἐπῆρε μόνο τὸ χεράκι της, πού ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τῶσφιζε σὸ δικό του.

— Αἱ κρατῆστε με, κύριε... εἶπε τὸ κορίτσι, χωρίς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του... ὦ! Μὴ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω...

— Ὁχι! Ὁχι!.. Μὴ φοβάσαι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ἐπειτα ἔγινε σιωπὴ. Ἐντωμεταξὺ, τὸ πρόσωπο τῆς Μηλιάς εἶχε ἀλλάξῃ ἔκφρασι.

— Γιατὶ μὰς δίδωτε; ρώτησε τόσο σιγὰ, πού μόλις μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Μὰ ποῖός σοὺ εἶπε αὐτὸ τὸ ψέμα, Μηλιά; Ὁχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια... Μείνε, παιδί μου. Σ' αγαπῶ πολὺ... Ἐσὺ, τὸ ξέρω, δὲν μ' αγαπᾷς πειὰ καὶ θέλεις νὰ φύγῃς...

Δυὸ λευκὰ χεράκια τότε κουλουριάστηκαν γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ κ. Ντουμάν κι' ἕνα κεφαλάκι, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά, ἀκούμπησε στὸν ὦμο του...

— Σὰς αγαπῶ σὰν τὸν πατέρα μου, κύριε!.. Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας...

Καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μηλιάς κυττάζανε τώρα ὁλοανοίχτα τὸν κύριό της, ὁ ὁποῖος φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ φλογισμένο της μάγουλο καὶ τὴν ἔαπλωσε πάλι σὸ προσκέφαλό της... Ἡ κίνησις αὐτὴ ξύπνησε ἐντελῶς τὴν ἀρρωστη...

— ὦ! κύριε, ψιθύρισε... Μὲ συγχωρεῖτε πού τόλμησα νὰ κάνω αὐτὸ πού ἔκανα...

— Ἀπεναντίας, σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἦθελα ὁμῶς νὰ ἤξερα ποῖός σοὺ εἶπε ὅτι θέλω νὰ σὲ διώξω...

Ο κύριος Ντουμάν μιλοῦσε πολὺ σοβαρά.

Ἡ Μηλιά σιωποῦσε κατὰχλωμη.

— Ἀποκρίσου λοιπόν... Θέλω νὰ μάθω.

(Ἀκσλουθεῖ)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΡΣ

Στὴ στήλῃ αὐτῇ θὰ δημοσιεύονται τακτικὰ τὰ καλύτερα ποιήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ τῶν λογίων εἰς τοὺς ὁποίους παραδίδεται ἡ στελλομένη σὸ ἔκτο «έτος» συνεργασία.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

Τὴν ὥρα, πού χωρίζαμε —τοῦ Μάη τὸ στερνὸ δειλὴ—
μὲ τὴ λαχτάρᾳ τοῦ φιλοῦ σοῦ πῆρα ἐγὼ ἀπ' τὰ χεῖρά

τ' ἀγνὸ σου χαμογέλιο τὸ δειλὸ,
μαζὺ μὲ τὴν ὑπόσχεσι πῶς θὰ ξαναγυρίσῃς,

μιάν ἀνοιξιὰτικὴ αὐγὴ. Προτοῦ μὲ χαιρετήσῃς
μοὺ πῆρες αὐτὸ τὸ δάκρυ τὸ θολό.

Κι' ἔτσι εἶδα μὲ χαμόγελο νὰ σβῶνουν ἕνα-ἕνα
τὰ βράδυα τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὅσα εἶχα μαζεμένα

ἀνείρατα —παλιές μου ζωγραφίες—
κι' ἀπειρους τὸ φθινόπωρο μὲ γέλιο εἶδα θανάτους

στὴν πλάσι τὴν ὁλόχαρῃ ν' ἀπλώνουν τὰ φτερά τους
καὶ μύριες νὰ νεκρώνουν ὁμορφίες.

Μὲ χαμογέλιο δέχτηκα θορηγᾶδες, χιόνια ὑπὸς
καὶ τίς ἀτέλειωτες νυχτιές καὶ τίς θλιμμένες ὥρες

μὲ γέλια τίς ἐπέρσασα κι' αὐτές.
Τὸ Μάρτη ὅλο σὲ πρόσμενα καὶ τὸν Ἀπρίλη ἀκόμα

κι' ὅσα πικρὰ παράπονα κι' ἂν βῆκαν ἀπ' τὸ στόμα
τὸ γέλιο μου δὲν τῶσθουσιν ποτέ.

Καὶ νά! τὸ στερνὸ ἀπόθραυο τοῦ Μάη πάλι ἀνισθάνει
κι' ἀφθαρτὸ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖρά μου ἔχει μείνει,

τὸ χαμόγελο μου τῆς προσμονῆς,
μὰ ὁ χρόνος κλεῖ καὶ ξέχασες νάρθηδες, ἀγαπημένη,

μάτια ἀγναντεύω ἀπ' τὴν αὐγὴ μιά στρατὰ ρημαγμένη
—ἀλλοίμονο!— δὲν φαίνεται κανεὶς...

(Κηφισιά, 1935)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Χαρὰ τῶν πονεμένων μου ματιῶν
ἦσουν ἐσὺ, μελαχροινὸ μου ἀστέρι
μὰ κάποια μοῖρα σ' ἔδωξε μακρὰ
χωρὶς κοντὰ μου νὰ σὲ ξαναφέρῃ.

Περνᾶν τὰ χρόνια, φεύγουν οἱ καιροὶ
πετὰ ἡ ἀνοιξί, τὸ καλοκαίρι,
φθινόπωρο ξεπρόβαλε θαρὺ
χειμῶνας, παγωνιά μὲ τ' ἀγριοκαίρι.

Τ' ἀηδόνια παρατᾶνε τὴ φωνή
καὶ φεύγουν τρομαγμένα σ' ἄλλα μέρη
ἐσχάστηκαν τὰ χάρδια, τὰ φίλια
ἐσχάστηκες κι' ἐσὺ, παλιὸ μου ταῖρι.

Ἄδεια ἡ ζωὴ χωρὶς καμμιά χαρὰ
περνᾷ καὶ μόνο ἔχει πειὰ ἀπομείνει
στὰ πονεμένα στήθη ἡ συμφορὰ
χωρὶς ἐλπίδα· ἔσθυσες κι' ἐκείνη.

Κι' ἔτσι περνᾷ ἡ ζωὴ μου ἡ στερνὴ
προσμένοντας τὸ θάνατο μὲ πόνο
πού ἦσουν παλιὰ μου ἀγάπη μακρινή;
Χάθηκες μὲς τὸν καταλύτῃ χρόνο.

Δ. Κ.

ΝΑ ΚΑΡΤΕΡΗΣ

Νὰ καρτερῇς! Κ' ἡ προσμονὴ νὰ σ' ἐμψυχώσῃ!
Νὰ καρτερῇς! Κι' ὅλο νὰ λές: «Θεὲ νάρθη ἡ Μέρα
τοῦ λυτρωμοῦ!» Κ' ἡ σκέψις σου νὰ σὲ μεθάνει
κ' ἡ φαντασία σου νὰ πετᾷ στὸν αἰθέρα...

Νὰ καρτερῇς! Κι' ἀτράνταχτος νὰ μένης πάντοτε
σὰ βράχος δυνατὸς ἀνάμεσα στὶς μπόρες
στὶς φουρτούνες στὶς θύελλες καὶ στὶς φοβέρες.
Καὶ νὰ λές: «Ἰὼς ἀργοῦν νὰ περάσουνε ἡ ὥρες»...

Νὰ καρτερῇς! Κι' ὅλο νὰ λές μὲς στὴν ψυχὴ σου
«ὦ Σὺ, Ἁγία Μέρα, τυλιγμένη στὰ μαγνᾶδια,
κι' ἂν εἶσαι χίμαιρα, ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω
νὰ μὲ λυτρώσῃς ἀπ' τὰ δαντικὰ σκοτάδια».

ΑΓΓ. Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΠΟΥ ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΑΝ ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΟΥΣ

(Ο Ραφαήλ καὶ ἡ Ἰωάννα τῆς Ἀραγῶνος.— Ο Δαυὶδ καὶ ἡ κ. Ρεκαμιέ.

Κ ΑΠΟΙΑ μέρα, ἡ πριγκίπισσα Ἰωάννα τῆς Ἀραγῶνος κάλεσε σὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορό της — τῆς Νεαπόλεως— τὸν μεγάλον ζωγράφον Ραφαήλ, γιὰ νὰ τῆς κάνῃ τὸ πορτραῖτο.

Ἦταν μὰ περίφημη καλλονὴ τῆς ἐποχῆς της, ἡ πριγκίπισσα. Κόρη τοῦ Φερδινάνδου τῆς Ἀραγῶνος καὶ δουκὸς τῆς Μοντάτε, εἶχε παντρευτῇ ἀπὸ ἔρωτα τὸν λαμπρὸ πριγκίπα-στρατάρχη Ἀσκάνιο Κολόννα, τῆς φημισμένης ἱταλικῆς οἰκογενείας τῶν Κολόννα.

Ο Ραφαήλ ἄκουσε μ' ἐνθουσιασμό τὴν παράκλησι τῆς γοητευτικῆς πριγκίπισσας. Κι' ἄρχισε πρῶτα νὰ ζωγραφίζῃ τὸ ὑπέρτοχον κεφάλι τοῦ «μοντέλλου» του. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ προχωρήσῃ καὶ πρὸς τὸν λαιμὸ καὶ πρὸς τὸ ὑπόλοιπον σῶμα, γιατί ὁ τοαχτίνης θεὸς τῆς Ἀγάπης ἔρχισε νὰ σκανδαλίσῃ τὴν καρδιά τοῦ μεγάλου ζωγράφου.

Πραγματικῶς, ἡ Ἰωάννα τῆς Ἀραγῶνος ἦταν μιά γυναικεία καλλονὴ ἀκατανίκητης ἐλκυστικότητος. Τὰ ἀφθονα χρυσὰ μαλλιά της, τὰ ἰδεώδους τελειότητος χέρια της, τὰ λεπτὰ καὶ κανονικώτατα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της, θάμπωναν καὶ σαγήνευσαν τὸν παρατηρητῇ. Προσέθετε σ' αὐτὰ, ὅτι ἡ πριγκίπισσα ἦταν ὑπόδειγμα σεμνότητος καὶ συζυγικῆς ἀρετῆς καὶ θὰ συμφωνήσετε μαζὺ μας ὅτι πραγματικῶς ἦταν μιά πολὺ ἐπικίνδυνος ὑπάρξις γιὰ τοὺς ἐξετρελλωμένους θαυμαστάς της!

Ἀλλὰ ὁ Ραφαήλ δὲν ἦταν μονάχα ἕνας διάσημος καὶ μεγαλοφυῆς καλλιτέχνης. Ἦταν ἀκόμα κι' ἕνας πολὺ τίμιος ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ, μὲ λίγες ἐννοίους τὴν καρδιά του ἀιχμαλωτισμένη ἀπ' τὸ 9ελεγκτικὸ κι' ἐπικίνδυνον μοντέλλο του, δὲν ἄφησε νὰ παρασυροῖ ἀπὸ τὸ αἰσθημὰ του. Ἀπεναντίας ἔπαυε νὰ τὴν ζωγραφίζῃ, προσάσθησε διὰφορεσθῇ ὅθεν σοβαρὲς ὑποθέσεις του, κάλεσε τὸν διάσημον ἐπίσης συνεργάτη του Ζὺλ Ρομαίν καὶ τοῦ ἀνέθεσε ν' ἀποτελεῖ ὁ αὐτὸ πορτραῖτο τῆς πριγκίπισσας!

Τὸ ὑπέρτοχον αὐτὸ πορτραῖτο βόσκειται σήμερα σὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου. Ἀποτελεῖ ἀληθινὸ στολίδι τοῦ μουσείου. Κι' ὅσοι ἐπισκέπται τὸ βλέπουν —τόσο τέλειον καὶ τόσο ἐπιθλητικό— εἶνε ἀδύνατο νὰ στανταθοῦν, ὅτι τὸ κεφάλι εἶνε ἔργο τοῦ Ραφαήλ καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα ἔργο τοῦ Ρομαίν. Νομίζει κανένας ὅτι διόκληρος ὁ πῖναξ ὅγῃκε ἀπ' τὸ πινέλλο ἐνός καὶ μόνου μεγαλοφυοῦς καλλιτέχνου!

Ἀς ἐρῶμεν τώρα σὸ ἐπίσης περιπετειῶδες πορτραῖτο τῆς κυρίας Ρεκαμιέ, τὸ ὁποῖον ἔγινε κυριολεκτικῶς «τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν... ζωγράφων», δίχως, ὡστόσο, νὰ τὸ ἀποτελεῖσιν κανένας τους!

Εἶνε διάσημος στὴν ἱστορίᾳ ἡ κυρία Ρεκαμιέ, πρὸ πάντων γιὰ τρεῖς λόγους: Πρῶτα, γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη —στὴν ἐποχὴ της— συζυγικὴ ἀρετὴ της, ὕστερα γιὰ τὴν ὑπέρτοχον καλλονὴν της καὶ τέλος γιὰ τὴν μεγάλην τῆς μόρφωσιν καὶ ἀντίληψιν.

Ἡ νεαρὴ λοιπόν καὶ τόσο γοητευτικὴ γυναίκα, ἀνέθεσε στὸν ζωγράφον Δαυὶδ —στὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς καλλιτεχνικῆς δόξης του τότε— νὰ τῆς κάνῃ τὸ πορτραῖτο. Ο Δαυὶδ, ὁ ὁποῖος λάτρευε ἀπελπισμένα, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, τὴν ἀπόσπῃ ἐξ αἰτίας τῆς ἀγνότητος τῆς γυναίκας αὐτῆς δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό καὶ μὲ λαχτάρᾳ τὴν πρόσκλησιν τῆς καὶ τὸ προκαταρκτικὸ «σκιτσάρισμα» τοῦ πορτραῖτου ἔρχισε γοργά.

Ο μαῖτρ τοποθέτησε τὴν κυρία Ρεκαμιέ μισοξάπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι. Τῆς ἔδωσε τέτοια νωχελὴ πόζα, ὥστε δυνάμει περισσύτερον ἔτσι ἡ ὁμορφία τοῦ προσώπου κ' ἡ χαριτόβρυτη σωματικὴ τελειότης τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ μοντέλλου. Συγχρόνως, κι' ἐπειδὴ ὁ Δαυὶδ ἦταν ἕνας ἀνυπερβλήτος προσωπογράφος μονάχα, κάλεσε ὡς συνεργάτη τὸν νεαρό τότε —καὶ διάσημον ἐπίσης κατόπιν ζωγράφον— Ἐνγκρ, γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ ἐκεῖνος τὰ ἐπιπλά καὶ τὸ ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ.

Ἡ ἐργασία προχωροῦσε γρήγορα. Τὸ σκιτσάρισμα τοῦ γοητευτικοῦ μοντέλλου ἀπ' τὸν Δαυὶδ καὶ τῶν ἐπιπλῶν ἀπ' τὸν Ἐνγκρ, εἶχε πειὰ τελειώσει. Ἐμενε τώρα νὰ ἐλαιοχρωματισθῇ τὸ ὅλο σκίτσο, γιὰ νὰ ζωγραφιστῇ κατόπιν ὁ πῖναξ μὲ τὰ κανονικὰ χρώματά του.

Ἀλλὰ οἱ δυὸ διάσημοι συνεργάται ἀρχίσαν ν' ἀργοποροῦν ἐπὶτῆδες —ἀλλὰ κι' ἀδικαιολόγητα!— σὸν προκαταρκτικὸ αὐτὸν ἐλαιοχρωματισμὸ τοῦ μισοτελειωμένου πῖνακος. Τοὺς ἔπαινε ἀπελπισία, ὅσο σκεπτόντουσαν ὅτι μὲ τὸ ἀποτελεῖσμα τοῦ ἔργου τῶν, θάχαναν πειὰ τὴν, ἔωτο καὶ «πλατωνικὴν», καθημερινὴν συντροφιά τῆς πανέμορφης κι' ἐνάρετης ἐκείνης γυναίκας. Καὶ γι' αὐτὸ, σὰν νὰ ἦσαν συνεννοημένοι, ἀρχίσαν κ' οἱ δυὸ τους νὰ ἀργοποροῦν ὅσο μποροῦσαν τὴ συνένχισιν τοῦ πορτραῖτου!

Ἡ κυρία Ρεκαμιέ ὁμῶς, ἦταν ἐπίσης τόσο ἐξυπνὴ, ὅσο κι' ὠραία. Δὲν ἄργησε, λοιπόν, νὰ καταλάβῃ τὸ σχέδιο τῶν δυὸ πονηρῶν —κι' ἐρωτοχτυπημένων μαζὺ της— ζωγράφων. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ μὲ λεπτότητα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώσουν ἐπιτέλους —γιὰ τὸ καλὸ της καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦς!— κάλεσε κρυφὰ τὸν νεαρό ζωγράφον Ζεράρ, μαθητὴν ἀκόμη τότε τοῦ Δαυὶδ, καὶ τοῦ ἀνέθεσε ν' ἀποτελεῖσιν αὐτὸς, ὅσα ἄφηναν ἐπὶτῆδες μισοτελειωμένα καθε φορά οἱ δυὸ ἄλλοι ζωγράφοι!

Φυσικὰ, τόσο ὁ Δαυὶδ, ὅσο κι' ὁ Ἐνγκρ, ἀντελήθησαν ἀμέσως τὸ «κόλπο» τῆς κυρίας Ρεκαμιέ. Καὶ τόσο θάμωσαν, τόσο πόνεσε ἡ ἐρωτευμένη καρδιά τους ἀπὸ τὸ «πλάνιο μάθημα» αὐτὸ, ὥστε ἔφυγον ἀπὸ τὸ πορτραῖτο τῆς πριγκίπισσας!

Τὸ μισοτελειωμένον πορτραῖτο τῆς κυρίας Ρεκαμιέ...

γαν δίχως ν' ἀποχαιρετήσουν τὴ σκληρὴ ἀγαπημένη τῶν, καὶ δίχως πειὰ νὰ ξαναπατήσουν τὸ πόδι τῶν σὸ μέγαρό της...

Τὸ πορτραῖτο ἔμεινε μισοτελειωμένο. Ο Ζεράρ, σὰν εἰς συνειδήτος καλλιτέχνης, δὴλωσε καθαρά ὅτι παρὲν δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ συμπληρώσῃ —μὲ τὰ κανονικὰ χρώματά του πειὰ— τὸ μισοτελειωμένον ἔργο τοῦ ὑπέρτοχου διδασκάλου του. Ἐπίσης τὴν ἴδια στάσι —τόσο ἀσυνήθιστη στὴν ἐποχὴ μας!— τήρησαν κι' ἄλλοι εὐσυνείδητοι καλλιτέχνηαι στὴν σχετικὴ πρότασι τῆς κυρίας Ρεκαμιέ...

Ἐτσι, τὸ πορτραῖτο της ἔμεινε μεχρι σήμερα σὰν ἕνα ἀπλό «προσχεδιάσμα» καὶ ὀρίσκειτᾳ τώρα σὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου. Τόση «νυχτὴς» ὅμως ἔσθλε σ' αὐτὸ τὸ προσχεδιάσμα ὁ ὑπέρτοχος Δαυὶδ, ὥστε ὅλοι οἱ τεχνοκρίται ἐλλογοῦν τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο, χωρὶς σὸ ὁποῖον δὲν φορτᾷτο μὲ βαρεῖα καὶ παχέια χρώματα ἡ ἀσυνήθιστη καὶ χαριτόβρυτη λεπτότης τοῦ μισοτελειωμένου αὐτοῦ ἔργου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θὰ μιλήσουμε γιὰ ἄλλους διασημούς ζωγράφους, πού ἐρωτεύθηκαν τὰ μοντέλλα τους.





10 φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. *Η αθήνα τους υπερτίμησής του παρά των *Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

*Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματοσήμα, δεν λαμβάνεται υπό *δυν.

Πολλοί αναγνώσται των *επαρχιών μας ρωτούν πώς θα *μπορέσουν να αποκτήσουν τα *θελήματα των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα όποια δεν *επρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους *απαντώνται ότι *άρκει να μας στείλουν 8 δραχμάς εις γραμματοσήμα δι' *έκαστον *θελήμα και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το *υποπρακτορείον των *εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και *έτσι θα τα αποκτήσουν *ασφαλώς.

Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Κωνσταντινούπολιν. — Το *ποίημά σας δεν *είναι *επιτυχές. Καί *ίδου αυτό το *ούτο, *πρός *ἀπόδειξιν:

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τί *είναι η *ανάμνησις
*Λοτρὸν ἀγαπημένον,
Ποῦ *ἔφησε στήν *δύσι του
Σημάδι χρυσωμένον;
*Εἶνε λουλουδι *ἀθάνατο
Καί κρινὸς στολισμένος
Καρδιά *χωρὶς ἀνάμνησι
ΑἰΓ. ΓΑΡΤΖΟΛΑΚΗΝ. — Καί το *δικό σας *ποίημα δεν *είναι καλόν. Γράψιμο *δὲν ὀρθόν. Πρέπει να *ἀρχίσετε να διαβάσετε. Να καί το *ποίημά σας:

ΤΟ ΣΚΗΡΤΗΜΑ

Τὰ μάτια μου τὰ μάτια σου *δταν συναντηθῶν
στο δρόμο κάτω στή γωνιά *δταν περνᾶς τὰ *θρόδρια
πόσο γλυκὲς εἶν' αἱ σιγὴς μὰ γρήγορα περνοῦνε
σάν τοῦ κυμάτου ἀφρόδια.
Στὸ διάβα σου σὲ *καρτερῶ στή ζήση σὲ προσμένω
στο λήθαργο ποῦ *μέριξες κρυφὰ χαμογέλως.
Το ἀγγελένιο σου κορμὶ γιὰ μὲ δεν εἶν' πλάσμενο
γιατί ποτὲ δεν μοῦ μιλάς.
Ξέρω μὲ μάγια θὰ κυτῶς γιὰ ν' ἀγκικᾶς τοὺς κτύπους
τῆς πονεμένης μου καρδιάς π' ἀκόμα γιὰ σὲ πάλαι
μὰ *ἀν ἀποστασῆς κάποτε ἀπ' τοῦ *θιολιού τοὺς ἤχους
μὴ μοῦ ζητᾶς ἀγκάλη.

*Ἀκούστε λοιπὸν τὴν καλὴ μας συμβουλὴ κι' ἀρχίστε να διαβάσετε. Δεν *μπορεῖτε να γράψετε καλοὺς στίχους, ἀγαπητέ φίλε, *ἀν δεν ἔχετε καί μιὰ σχετικὴ μόρφωσι.

ΙΟΕΣΣΑΝ. — *Η ἀπάντησίς σας θὰ δημοσιευθῇ. *Ἀρκεῖ να ἐστέλη *ἐγκάρως.

ΜΙΧΑΝΑ. — *Οχι καλὰ τὰ τετράστιχά σας. *Ἰδού δύο ἐξ αὐτῶν:

Στὸν πόνο φώναξα: «Καί (γὰρ) τὸ μερτικό μου πλῆρωσα». Μὰ τὴν καρδιά μου ναυαγὸ *Ἀπὸ τὰ χρέη ἀντίκρουσα.

* * *

*Ω λευκά! Τὴν πνοή σου (δεν ἀγάπησα

καί λάμψι, φῶς χιονιοῦ, δὲ μοῦδωσε ἡ σκιά, *δεν ἄκουσα τὸ μούρμουρο κι' ἀντίρτησα καί τὴν ψυχὴ μου *ἐνοιῶσα καί τὴν καρδιά.

Πρέπει να ξέρετε ὅτι ἓνα τετράστιχο εἶνε δυσκολότερο ἀπὸ ἓνα *κλῆρο *ποίημα. Στὸ *ποίημα μὲ τὰ τρία - τέσσερα τετράστιχα *ἀναμένει κανεὶς ἀνέτως. *Ἐνῶ στὸ ἓνα καί μόνον τετράστιχο πρέπει να περιμένει κανεὶς πᾶν *δτι ἔχει να πῇ. *Ἀφήστε λοιπὸν τὰ τετράστιχα γι' ἀγῆστον. Καί πρὸς τὸ παρὸν διαβάσετε, διαβάσετε ὅσο πιὸ πολὺ *μπορεῖτε.

ΣΤ. ΝΥΜΦΑΣΙΟΝ, Τρίπολιν. — Μὰς γράφετε στὴν *ἐπιστολή σας:

«Μπουκετάκι»,

Χρόνια τώρα, μοῦ δροσιζέις τὴν μονότον ἔπαρτα ζωὴ καί πλεῖστες φορές στὶς ὁμορφὲς στίλεις θρίκα τὰ ἀναπαύω, ποῦ ζητοῦσε ἡ ψυχὴ μου.

Κι' ἄλλοτε σοῦ *α στείλει μερικά δημιουργήματα τῆς φαντασίας μου καί σ' εἶχα ἀπασχολήσει. Τότε ἔγραφα διὰ τὴν ἡθελᾶ να μὲ λένε ποιητὴ καί τραγουδοῦσα πλάσματα τῆς φαντασίας μου. *Ἀχ! αὐτὴ τὴ φορά γράφω γιὰ π *στεῦα πὼς ἡ ποιήσι εἶνε... *ἐτὼν ἀηληπισμένων ἡ ἔλπις.

*Η φαντασία ὑποχώρησε στὴν πραγματικότητα κι' ἡ καρδιά πονάει καί μεταβάλλει τὸν πόνο τῆς σὲ τραγῶδι μὴ λαεὶ πιὸ γλυκὰ στὴν καρδιά τῆς ἀγάπης...

Σὲ παρακαλῶ, λοιπὸν, φιλοξένησε στὰ μυρωμένα σου φύλλα τὸ τραγουδάκι, ποῦ ἔσωκλείω.

*Ἐγὼ ἄλλες τόσες φορές τὴν καρδιά μου, γιὰ τρεῖς καί ἄλλων φορές.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ *ποίημά σας δεν εἶνε τόσο καλόν. Κανένα καί *οχι καί ἡ ρίμες, ἀλλὰ πτωχὲς ἡ ἰδέες. Διαβάσατε *Ἐλληνας ποιητὴς ΓΕΡΑΝ, *Ἐνταῦθα. — *Οχι καλοὶ οἱ στίχοι σας. *Ἀντιστοιχίᾳ γράμματα τὰ *ποιήματά σας. *Ἰδού τὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν:

ΑΝΟΙΞΙΣ

Χειμῶνας πέρασε *θαρεῖα καί ἀνοιξὶς ἦλθε πάλι τὰ χελιδόνια φέρανε τὸ μήνυμα σ' ἀνθὴ ν' ἀνθίσουν να σκορπίσουνε χαρὰ σάν καρναβάλι τὸ πὼς μὰς ἦλθε ἀνοιξὶς καθέναν να τὸ μάθῃ.

*Ο ἥλιος στρέφεται στὴ γῆ ὑπερήφανα καί λέγει σὲ θέλω νύμφη να γενῆς τὸ πένθος να ξεσχίσῃς καί να φροέσῃς ἔνδυμα ἔποχης

ὅπου μυρίζει θέλγει
ὅπου μ' αὐτὸ σπᾶς αἶμα
σου ἔποχας ἀνάμνησι *δτι

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: *Οδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β

*Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

*Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δραχ. 200	*Ἐξωτερικοῦ	Δολλάρ. 6
*Ἐξάμηνος	100	*Ἀμερικῆς	7

καί δι' ἑλὴν τὴν *Ἀφρικὴν καί Βελγικὸν Κογκό ἑτησίᾳ συνδρομὴ σελλίνα 30. Αἱ *ἐπιστολαὶ καί τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δεν ν' ἀπεσθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

*Οδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

*Ἐν *Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἑγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ *Ἐταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοποῦλου.

ΔΥΟ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 46)

Οἱ λωποδύτες ἄλλαξαν καί ἐνῶ γελοῦσαν σαρκαστικά, ἀκολούθησαν τὸν καλόγηρο στὸ κελὶ τῆς ἡγουμένης. *Ο «Ρίγκο» ἔκανε νόημα τοῦ Ντίκ νὰ μείνῃ ἔξω κι' ἐκεῖνος ἀνοίξε τὴν πόρτα καί προχώρησε στὸ ἐσωτερικόν. Τὸ θέαμα ποῦ παρουσιάστηκε ἐμπρὸς τοῦ τὸν ἔκανε νὰ φρικιάσῃ. *Ἐκεῖ, ἀπέναντί του, σ' ἓνα ἀπλὸ καί φτωχικὸ κρεβάτι βρισκόταν μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα ποῦ ἀγωνιοῦσε κι' ἀνάπνεε μὲ δυσκολία. Δίπλα σ' ἓνα τραπέζακι ἔτρεμε τὸ φῶς ἐνὸς κεριοῦ. *Ο «Ρίγκο» ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀπὸ τὸ φόβο κι' εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ ἓνα ἀλλόκοτο συναίσθημα. Τὸν εἶχε κάνει ν' ἀνατριχίση ἡ σκέψις ὅτι εἶχε μπρὸς του μιὰ ἑτοιμοθάνατη.

*Ἐρθετε, πάτερ, τοῦ εἶπε ἡ ἡγουμένη μὲ καλωσύνη. Πλησιάστε πιὸ νοντὰ καί δώστε μου να φιλήσω τὸν *Ἐσταυρωμένον. Θὰ ὀ... ἐξομολογηθῶ κατ', πάτερ μου, συνέχισε μὲ κόπο. *Ἐγὼ ἓνα παιδί. *Ἐνα παιδί ποῦ τὸ ἐγκατέλεινα στὴν τύχη του. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο ἁμάρτημά μου. Αὐτὸ τὸ παιδί, πάτερ, παρεούρθη, ἔγινε κλέφτης καί τὸ κλείσσειε στὴ φυλακή. Κι' ἐγὼ, ἀντὶ να τὸ βοηθῶ, τὸ ἐγκατέλεινα, ἀπαρήχθηκα τὸν κόσμον κι' ἀφωσιώθηκα στὴ λατρεία τοῦ Κυρίου. Πέστε μου, δεν εἶνε ἔγκλημα αὐτό, πάτερ μου;

*Ο «Ρίγκο», κατὰχλωμος, μὲ διεσταλμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὸν τρόμο, τραβήχθηκε μὲ μιὰ κραυγὴ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἑτοιμοθάνατης, ὤψωσε τὸν *Ἐσταυρωμένον πρὸς τὴν ἡγουμένη καί ψιθύρισε:

*Ο Θεὸς σὲ συγχώρησε, ἀγία μητέρα. *Ἐδωσες ἓνα καλὸ μάθημα στὸ γιοῦ σου κι' ἀπὸ δὴ καί πέρα θὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος. Τὸ ξέρω ὅτι θὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος!...

*Η ἡγουμένη σήκωσε τὸ χέρι τῆς σάν κατὶ να τοῦ ζητοῦσε. *Ο «Ρίγκο» γονάτισε, τῆς ἔδωσε τὴν ὁστία τῶν *Ἀρχόντων Μυστηρίων κι' ὕστερα ἄρχισε να ψέλνῃ μὲ λυγροῦς τὴ μοναδικὴ προσευχὴ ποῦ τοῦ εἶχε μάθει ἡ μητέρα του.

*Η ἡγουμένη ἀνιῶσε τότε μὲ κόπο γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μάτια τῆς, τὸ πρόσωπό τῆς φωτίσθηκε ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ὑπεράτης χαρᾶς καί ξεψύχησε, προσφέροντας καθαρά τὸ δούια τοῦ γιοῦ τῆς ποῦ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει.

*Ἐξ ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ Ντίκ, ὁ σύντροφος τοῦ «Ρίγκο», ἀνυπομονοῦσε, γιατί κόνιωσε νὰ ξημερώσῃ καί δεν εἶχαν ἀρρίξει ἀκόμη τὴ δουλειά... Μὰ, καθὼς ἀπεδείχθη, δεν ἐπρόκειτο να τὴν τελειώσουν, γιατί ὁ «Ρίγκο», ὕστερ' ἀπὸ ὅτι τοῦ συνέβη, ἔγινε ἓνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ...

ΠΩΛ ΑΖΑΡ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 44)

μιὰ δέσμη τῶν ἀκτίνων του, σάν να τὰ ἔλουζε μὲ τὸ φῶς ἐνὸς προβολέως. *Η κυρία *Ἐρμὲς φοβήθηκε ὅλο αὐτὸ τὸ φῶς καί δεν τόλμησε να παρουσιασθῇ μπροστά του. Θὰ προτιμοῦσε ἓνα ἄλλο ραντεβού, πιὸ ρωμαντικόν, μέσα στὸ σκοτάδι.

Κ' ἡ ἐπιθυμία τῆς εἰσακουσθηκε. Στὸ ἄλλο ραθασάκι του, ὁ Ραοῦλ καλοῦσε τὴν ἀγαπημένη του στὸ βάθος τοῦ κήπου, στὶς δέκα ἡ ὥρα.

*Δεν θὰ πάω... Δεν πρέπει να πάω... συλλογισθηκε ἡ κυρία *Ἐρμὲς. Μὰ ὅταν νύχτωσε κι' ἔφτασε ἡ ὥρα, πῆγε πρῶτῃ στὸ ραντεβού. Κι' ἐπερίμενε, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὴν τύφει τῆς, μὰ καί νοιώθοντας συγχρόνως μιὰ ἀπερίγραπτη ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς.

Σὲ λίγο, τὸ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας χτύπησε δέκα φορές. Μιὰ σκιά τότε πῆδησε πάνω ἀπὸ τὸ φράχτη κι' ἔπεσε μπροστά σὰ πόδια τῆς. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ συνέβη μιὰ σκληρὰ καί κομικὴ σκηνή: *Ο Ραοῦλ, ὅταν εἶδε μπροστά του τὴν κυρία *Ἐρμὲς τὰ ἔχασε κι' ἄρχισε να περπατᾷ.

*Ὁ! κυρία, σὰς ἱκετεύω, συγχωρεστέ με! *Ἐγὼ φταίω... Ἡ δεσποινὶς Μαργκὼ εἶνε ἀθάνα. Σὰς τὸ ὀρκίζομαι!... Μὰ τώρα, σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι δεν θὰ τῆς ξαναγράψω...

*Φύγετε γρήγορα!... ψιθύρισε ἐκεῖνη μὲ πνιγμένη φωνή. Κι' ἔξω φρενῶν ἔξαναγύρισε στὴν τραπέζαριαν νευριασμένη. *Η Μαργκὼ κοιμόταν. *Η μητέρα τῆς τὴν σκούνησε κι' ὅταν ἐγύπησε, τῆς εἶπε:

*Ξέρεις, Μαργκὼ... *Ἀπεφάσισα να δεχθῶ τὴν πρότασι τῆς θεῆας σου. Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Κωνσταντῖνη... *Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἔξοχῃ... Πρέπει ν' ἀλλάξῃς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 19)

ἀλλοίμονό σου! Λοιπὸν, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἡ κόμησσα Εἰρήνη Μανουήλωφ δεν εἶνε γιὰ τὰ μούτρα σου!

*Υψηλότε! — Πῆγαινε τώρα, μὴν δοκιμάσῃς τὸ μαστίγιό μου. *Ο νεαρὸς ἀξίωματικός κύτταξε τὸν Τσάρεβιτς καί τὴν γυναῖκα ποῦ ἐξακολουθοῦσε να ρουφᾷ τὸ τσάι τῆς ἀδιάφορῃ. Κι' ἔφυγε, ἀφοῦ εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια: *Εἶμαι πιστὸς ὑπὴκοος τοῦ Τσάρου, μὰ ὄχι καί τοῦ Τσάρεβιτς *Ἀλεξάνδρου *Ἀλεξάνδρεβιτς!... — Πῆγαινε, ἀθλίε!...

* * *

Μετά μισὴ ὥρα, ὁ Τσάρεβιτς λάβαινε ἓνα γράμμα ποῦ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

*Υψηλότε, εἶμαι ἀξίωματικός τοῦ Σώματος Προσμπορζίνσκι καὶ ἀπαίτῶ να μοῦ ζητήσετε συγγνώμην. *Ἄν δεν λάβω γράμμα σας μετὰ 24 ὥρες, δεν θὰ εἶμαι πιὰ ἀξίος ν' ἀνῆκω στὸν ρωσικὸ στρατὸ καί θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα.

Κάρλ Ράμπεργκ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Κάρλ Ράμπεργκ βρέθηκε σκρτωμένος στὸ κρεβάτι του, μέσα στὸν στρατῶνα.

*Ο Τσάρος, ὅταν ἔμαθε τὸ δρᾶμα, διέταξε τὸν Τσάρεβιτς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κηδεῖα τοῦ νεαροῦ ἀξίωματικοῦ, ἀφοῦ τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρότατο τόνο:

— Εἶσαι πιὸ βλάκας ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν ἀδελφὸ σου. Δεν θὰ μπόρῃς ποτὲ να καταλάβῃς τίποτα!

*Ἐπειτα ἔθυωσε καί τὸν χαστούκισε. Ποιὸς θὰ τοῦ ἔλεγε τώρα τὰ δνόματα τῶν συνωμοτῶν καί τὴν ὥρα τῆς ἀποπέλας;

*Ὁτόσο, ὁ ἀρχηγὸς τῆς *Οχράνας πρίγκηψ Δολγοροῦκι, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, κατῶρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς συνωμοτῆτες. Δέκα φοιτηταὶ καί μιὰ φοιτήτρια κλείστηκαν στὶς φυλακὰς τοῦ φρουρίου *Ἁγίου Πέτρου καί Παύλου, περιμένοντας τὸν δῆμιον ἢ τὴν Σιθιρία.

*Ο *Ἀλέξανδρος Β' ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη, ὡς τὰ 1881, ὅτε σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ βόμβα τῶν μηδενιστῶν.

Γιατὶ τότε, κανένας νέος δεν τοῦ φάνηκε πιστὸς, γιὰ τὴν ἀγάπην μιᾶς γυναίκας.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΟΛΕΜΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 49)

τῆς Γαλλίας στὸ *Ἀλγερὶο Ντεβάλ πῆγε να κἀν τὴ συνιθισμένη ἐπισκεψὶ τοῦ στὸν ἀντὴν (1) τοῦ *Ἀλγερίου Χουσεῖν. Μετὰ τὰς πρῶτες φιλοφρονήσεις ἀνταρραξῶν τους, ὁ Χουσεῖν ρώτησε τὸν Ντεβάλ, ὅν ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις θὰ ἐξωφλοῦσε ἐπιτέλους κάποιο χρέος τῆς παλῆς σ' ἓναν *Ἀλγερίνο ἑμπορὸν ἀλόγων.

*Ο Ντεβάλ ἀπάντησε, ὅτι δεν εἶχε ἀκόμη σχετικὲς εἰδήσεις. *Ο ἀντὴν Χουσεῖν θυμῶσε κι' εἶπε μιὰ δριμυτάτη φράσι. *Ο Γάλλος πρέσβεις ἀπάντησε μὲ τραχύτητα.

Κι' ὁ δέσφθυμος *Ἀραβὶ σουλτάνος, χάνοντας τὴν ὑπομονὴν του, τὸν χτύπησε κατὰμύτρα μὲ τὴν ἀπὸ φτερά παγωνιοῦ θεντάλια του!

Αὐτὸ περιμένε τόσα χρόνια ἡ Γαλλία. Ζήτησε ἀμέσως ἐξωφρενικὲς ἱκανοποιήσεις γιὰ τὴν προσβολὴν αὐτὴν. *Ο ντὴν τοῦ *Ἀλγερίου, φυσικά, ἀρνήθηκε. *Ο πόλεμος κηρύχθηκε. Κι' ὁλόκληρο τὸ *Ἀλγερὶ ἐγίνε γαλλικὴ ἀποικία, γιὰ τὴν Τουρκία να μπόρῃ νὰ ἐπέμειν, ἐξανατλημένη ἀκόμα ἐπὶ τὴν πολυτέκνη καί νικηφόρο ἐπανάστασι τῶν *Ἑλλήνων τοῦ 1821...

(1) *Η λέξις ἀντὴν σημαίνει ἀρραβωνισμένος. Εἶνε τίτλος τιμῆς, καὶ τὸν εἶχαν οἱ σουλτάνοι τῆς Τουρκίας σποὺς ὑποτέλεις παν σουλτάνους τοῦ *Ἀλγερίου.

γρήγορα τὸν ἀέρα σου! — *Η Μαργκὼ σάσπισε.

*Μὰ ὁ γιὰτρός εἶπε, μαμὰ ὅτι... ψιθύρισε.

*Η κυρία *Ἐρμὲς δεν τὴν ἀφῆσε να ἐξακολουθήσῃ.

*Ο γιὰτρός εἶνε ἓνας ἡλίθιος! ἔξοπισσε. *Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε ἡλίθιοι!

Καί βγήκε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κόρης τῆς γιὰ να κρύψῃ τὰ δάκρυά τῆς...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 47)

το σχήμα μιάς μύτης που δεν έπαθε κανένα δυστύχημα. Η έγχειρησις αυτή δεν διαρκεί ούτε μιά ώρα και εκτελείται με τοπική μονάχα αναισθησία. Φυσικά η έγχειρησις δεν πρέπει ν' αφήσῃ κανένα απόλυτως σημάδι, κι αυτό επιτυγχάνεται, γιατί ο χειρουργός εργάζεται στο έσωτερικό των ρουθουνιών. Αν πρόκειται νά ελαττωθῇ τὸ μήκος μιάς πολὺ μακρυᾶς μύτης, ὁ γιατρός ἀφαιρεῖ πρώτα τὸ κόκκαλο, ὕστερα τὸ κρέας καὶ τὸ δέρμα πού περισσεύουν. Ἐταί ἡ μύτη γίνεται κανονικὴ καὶ ὠραία. Ἀντιθέτως, ἂν πρόκειται νά μεγαλώσῃ ἡ μύτη ἢ νά διορθωθῇ με κάποια προσθήκη, χρησιμοποιούνται κοκκαλάκια ἀπὸ τὰ πλευρά καὶ σάρκα ἀπὸ τὸ στήθος ἢ ἀκόμα καλύτερα ἀπὸ τοὺς γλουτούς. Οἱ χειρουργοὶ παρατήρησαν πὺς ἡ ἀπόκτησις μιάς καινούργιας μύτης ἔχει πάντοτε εὐχάριστη ἐπίδρασι στὴν ψυχολογία τοῦ ἐγγχειριζομένου: ἀπὸ καιρὸ ἔχει διαπιστωθῇ πὺς οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν ἀσχημὴ ἢ ἀκανόνιστη μύτη, στενοχωριοῦνται πάρα πολὺ γιὰ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ ἐλάττωμα τους καὶ συνέρχονται μόλις διορθωθῇ.

Ἐνα καταπληκτικὸ μέλλον ἀνοίγεται γιὰ τὴν πλαστικὴ καὶ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ. Ἐταί, παραδείγματος χάριν, εἶνε βεβαιωμένο, πὺς σὲ λίγο θὰ εἶνε δυνατόν νά μεταφυτεύωνται νεύρα ἀπὸ τὸ ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα στὸ ἄλλο. Πρό ὀλίγων μηνῶν, κάποιοι χειρουργοὶ «μολιάσανε» ἓνα νεῦρο σὲ κάποιο παράλυτο μέρος τοῦ προσώπου ἑνὸς ἀνθρώπου πού εἶχε πάθει ἀποπληξία. Τὸ νεῦρο αὐτὸ πού εἶχε παρῇ ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου, ἀντικατέστησε τὸ νεκρωμένο νεῦρο. Τὸ μεταφυτευμένο νεῦρο «ἐπίασε» καὶ μετὰ ἑξῆς μὴνες ἄρχισε νά ἐκτελῇ κανονικὰ τίς διαταγὰς πού μετέδιδε ὁ ἐγκέφαλος. Ἡ παράλυσις τοῦ προσώπου ἀπὸ τότε ἔπαυσε.

Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐπίσης δυνατό νά «μολιάζονται» χέρια καὶ πόδια, σὲ ὅσους χάνουν τὰ δικά τους σὲ δυστυχήματα, μὰ γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νά χρησιμοποιούνται χέρια καὶ πόδια παρμένα ἀπὸ πτώματα. Κ' ἴσως μιά μέρα νά γίνῃ πραγματικότης ἡ τραγικὴ ἱστορία τοῦ «Φράνκενστάιν», τοῦ τέρατος πού φτιάχθηκε ὁλόκληρο ἀπὸ κομμάτια παρμένα ἀπὸ διάφορα πτώματα, μὰ πού ἀντὶ νά δοῦσῃ τὸ δημιούργητό του, ἔσπειρε τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ, γιὰτὶ τὸ μυαλὸ πού τοποθετήθηκε στὸ κρανίον τοῦ ἦταν τὸ μυαλὸ ἑνὸς τρελλοῦ κακούργου!...

RENE ΛΑΚΟΥΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 21)

νια, εἶχε κρατήσῃ μέσα του ἓναν ἐνθουσιασμό γιὰ κάθε ἐκδήλωσις τῆς τέχνης, καθὼς καὶ μιά νεανικὴ δροσερότητα ψυχῆς.

Ἐνοιωθε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νά παρουσιάζεται σὲ καλλιτεχνικὰ συγκεντρώσεις καὶ νά δέχεται τὰ ἐνθουσιώδη καὶ εὐκρινῆ συγχαρητήρια τοῦ πλήθους.

Ὅταν ἐπρόκειτο νά δοθῇ καμμιὰ μουσικὴ ἔσπερις ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ἐννοοῦσε νά διευθύνῃ ὁ ἴδιος τίς τελευταῖες πρόβες, γιὰ νά μεταδίδῃ τὸν τρόπον τινὰ ὁ ἴδιος τὸν ἐνθουσιασμό στοὺς ἐκτελεστάς.

Ὁ θάνατος τοῦ Γκουνῶ θεωρήθηκε στὴ Γαλλία ὡς «ἐθνικὴ ἀπώλεια». Σ' ὅλες τίς μεγάλες πόλεις ἐτελέσθησαν εἰδικὰ μνημόσυνα.

Ἡ ἐκκλησία Σαιν-Λουὶ τῆς Ρώμης, ὅπου εἶχε δώσει ὅταν ἦταν νέος, τὴν περίφημὴ του «Λειτουργία», μετεβλήθη σὲ πραγματικὸ τόπο προσκυνήματος.

Γενικὸ πένθος ἐπεκράτησε παντοῦ. Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἀντιβασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, μετὰ τὴν ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, ἔσπευσαν νά διαβιβάσουν τὰ συλλυπητήριά των στὴν οἰκογένειά του. Ἡ δὲ γαλλικὴ κυβέρνησις ἐτέλεσε στὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς τὴν κηδεῖα τοῦ δημοσίου δαπάνη.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 53)

μῶνε ὅταν ἔβλεπε κάποιον ἄλλον νά θέλῃ νά με πάρῃ κοντά του.

— Σὰς ἀγαποῦσε, «μίσσε» Μάργκαρετ;

— Ὦ, δὲν βαρυνόσθε, αὐτὰ ἦσαν παιδικὰ πεισμάτα. Ἡ-θελε νά μ' ἔχῃ κοντὰ του γιὰτὶ ἤμουν πολὺ ὡμορφ. Ἀλ-λωστε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τί νοιώθαμε μεῖς ἀπὸ ἔρωτα!

— Ὑστερα; ρώτησε ὁ γιατρός. Τί ἐγίνε ὕστερα;...

— Τίποτε. Μεγαλώσαμε, σοβαρευθήκαμε κι' ἔπαυε νά παίζῃ ὁ ἓνας με τὸν ἄλλο. Μιά φορὰ μόνο ὁ Μπόμπ σ' ἐνα-χορὸ μοῦ ἔπιασε με τρυφερότητα τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ ἤθελα νά παντρευθῶ ἓνα κορίτσι ὡς ἐσένα, Μάρ-γκαρετ». Γέλασα, γιὰτὶ εἶχε πῆ πολλὴ σαμπάνια καὶ τοῦ ἀπάντησα: «Αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ κρασιοῦ». Καὶ γιὰ νά τὸν πειράξω, πρόσθεσα: «Ἀγαπῶ ἓναν ἄλλον».

— Ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ πράγμα;

— Ὀχι. Κάποιος μ' εἶχε ζητήσει μόνο ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου κι' ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν ἀρνήσῃ. Ἐπειτα ἔφυγα σ' ἓνα μακρὸν ταξίδι. Δὲν γύρισα παρὰ μόνο δῶ κι' ἓνα μῆνα. Ἐσπασα, φυσικά, νά ἐπισκεφθῶ τὴν παλιὰ φίλη μου, τὴν Μπέτυ, ἡ ὅποια καὶ με φιλοξενεῖ.

— Ὁ γιατρός σκέφτηκε λίγο τὰ λόγια τῆς Μάργκαρετ ὕστερα τῆς ἀπάντησε:

— «Μίσσε» Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νά σὰς ἀγαπᾷ με τὸν ἴδιο φλογερὸ ἔρωτα τὸν παιδικὸν χρόνων του. Ναί, δὲν πρέπει αὐτὸ νά σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ πα-ρουσία σας μάλιστα τοῦ ἀνοῖξε τὴν παλιὰ πληγὴ τῆς καρ-διάς του. Ἐκρυσσε φυσικά αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ του καὶ προ-σπάσθη νά τὸ πνίξῃ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάλεψε σκληρὰ με-τὸν ἑαυτὸ του καὶ τέλος νίκησε. Μὰ σ' αὐτὸ τὸν ἀντα-δὲν βάσταξε ἡ καρδιά του. Ἐσπασε ἀπὸ τὴν μεγάλη στε-νοχώρια τῆς. Εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι χθὲς τὸ βράδυ δὲν ὤνειρευθήκατε...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρέ, φώναξε ἡ Μάργκαρετ με ἀγωνία. Θέλετε νά πῆτε...

— Ὅτι ὁ Μπόμπ εἶχε ἔρθει νά σὰς δῇ γιὰ τελευτὰ φο-ρὰ καὶ γιὰ νά σὰς ἀποχαιρετήσῃ, γιὰτὶ εἶχε καταλάβει ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του. Μὰ ὅταν ἐπέστρεψε στὸ δια-μέρισμά του, ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ σαρ-κο-σθηκε καταγής.

Ἡ Μάργκαρετ ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νά κλαῖ. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ οἱ ἄλλοι γιατροὶ βῆκαν ἀπὸ τὸ δια-μέριο τοῦ Μπόμπ. Ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους φαινόταν ὅτι εἶχε χάθῃ κάθε ἐλπίδα. Ἡ καρδιά, βλέπετε, δὲν εἶνε ραγιαμένο κρύσταλλο, πού μπορεῖ νά ξανακολληθῇ!..

Κι' ἔτσι, παρὰ τίς προσπάθειες τοῦ δόκτορος Τζόνσον καὶ τίς περιποιήσεις τῆς Μάργκαρετ, ὁ Μπόμπ, αὐτὸς ὁ μεγάλος καὶ δυνατὸς ἄνδρας, ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μά-τια του. Κ' ἡ Μάργκαρετ ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν χαμό του, γιὰτὶ κατάλαβε ὅτι ἡ εὐτυχία εἶχε περάσει ἀ-πὸ τὴ ζωὴ τῆς, μὰ τόσο ἀθόρυβα, τόσο πολὺ ἀθόρυβα, ὥ-στε δὲν πρόλαβε νά τὴν ἀντιληφθῇ καὶ νά τὴν κρατήσῃ κοντὰ τῆς..

TENTY ΣΜΙΘ

ΠΙΦΕΤΙ ΚΑΙ ΣΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 17)

αὐτὸ τὸν κύριο Πιφετί.

Ὅταν ὁ Ζανὸ, πού δὲν εἶχε πειὰ πολὺ πυρετὸ, εἶδε τὸν Πιφετί στὴν καμαρά του με τὰ παράξενα κοστούμια του νά κάνουν τοῦμπες κι' ἄλλα παράξενα κι' ἀστεία γυμνα-σματα, εὐχαρίστησε θερμὰ τὴν καλὴ ἀδελφοῦλα του, πού εἶ-χε φροντίσει νά πετύχῃ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψιν. Καὶ —παράδει-— τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ πυρετὸς τοῦ εἶχε πέσει ὡ-λωσδιόλου.

— Τώρα δὲν ἔχεις ἀνάγκη νά τοὺς δῇς ἐδῶ, τοῦλγε ἡ ὕψ' ἐτ, φέρνοντάς του τὸ γάλα του στὸ κρεββάτι. Μεθυσ-τὸν θὰ σηκωθῇ, θὰ πάμε μαζί στὸ ἵπποδρόμιον!



“ΘΕΛΩ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΛΤΣΑ
ΔΙ’ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΑΛΛ’ ΟΧΙ
ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΗ”

KAYSER
MIR-O-KLEER



♦ Εἶναι ἀρκετὰ διαφανὴς διὰ τὰ ἀπογευμα-
τινὰ σου φορέματα καὶ σὲ κολακεῖ ἐξαι-
ρετικὰ διότι εἶναι “Mir-O-Kleer”, (Καθαρὴ
χωρὶς σκιές).

ΣΕΙΡΑ 335X ΔΡ. 190

Made in U.S.A. - New York
KAYSER
ΕΡΜΟΥ 30

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
CELESTINS
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΜΜΙΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ
HOPITAL
Grande Grille

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΡΟΙΟΝΤΑ VICHY-ETAT

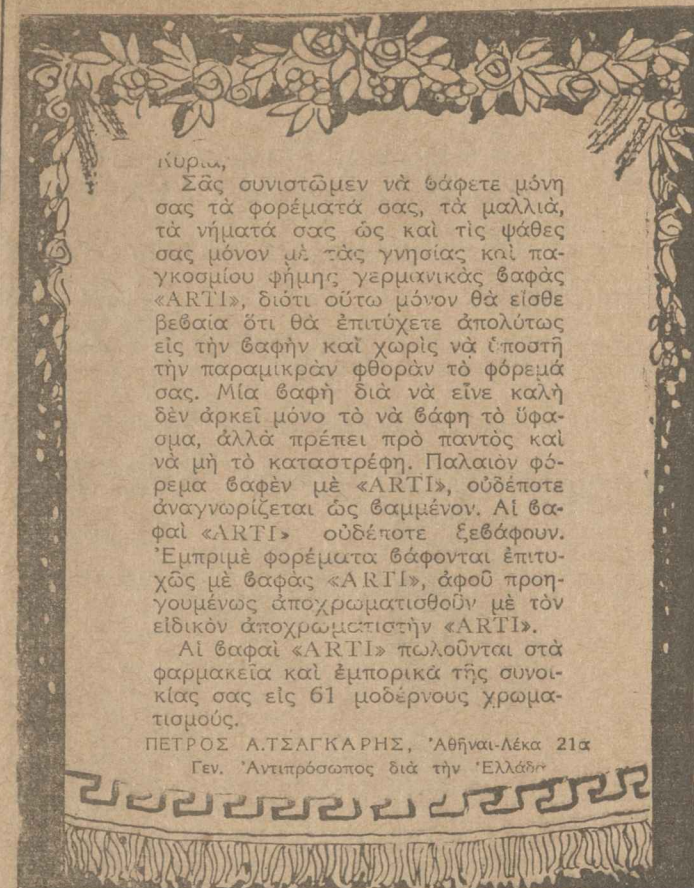
ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES ΚΑΙ SURPASTILLES

ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΙΝ

COMPRIMÉS

ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΙΣ ΧΩΝΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΦΡΩΔΕΣ



κύριον.

Σὰς συνιστῶμεν νά θάφετε μόνη
σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά,
τὰ νήματά σας ὡς καὶ τίς ψάθες
σας μόνον με τὰς γνησίας καὶ πα-
γκοσμίου φήμης γερμανικὰς θαφὰς
«ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε
βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως
εἰς τὴν θαφὴν καὶ χωρὶς νά ἵποσῃ
τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά
σας. Μία θαφὴ διὰ νά εἶνε καλὴ
δὲν ἀρκεῖ μόνο τὸ νά θάφῃ τὸ ὕφα-
σμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντός καὶ
νά μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φό-
ρεμα θαφέν με «ARTI», οὐδέποτε
ἀναγνωρίζεται ὡς θαμμένον. Αἱ θα-
φαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεθάφουν.
Ἐμπριμὲ φορέματα θάφονται ἐπιτυ-
χῶς με θαφὰς «ARTI», ἀφοῦ προη-
γουμένως ἀποχρωματισθοῦν με τὸν
εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Αἱ θαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ τῆς συνοι-
κίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωμα-
τισμοὺς.

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι-Λέκα 21α

Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα

Εἰς τὰς πόλεις ἡμετέρας

Χρησιμοποιεῖτε ΚΡΕΜΑ προσώπου

“NIBOYR”

ἀπολύτως ἀγνήν καὶ ἐπιστημονικῶς
παρασκευασμένην.

Ἀντιπροσώπεα καὶ Παρακαταθήκη

Κ. Ι. ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΣΤΟΑ ΡΑΖΗ 6 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦ. 24-300

ΑΘΗΝΑΙ

“ΔΙΤΣ”

Ἀπὸ τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου π. ἔ. ἤρχισε λειτουργοῦσα μοναδικὴ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τῆς διαπρεπεῖς καλλιτέχνιδος κοσμητῆς κ. ΚΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟ-
ΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ—Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α— ΑΘΗΝΑΙ.

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
CELESTINS
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΜΜΙΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ
HOPITAL
Grande Grille

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΡΟΙΟΝΤΑ VICHY-ETAT

ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

PASTILLES ΚΑΙ SURPASTILLES

ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΙΝ

COMPRIMÉS

ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΙΣ ΧΩΝΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΦΡΩΔΕΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΟΝΚΑΘΗΓΗ

ΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN

Χειρουργὸς Ὀφθαλμολο-

γιστὸς

Πατισίων 59—Ἀθῆναι

Τηλ. 29—562

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ

εύθηνό και καλό γίνεται στο μόνον ειδικόν έργοστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ανατολής

ΤΗΛ. 24697

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Ηλεκτρικό ξεσκόνισμα, πλύσιμο, επιδιορθώσεις, Διατήρησις κατά τὸ θέρος εἰς ειδικούς θαλάμους



Οι Κάλοι

οὐδέποτε μ' ἐνοχλοῦν. Τὰ Σαλτρά Ροντέλλ προστιθέμενα εἰς τὸ νερό μέχρις ὅτου τοῦτο νὰ φαίνεται ὡς παχὺ γάλα, τοῖς ἀπομακρύνει ἐξ ἐλκλήρου καὶ μετὰ τὴν οἰζαν των. Ὁ πόνος ἐκλείπει ἐντὸς 3 λεπτῶν. Σεγδάματα καὶ πρηξιματα θεραπεύονται κατὰ τὸ διάστημα μίας νυκτός. Τὰ Σαλτρά Ροντέλλ πωλοῦνται ὑπὸ τῶν φαρμακοποιῶν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Τὸ ἀγγλικόν
γαλβανικόν
δακτυλίδι

θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς, ἰσχυαλγίαν, ἀϋπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα καὶ συναφῆ παθήματα. Ἡ θεραπευτικὴ του ἰδιότης συνίσταται εἰς τὸν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ, τὸν μεγάλον ἱατρὸν τῆς φύσεως. Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλ. ἡ ἀξία του ἐκ δρχ. 300.—ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐὰν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δὲν θεραπευθῇ.

Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Περικλέους 26 (Ἀθήναι) Τηλ. 23-273 ἀποστέλλοντες τὸ μέτρο τοῦ δακτύλου σας.

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Κ. Β. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος, διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφορία: Ὁδὸς Γερμανικοῦ 10, Ἐνταῦθα

Διατηροῦσα τὴν ὀμορφίαν σας.



CREME SIMON

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ - ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τὰ κορίτσια τῶν καλῶν γενεῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πλουσιωτέρων, μὲν πρὸς ἄλλη μόρφωσι πρὸς λαμβάνουν, ἀκολουθοῦν ἐπὶ ἀσπιδὶ καὶ ἄλλα θέματα οἰκονομικῆς. Δὲν ἐπιτρέπεται σήμερον μὴ καὶ ἡ ἑλπίς τῆς τάξεως, νὰ ἀγνοῇ κοπιτικὴν καὶ ῥαπτικὴν καὶ νὰ καταγῇ κάθε μέρα στὴ μοδίστρα τῆς καὶ γὰρ τὰ πρὸς λαμβάνει ῥαψήματα τῆς.

Ἡ ἀείμνηστος βασίλισσα τοῦ Βελγίου Ἀσπριτ, Σοφία, ἡ ὡραία ἀλλὰ καὶ ἀτυχὴ αὐτὴ πριγκίπισσα, ἔγινε αὐτὴ τοῦ Βασιλέως τοῦ Βελγίου γιὰ τὴν ἐχοίτησε τὴν πενήντη ὡχὶ μόνον μετὰ τὴν ὡμορφίαν τῆς καὶ τὴν χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκονομικὴν τῆς. Γιατὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἀσπιδὶ τῆς καὶ ἔρραβε τὰ φορέματά τῆς.

Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα στὰ διάφορα καὶ ἐκ σθάνωνται τὴν ἀνάγκην νὰ διδάσθουν τὴν κοπιτικὴν καὶ ῥαπτικὴν, δὲν ἐπιτρέπεται στὴν Ἑλλάδα τὰ κορίτσια τῶν καλῶν γενεῶν νὰ ἀγνοοῦν νὰ κόβουν καὶ νὰ ῥάβδουν τὰ φορέματά τους, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν τους καὶ νὰ καταφεύγουν σὲ τὴν μοδίστρα.

Γι' αὐτὸ συμβουλεύομε τίς μητέρες μὲ τὴν αὐτὴν φωνὴν ποὶ δύνουν στὰ κορίτσια τους, νὰ τὰ στέλνουν νὰ μαθαίνουν καὶ τὴν κοπιτικὴν, πράγμα πολὺ εὐκόλως σφαιρῶνται. Ἡ καλλιτεχνὴς μοδίστρα κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἀνοίξε ἐπὶ τῆς Σχολῆς Κόπτης καὶ ῥαπτικῆς ἐντὸς 14α καὶ ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ καταρτίσῃ τελείως τὰ κορίτσια καὶ κυρίας εἰς τὴν κοπιτικὴν κατὰ τὸν ῥαπτικὸν καὶ γεωμετρικόν, πρὸς πολλὰς μοδίστρας ἀλλοῦ ἀγνοοῦν.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Σερβίτσια μαχαιροπήρουνα πολυτελείας εὐρίσκετε εἰς τὴν μὲν ἐργοστασίον σὲ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 26 ΑΘΗΝΑΙ

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣ

Ἱατρός - Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεστὶν ἔτη τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς Καθηγητὸς κ. Γεωργίου Δέχεται. Ὁδὸς 9-11 π.μ. καὶ Ὁδὸς Κεφαλληνίας 2.

Τὰ φορέματά σας μὲν ἂν τὰ δώσετε μὲ δὲν θὰ ξεθάψουν ποτε

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Ἐποχὴ τῶν πλεκτῶν, θὰ τὰ ἔρρητε σὺν ΚΑΖΕ σὲ τιμὰς ἀπιστεύτως φθινὰς. Ταγιέρ τὰ πλέον μωδέρνα. Μπαρολὲ καὶ διαγκονὰλ ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παρυγγελία καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη πλεκτικῆς. Ἐπίσης ὑφάσματα μὲ τὸν πῆχυν διὰ Ταγιέρ, ζέρεσὺ καὶ Μπαρολὲ, Πώλησις χονδρική καὶ λιανική. Ὅλοι στὴν ΦΘΗΝΕΙΑ.

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ἡμῶν ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΜΕΝΗ

Παῦλος μου, πρὸς τὸν ἄνδρα τὸσον, πατέρα τῶν ἀγαπημένων παιδιῶν μας παραμελοῦσε. Περνοῦσε κατὰ τὰ βράδια σὲ τὸ σπῆτι, ὅταν ἔμενε ἡτο μὲς μου τοῦ καὶ κακοκέφτος. Ἀπὸ τότε ἕνα βράδυ νὰ ὁμιλῶ καὶ ἄλλη γυναίκα. Ἦταν ὅτι ἡ καρδιά μου θὰ ἔλεγε καὶ ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἡδὲ νὰ μὲς ἐπισκεφθῇ ἔπα δλον τὸν πόνο μου. ἔδωκε μὴ θαυμαστὰ συμπεριφορὴ καὶ αἱ οἱ οἱ αἱ ἐργασίαι ἐγάλασαν τὸ σπῆτι σου Νίνα μου εἶπε. Ἄνδρα δὲν ἀρέσει ἀναβρίσκῃ σὲ σπῆτι μὴ ἰκα ρυτιδωμένη, γηρασμένη, ποὶ δὲλγναι κουρασμένη. Ἄ μὴν ἀπελπίξῃσαι, διότι ἔχω ἕνα μέσον ταχὺ καὶ ῥαπτικὴν νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰς ρυτίδας καὶ νὰ κάμῃς τὸ πρόσωπό σου ῥό. φρέσκο καὶ νεανικόν ἔχουσιν μὴ σύζυγος τὸ μαγευτικὴ στὴν ἀρχὴ τοῦ σου.

εἶπε τὸ μυστικόν τῆς, ποῖον συνίσταται εἰς τὸ κατακλιθῇ ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ. Τὴν ἡμερὰν πράγματι καὶ ἐμειν ἡμερὰν ἀπὸ τὴν βελ- ὅπου ἐπροξένησε εἰς τὴν ρυτίδα μου. Ἐντὸς μερ-

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ



Εἶναι εὐκόλως νὰ καταστήσετε ὡραία τὰ θαμβὰ καὶ κιτρινωμένα δόντια. Ἀποδώσατε εἰς αὐτὰ μίαν ἐκθαμβωτικὴν λευκότητα.

Ὁδοντόκρεμα εἰδικὴ καὶ ἀντισηπτικὴ ἡ ὁποία δίδει μίαν φυσικὴν λευκότητα.

Προσπαθεῖτε νὰ περιποιήσῃτε καλῶς καὶ τακτικῶς τὰ δόντια σας, διότι ἀκάθαρτα δόντια ἀσχημίζουν καὶ τὴν πλέον ὡραιότεραν γυναίκα. Χρησιμοποιεῖτε διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν δοντῶν σας τὴν εἰδικὴν καὶ ἀντισηπτικὴν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ τὴν ὁποίαν συνιστοῦν οἱ ἱατροί, διότι καταστρέφει ἀμέσως τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια τὰ εὐρισκόμενα μέσα εἰς τὰ στόμα καὶ τὰ ὁποία προξενοῦν τὰς κηλίδας, τὸν ἀποχρωματισμὸν καὶ τὴν σήφιν. Ὄσατε μίαν μικρὰν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀμέσως ἢ ἀντισηπτικὴ κρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ σχηματίζει ἀφρόν καὶ καθαρίζει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῶν δοντῶν καθὼς καὶ τὴν μικροτέραν κοιλότητα. Μετ' ὀλίγον τὰ δόντια σας θὰ ἔχουν μίαν νέαν λάμψιν καὶ θὰ ἀποκτήσουν μίαν ὑπέροχον λευκότητα. Ὅα αἰσθανθῇτε ὅτι τὸ στόμα σας εἶναι καθαρὸν καὶ δροσερόν. Ἀγοράσατε καὶ σήμερον ἀκόμη ἕνα σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ παρατηρήσετε πῶς τὰ δόντια σας ἔχουν ἄρρη τὸσον σύντομα μίαν λάμψιν σιληνῶν κοσμημάτων πράγμα τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὸ χαμόγελό σας ἕνα ἰδιαιτέρον θέλγητρον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΣ, ἐγκαταμένον παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ Ἰατροῦ Υγιεινῆς, εἶναι τὸ μόνον ἀδολφὲς φάρμακον παρασκευασμα, ἀνεκτὸν ὅπως ἂν καὶ τὸ μὴ μὴ οὐδὲν καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσικῶς τὰς λευκανθείσας τοῖχας εἰς τὸ προσηγορευτὸν χροῖμα αὐτῶν, ἔκαστον, μέλλαν ἢ καστανόν, δι- δει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς ὡς καὶ στυλινότητα.

Τὸ ὡς ἂν Ἰνδικὸν ἔλαιον, ὡς τὸν ἰσχυρὸν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίαν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δερμάτος τῆς κεφαλῆς, ἀναπτύσσον ἰσχυρὰ τὴν τοιχοφυίαν.

Πωλῆσις καὶ πληροφορία παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἀντιπροσώπου κ. Οὐρ. Κολυβά ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 2β, ἐν Πειραιῶι Μακρὰς Στοῆς 42, καὶ παρὰ τὴν φαρμακοποιήσιν Γ. Κερασσοῦ-λου Πειραιῶς 1 Α.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χατζαρίδη, Ἀναγρέοντος 78, Καλλιθέα.

Η νέα μας κάτσα



από φυσικό
μέταξι είναι
μία εξαιρετη
προαγωγή μας

• Έχει εμφάνισιν τελείως καθαρή χωρίς την παραμικρή σκιά ή κύκλους. Είναι διαφανής από μετάξι κρέμ και μάτ.

• Σας την προσφέρωμεν εις θ ποιότητας από την πλέον αραχνούφαντη έως την στερεοτέραν περιπατου.

Δρ. 425 — 145 — 165
175 — 190 — 200

ΑΘΗΝΑΙ:

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΔΕΣ 24
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 30
ΑΙΟΛΟΥ & ΣΤΑΔΙΟΥ 99

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ